

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

188

தை 2023

01.01.2023

100/-

ஆஸ்பத்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

பாஸ்கரன் சுமன்
கி.நடராசா
இப்னு அஸ்மத்
கார்த்திகா கணேசர்
கோகிலா மகேந்திரன்
உயிரோவியன்
கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்
கனிவுமதி
வேலணையூர் தாஸ்
ரவீந்திரன் திருஞானசம்பந்தர்
தமிழ்நேசன்
தம்பிஜயா தேவதாஸ்
எம். எம். ஜெயசீலன்
நீ. பி. அருளானந்தம்
கி. யதுசன்
தாட்சாயணி
சுப்ரம் சுரேஷ்

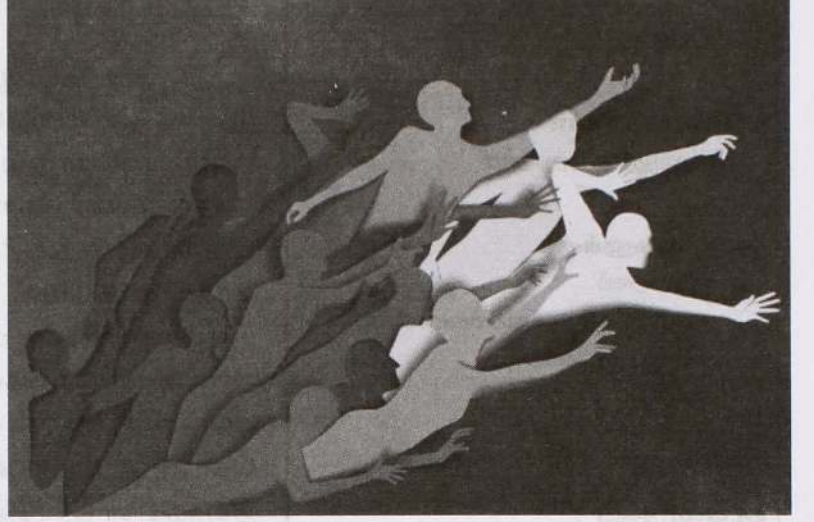

கட்டுரைகள்

ஈழத்துத் தமிழ் நாடக செல்நெறியில்
வித்தியானந்தனின் பங்களிப்பு

பாஸ்கரன் சுமன் - 03

இலக்கண இலக்கிய பேராசான் க.வீரகத்தி
கி.நடராசா - 13

சிறுகதைகள்

தம்பிஜயா தேவதாஸ் - 08

எம்.எம்.ஜெயசீலன் - 16

நீ.பி.அருளானந்தம் - 23

கி.யதுசன் - 30

கவிதைகள்

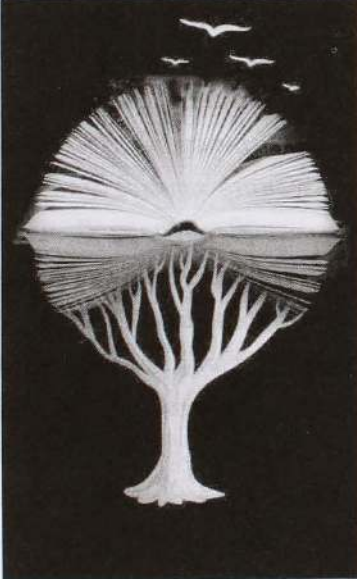
கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன் - 07

கனிவுமதி - 15

வேலணையூர் தாஸ் - 20

ரவீந்திரன் திருஞானசம்பந்தர் - 29

தமிழ்நேசன் - 37

நூல் விமர்சனம்

தாட்சாயணி - 35

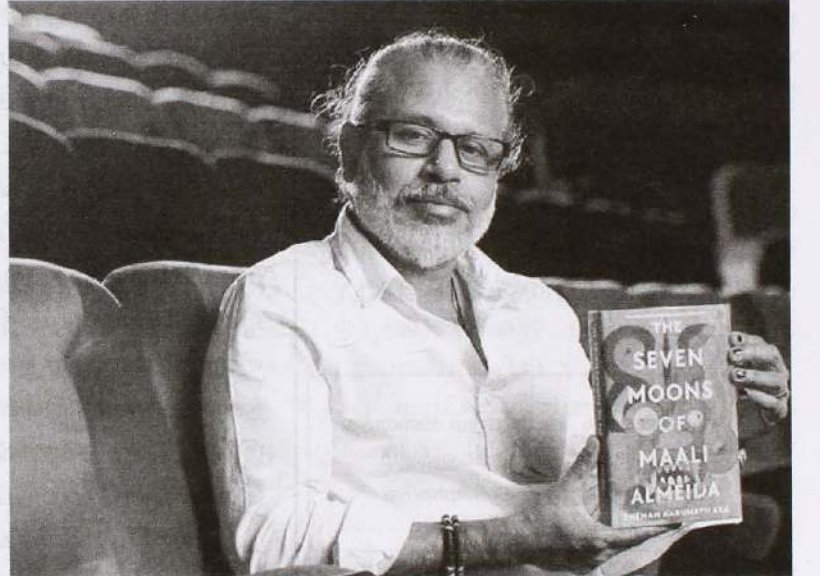
சுப்ரம் சுரேஷ் - 38

உள் ஓவியங்கள்

கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

கனிவுமதி

த செவன் மூன்ஸ் ஒவ் மாலி அல்மேதா
இப்னு அஸ்மத் - 21

கையெழுத்து

கார்த்திகா கணேசர் - 28

குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே... - 12

கோகிலா மகேந்திரன் - 32

உயிரோவியன் பக்கம்... 3 - 33

ஜீவநதி

2023 தை இதழ் - 188

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவ்வந்தன்

ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்

அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே

பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிநாள் - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- யாரதிதாசன்-

16 ஆவது ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும் ஜீவநதி

ஜீவநதி ஆரம்பிக்கப்பட்டு 16 ஆண்டுகளாகின்றன என நினைக்கும் போது பெருமையாக இருக்கின்றது. பல இடையூறுகள் ஏற்பட்டபோதும் ஜீவநதி தான் வரித்துக் கொண்ட மன உறுதியுடன் தொடர்ந்து பயணித்து வருகின்றது. இரு மாத இதழாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஜீவநதி 13 ஆவது இதழுடன் மாதாந்தம் வெளி வர ஆரம்பித்தது. சென்ற ஆண்டு இரண்டு இதழ்களை ஒரே மாதத்தில் வெளியீடு செய்தது. வாழும் மூத்த ஆளுமைகளை கௌரவித்து அவர்களது படைப்புகளை விமர்சன நோக்கில் அணுகி அவற்றை ஆவணப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு ஆளுமைச் சிறப்பிதழ் வெளியாகி வருகின்றது. ஜீவநதியின் இன்னொரு புதிய காலடியாக இந்த ஆண்டு தை முதல் மார்கழி வரை ஜீவநதி 3 இதழ்களை மாதாந்தம் வெளியிட தீர்மானித்துள்ளது. மூன்றாவது இதழ் ஆவணச் சிறப்பிதழாக வெளிவரவுள்ளது. இலங்கையின் பொருளாதார நிலை பற்றி அனைவரும் அறிவோம் வாசகர்களுக்கு நூல்களை பணம் கொடுத்து வாங்குவதில் உள்ள இடர்களையும் அறிவோம். ஆனால் காலம் விரைவாக கரைந்து கொண்டிருக்கிறது. தமிழுக்கு செய்ய வேண்டிய பல கடமைகள் தலைமேல் மலையாக இருக்கின்றது. எனவே முடிந்தவரையில் விரைவாக செய்ய வேண்டிய பல காரியங்களை செய்ய வேண்டும் என்ற முனைப்பே மூன்றாவது இதழின் வருகை. இந்த இதழை விரும்பியோர் வாங்கி வாசியங்கள். ஜீவநதி யாரையும் நிர்நந்தித்து இதழ்களை திணிப்பது கிடையாது. ஜீவநதி பலபொருளாதார நஷ்டங்களை தாங்கிக் கொண்டு தான் தன்னாலான இலக்கிய பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றது. இந்த இதழ் சந்தாவிற்றோர் அடங்காது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். மேலும் ஜீவநதி வருகையில் கைகோர்த்து நிற்கும் நண்பர்கள் வாசகர்கள், விற்பனையாளர்கள், சந்தாதாரர்கள் அனைவருக்கும் என்றும் எமது நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதோடு உங்களது ஊக்கமே ஜீவநதியின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சிக்கும் காரணம் என்பதை தெரிவித்து மகிழ்கின்றேன்.

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழ்வன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

ஈழத்துத் தமிழ் நாடகச் செல்நெறியில் வித்தியானந்தனின் பங்களிப்பு

i

ஈழத்துத் தமிழ் நாடகச் செல்நெறியில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் புலமையாளர்களதும் பங்களிப்புக்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. பேராசிரியர் சுவாமித்தியானந்தன் பல்கலையுள் நுழைவதற்கு முன்னர் தமிழ்த்துறையில் இயங்கிக்கொண்டிருந்த ஆசான்களில் மூவர் நாடக இலக்கியத்தோடு நெருக்கமான உறவு கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பதிப்புச் செம்மல் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையின் மகனார் பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பெரி, முதற்றமிழ்ப் பேராசான் சுவாமி விபுலாநந்தர், கல்வெட்டியல் துறையில் முதற் காலடியை எடுத்து வைத்த தன்னம்பிக்கையாளர் க.கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோராவர். இவர்களுள் பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பெரி, செந்தமிழ்நடையில் நாடக எழுத்துருக்களை (மனோன்மணியம், சந்திரகாசன்) வெளிக்கொணர்ந்தவர். விபுலாநந்தர், நாடகம் குறித்த ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர். க.கணபதிப்பிள்ளை, ஈழத்துத் தமிழ் நாடக மரபை அகலப்படுத்தியவராகக் கணிக்கப்படுபவர். சமூக நடத்தைக் கோலங்களை நாடக இலக்கியத்தின் வாயிலாக வெளிக்கொணர்வதில் கரிசனை கொண்டிருந்தவர். நாடகத்தின் மொழியமைதி (பேச்சுமொழி) குறித்தும் அவரது கவனம் விரிவுபெற்றிருந்தது.

இவர்கள் இவ்வாறு நாடக மரபோடு தம்மை இணைத்துக்கொண்டிருந்த துழலில் வெளிப்பட்ட - பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் மாணவனாக விளங்கிய - சுவாமித்தியானந்தனும் இந்த வரிசையில் இணைந்துகொண்டார். ஆயினும், மேற்கூறியவர்களின் நாடக - அரங்க - ஆய்வுச் செயற்பாடுகளில் நின்று விலகி, ஈழத்துத் தமிழரின் கூத்து மரபின்மீது தமது பார்வையை விரிவுபடுத்தினார். “ஈழத்துத் தமிழரின் கூத்து மரபை மீட்டுடுத்தவர்” என்று அவரை அரங்கியல் சார்ந்து இயங்குபவர்கள் அடையாளப்படுத்துவது மேற்குறித்த நிகழ்வின் வழி நடந்தேறியதுதான்.

முன்னவர்களால் கண்டுகொள்ளப்படாத கூத்து மரபில் தன்னை நுழைத்துக் கொண்டமைக்கான பின்புலமும் அவதானிப்புக்குரியது. வித்தியானந்தன் பல்கலையுள் நுழையும்போது அவரது குருவாக விளங்கியவர், பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை. அவர் நாட்டார் வழக்காற்றியலிலும் நாடக இலக்கியத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவர். அத்தகைய ஈடுபாடு வித்தியானந்தனைப் பெரிதும் பாதித்திருக்கும் எனலாம் (நாட்டுக் கூத்துக்கள்மீது மாத்திரமல்லாது, நாட்டார் இலக்கியங்கள்மீதும் அவர் கவனம் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது). சமகாலத்தில் பல்கலைக்கழகச் சூழலில் சிங்களப் பேராசிரியர் சரச்சந்திர முதலானோரின் அரங்கச் செயற்பாடுகளும் இவரைப்பாதித்தன.

அன்றைய சூழலில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிங்கள நாடகங்கள் பலராலும் மேடையேற்றப்பட்டன. சிங்களவர் மத்தியில் வழங்கி வந்த பாரம்பரிய நாடகங்கள் பேராதனையின் அரங்குகளில் நிகழ்த்தப்பட்டன. பாரம்பரிய நாடகங்களை நகரத்தவருக்கும் ஏற்ற வகையில் நவீனப்படுத்தும் / மீட்டுருவாக்கும் முயற்சிகளும் இடம்பெற்றன. இத்தகைய செயற்பாடுகளில் பேராசிரியர் சரச்சந்திரவின் பங்களிப்பு தனித்தன்மையானது. அவர் மீட்டுருவாக்கிய மனமே, சிங்கபாகு என்பன சிங்கள தேசிய கலைவடிவங்களாக மேற்கிளம்பின. இந்தச் சூழ்நிலைகள் ஒவ்வொன்றும் சமதளத்தில் வித்தியானந்தனைப் பாதித்தன. கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களை மேடையேற்றல், வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் ஆடப்படும் கூத்துக்களை (அவ்வாறே) மேடையேற்றல், கூத்துக் களை மீட்டுரு வாக்குதல் என்று வித்தியானந்தனின் அரங்கச்

செயற்பாடுகள் விளங்குவது, சிங்கள நாடக மரபில் பேராதனையின் புலமைச் சூழலில் இயங்கியவர்கள் மேற் கொண்ட செயற்பாடுகளின் பிரதிபலிப்பாகும்.

ii

நாடகத்துறைக்கான அவரது பங்களிப்பை ஆய்வு நோக்கம் கருதிக் கீழ்வருமாறு பாகுபடுத்தலாம்:

1. கூத்துக்களை (அவ்வாறே) மேடையேற்றுதல்
2. கூத்தினை மீட்டுருவாக்கம் செய்தல்
3. கூத்துப் பிரதிகளைப் பதிப்பித்தல்
4. நாடகம் / கூத்துசார் கட்டுரைகளை எழுதுதல்
5. கலைக்கழகத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு

நாடக வளர்ச்சிக்காக செயலாற்றுதல்

தமிழ் நாடக அரங்கில் வித்தியானந்தனின் நுழைவானது கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களைத் தயாரித்து வழங்குவதாகவே அமைகிறது. கணபதிப்பிள்ளை நாடக எழுத்தாளராக விளங்கினாரே தவிர, அவற்றைத் தயாரித்து மேடையேற்றுபவராக விளங்கவில்லை. அந்தப் பணியை முன்னின்று செய்தவர் வித்தியானந்தன். கணபதிப்பிள்ளையின் நாடக எழுத்துருக்கள் அக்காலத்தில் சாதிக்காததை அவற்றை மேடையேற்றுவதன் மூலம் வித்தியானந்தன் சாதித்தார் எனலாம். பல்கலைக்கழகத்தின் அன்றைய சூழலில் தமிழ் நாடகங்களை மேடையேற்ற வேண்டிய அவசியப்பாடு இத்தகைய முயற்சிக்குத் துணை நின்றமையையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். சிவத்தம்பியின் கீழ்வரும் கூற்றும் அதனைத் தெளிவுபடுத்தும்:

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின்

நாடகங்களுடைய பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தங்களுடைய வருடாந்த விழாக்களில் நடத்துவர். இதனைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பு ஏறத்தாழ ஐம்பதுகளில் வித்தியானந்தனிடம் இருந்தது. சங்கிலி, உடையார் மிடுக்கு போன்றவை மேடையேற்றப்பட்டன. கொழும்பில் சங்கிலி நாடகத்தைத் தயாரித்தவரும் அவரே. முக்கியமாக பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்ததன் பிறகே வரன் முறையிலே பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகத் தயாரிப்பாக முழுமையாக மாறுகிறது. அதற்குப் பிரதான காரணம் பேராதனையில் இருந்த சூழல் ஆங்கில சிங்கள நாடகங்களை வருடந்தோறும் மேடையேற்றும் மரபு குறிப்பாக ஆங்கில நாடகங்கள் ஜீபால் போன்றோரின் வழிகாட்டலிலும் சிங்கள நாடகங்கள் சரச்சந்திர போன்றோரின் வழிகாட்டலிலும் நடைபெற்றன.

சமகாலத்தில் சரச்சந்திர முதலானோர் சிங்களப் பாரம்பரிய நாடகங்களைப் பல்கலைக்கழக அரங்குக்குள் நுழைத்தது போன்று வித்தியானந்தன் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் ஆடப்பட்டு வந்த கூத்துக்களைப் பேராதனையின் அரங்குக்குள் நுழைத்தார். கோவலன் கதை, பக்த நந்தனார், மயான காண்டம் முதலானவை பல்கலைக்கழக அரங்கை அடைந்தன. பாடசாலை மட்டங்களில் நடத்தப்பட்ட

போட்டிகளில் வெற்றியீட்டிய கூத்துக்கள் பலவும் (கீசகன் வதை, அருச்சுனன் தவநிலை) பேரா தனை அரங்கில் மீளவும் அளிக்கை செய்யப்பட்டன.

iii

கணபதிப்பிள்ளையின் வழி முகிழ்த்த நாட்டார் வழக்காற்றியல்சார் சிந்தனைப் போக்கும் கூத்துக்கள் மீது அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாடும் பல்கலைக்கழக சமகாலச் சூழலும் தமிழ்க் கூத்துக்களின் மீட்டுருவாக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தின. இவற்றுள் பல்கலைக்கழக சமகாலச் சூழலே அவர் இச்செயற்பாட்டில் உள்வீர்க்கப்பட்டமைக்குப் பிரதான காரணியாகியது. பேராசிரியர் சரச்சந்திர பேராதனையில் மனமே, சிங்க பாகு ஆகியவற்றை நவீன நாடக ஆக்கமாக மீட்டுருவாக்கிய அருட்டுணர்வின் வெளிப்பாடே தமிழ்க் கூத்துக்களின் மீட்டுருவாக்கம் என்று பலரும் முன்வைக்கும் வாதம் வலிதுடையதே.

கர்ணன் போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலி வதை ஆகிய கூத்துக்களை வித்தியானந்தன் மீட்டுருவாக்கம் செய்தார். அந்த மீட்டுருவாக்க முயற்சிகளின் போது கூத்துக்களில் செய்த மாற்றங்களை அவரே பல இடங்களில் பதிவுசெய்துள்ளார். தெளிவுக்காக கீழ்வரும் பகுதி தரப்படுகிறது:

பேராதனையில் நாம் முதலில் மேடையிட்ட நாடகம் கர்ணன் போர். இது ஒரு வடமோடி நாடகம். மட்டக்களப்பில் இந்நாடகம் விடிய விடிய ஆடப்பட்டு வந்தது. இதனை நாம் நேரம் கருதி ஒன்றரை மணி நேரமாகச் சுருக்கினோம். நீண்ட வரவு ஆட்டங்களைச் சுருக்கினோம். விருத்தத்தின் பின்னால் சபை

யோர் இழுக்கும் இழுவையைக் குறைத்தோம். வட்டக்களரி மரபினை ஒரு பக்கக் களரிக்கு மாற்றினோம். மத்தளம், சல்லரி யுடன் உடுக்கு, சவணிக்கை முதலிய நாட்டு இசைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தினோம். பிற்பாட்டுப் பாடும் சபையோரை ஒழுங்காக வேடமிட்டு மேடையில் நிறுத்தினோம். வட்டக்களரியின் மத்தியில் நிற்கும் அண்ணாவியார் மேடையின் ஓரம் நிறுத்தப்பட்டார். உணர்ச்சி பாவத்தோடும் சொற்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்தும் பாட மாணவர் பயிற்றப்பட்டனர். நடிப்புக்கு மிக்க முக்கியத்துவம் கொடுத்தோம் (மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கூத்துக்களில் நடிப்பு முக்கிய இடம்பெறுவதில்லை). ஆடை அணிகளில் கவனம் செலுத்தினோம். நவீன ஒளியமைப்பை நாடகத்தின் கருவையும் பாத்திரங்களின் உணர்வையும் வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்தினோம். முக்கியமாகப் பெண்களையே பெண் பாத்திரங் களை ஏற்கவும் வைத்தோம்.

இச்செயற்பாட்டின் அடுத்த கட்டமாக - பரிசோதனை முயற்சியாக இராவணேசன் கூத்தை மீட்டுருவாக்கம் செய்தார். ஒரு சம்பவத்தையோ வரலாற்றையோ அடிப்படையாகக் கொண்டே தமிழ்க் கூத்துக்களின் உள்ளடக்கம் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்த சூழலில், அந்நிலை நின்று விலகி ஒரு பாத்திரத்தின் குணாதிசயங்

தமிழ் நாடக அரங்கில்
வித்தியானந்தனின்
நுழைவு
கணபதிப்பிள்ளையின்
நாடகங்களைத்
தயாரித்து
உழங்குவதாகவே
அமைகிறது. கணபதி
ப்பிள்ளை நாடக
எழுத்தாளராக
விளங்கினாரே தவிர,
அவற்றைத் தயாரித்து
மேடையேற்றுபவராக
விளங்கவில்லை.
அந்தப் பணியை
முன்னின்று செய்தவர்
வித்தியானந்தன்.
கணபதிப்பிள்ளையின்
நாடக எழுத்துருக்கள்
அக்காலத்தில்
சாதிக்காததை
அவற்றை
மேடையேற்றுவதன்
மூலம் வித்தியானந்தன்
சாதித்தார்.

களை அடிப்படையாகக் கொண்டு - அக்குணாதிசயங்களின் வளர்ச்சியாக - ஒரு கூத்துப் பிரதியை வித்தியானந்தன் உள்ளிட்டோர் எழுதினர். கூத்துக்களின் ஆடையமைப்பு முதல் ஆடல் வரை பல்வேறு அம்சங்களை உள்வாங்கி அதனை அளிக்கை செய்தனர். அக்கூத்து தமிழரிடத்தில் மிகுந்த செல்வாக்கைப் பெற்றது. இன்று வரை ஈழத்துத் தமிழரின் தனித்துவ அடையாளத்தை அக்கூத்து வெளிப்படுத்தியே வருகிறது. இராவணனின் மனநிலை வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு இராவணேசனை மீட்டுருவாக்கம் செய்தமைக்கும் சரச் சந்திரவின் செயற்பாடுகளே துணைநின்றுள்ளன. பேராசிரியர் சரச்சந்திர மனமே, சிங்கபாகு ஆகியவற்றை முரண்பாடு மிக்க கதைகளாகவே (conflict stories) மாற்றினார்.

“ராஜகுமாரனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் வரும் முரண்பாடு, ராஜகுமாரிக்கும் வேடனுக்கும் வரும் முரண்பாடு என்பவற்றை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டிப் பெரிதுபடுத்தியதனாலேயே மனமே நாடகம் வெற்றி பெற்றது. சிங்கபாகுவிலும் அவ்வாறே. சிங்கத்திற்கும் சிங்கத்தின் மனைவிக்கும் வரும் முரண்பாடுகள், சிங்கத்திற்கும் மகன் சிங்கபாகுவிற்கும் வரும் முரண்பாடு, சிங்கபாகுவிற்கும் தாய்க்கும் வரும் முரண்பாடு என்பனவே சிங்கபாகுவிற்கும் நாடக வெற்றியைக் கொடுத்தது” என்று கூறும் மௌனகுரு, “சரச்சந்திர போன்று பாத்திர முரண்பாட்டையும் பாத்திர குணாம்சத்தையும் முதன்முதலில் தமிழ்க் கூத்திலே வித்தியானந்தன் கொண்டுவந்தார். தான் தோற்பது உறுதி என்று தெரிந்தும் வீரத்திற்காகத் தன் தோல்வியை விட்டுக் கொடுக்காத துன்பியல் நாயகனாக இராவணேசன் உருவாக்கப்பட்டான். இராவணன் - அங்கதன் முரண், இராவணன் - மண்டோதரி முரண், இராவணன் - இந்திரஜித் முரண், இராவணன் - கும்பகர்ணன் முரண் என நாடக பாத்திர முரண்களுக்கூடாக இராவணனின் பாத்திர குணாம்சம் வளர்க்கப்படுவது தமிழ்க் கூத்து மரபின் பெரும் மாற்றமாகும். இது சரச்சந்திரவின் தாக்கத்தினால் விளைந்த பயன் எனலாம்” என்று முடிக்கிறார்.

கூத்துக்களை நவீனப் படுத்தும் முயற்சிகள் எதிரிவீர சரச் சந்திரவின் செயற்பாடுகளின் அருட்டுணர்வினால் மேற்கொள்ளப்பட்டவை என்பது புலனாகிறது. சரச்சந்திர நவீன நாடகங்களாக மனமே, சிங்கபாகு ஆகியவற்றை வளர்த்தெடுத்தார். அவை நவீன நாடகங்களாக பரிணமித்தன. வித்தியானந்தனின் மேற்குறித்த செயற்பாடு அதனின்றி வேறுபட்டது. நகர மக்களுக்கு கூத்துக்களை அறிமுகம் செய்வதற்கேற்ற மீட்டுருவாக்கமாக அமைந்தனவே ஒழிய, நவீன நாடகங்களாக அவற்றைப் மடைமாற்றுவதாக அமையவில்லை. அக்காலத்தைய தேவை யொன்றையே அவர் மேற்கொண்டார். அவரது மீட்டுருவாக்க முயற்சியால் கர்ணன் போர், வாலிவதை, நொண்டி

நாடகம், இராவணேசன் ஆகிய கூத்துக்கள் அவற்றின் இயல்பான தன்மையில் இருந்து விடுபட்டன. அதே வேளை அவை நவீன நாடகங்களாகவும் வெளிப்படவில்லை என்பன போன்ற விமர்சனங்கள் அவர்மீது முன்வைக்கப்படுகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கன. கூத்து மீட்டுருவாக்கமானது ஒரு நிறுவனத்தின் நிபுணர்களால் மேற்கொள்ளப்படும் அரங்குசார் செயற்பாடாக அமைந்து விடக்கூடாது. கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப்படும் தூழல், அதனை நிகழ்த்துபவர்களுடான கலைசார் உரையாடல்கள், அவற்றின் சமூக இணைவு முதலானவற்றையும் சமகாலத் தேவையையும் மனங்கொண்டதாக அமையும் போதே நவீன தூழலுக்கேற்ற கூத்துக்களைச் சரிவர எம்மால் உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும் என்றும் ஒருசாரார் விமர்சிப்பர்.

iv

வித்தியானந்தனின் நாடகப் பணிகளை மதிப்பிடுபவர்கள் அவர் அத்துறைசார்ந்து எழுதிய கட்டுரைகள் குறித்தும் உரையாட வேண்டும். இத்துறை சார்ந்து அவர் எழுதிய கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவை கூத்து மரபு சார்ந்தவையாக - தமிழ்க் கூத்துக்களைப் பதிப்பித்தல், மேடையேற்றல், மீட்டுருவாக்குதல் ஆகிய செயற்பாடுகளின்போது பெற்ற அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட விபரணங்களாக அமைகின்றன. அவர் இத்துறை சார்ந்து இயங்கிய காலத்தில் கூத்துக்கலையின் பயில்நிலை அகலிப்பு, அவற்றின் அழகியல், அவற்றை நகரத்தவர்க்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியப்பாடு, அவற்றை மேற்கொண்ட விதம் என்பன குறித்த புரிதல்களை வழங்குவதாக அமைந்துள்ளன. நாடகச் சிந்தனைகள், நாடகத் தயாரிப்பு, ஈழத்திலே தமிழ் நாடகம், ஈழத்துத் தமிழ்க் கூத்துமரபு, மட்டக் களப்பு நாட்டுக் கூத்துக்களில் தாளக் கட்டுக்கள், நடிக்க மணிவரைமுத்துவின் பக்த நந்தனார் முதலிய கட்டுரைகள் இவ்வகையில் கவனிப்புக்குரியன. இவற்றில் ஆய்வு அணுகுமுறைகளும் பகுப்பாய்வு நுட்பங்களும் அதிகம் இழையோடவில்லையாயினும், அவை முன்வைக்கும் கருத்துக்கோலங்கள் இன்றைய நிலையில் கனதியுடையன.

இக்கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் கூத்துக் கலையை மையம் கொண்டுள்ளமை முன்பு மேலே குறிப்பிடப்பட்டது. “ஈழத்திலே தமிழ் நாடகம்” எனும் கட்டுரை மாதத்திரமே அந்த மையத்திலிருந்து விலகிச் செல்கிறது. அக்கட்டுரை ஈழத்துத் தமிழ் நாடக வளர்ச்சியை ஒரு பருமட்டான வரைபடத்துள் உள்ளடக்கி விளக்க முனைகிறது. கூத்து மரபு, தனியாளுமைகளின் நாடக எழுத்துருக்கள், தனியாளுமைகளின் அரங்கச் செயற்பாடுகள், நிறுவன ரீதியாக (பிராந்திய கலைக் கழகங்களுடாக) நாடகம் வளர்ச்சியடைந்தமை பற்றிப்

பேசுகிறது. ஒரு பரந்த ஆய்வுத் தளத்தின் சில புள்ளிகளையே சுட்டிக்காட்டுகின்றதெனினும் ஈழத்துத் தமிழ் நாடக வரலாற்று எழுதுகைக்கான முதன்முயற்சியாக அமைந்துவிடுகிறது.

வித்தியானந்தன் எழுதிய கட்டுரைகளில் ஈழத்துத் தமிழ்க் கூத்து மரபு குறித்த அவரது ஆழ் புலமையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைவது “ஈழத்துக் கூத்து மரபு” எனும் கட்டுரையாகும். மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, மன்னார், புத்தளம், சிலாபம், மலையகம் ஆகிய பகுதிகளில் பயில்நிலையில் காணப்பட்ட கூத்துக்கள் குறித்த ஒரு பரந்த பார்வையை முன்வைக்கிறது. மேற்படி பிராந்தியங்களில் கூத்துக்களை நேரடியாகப் பார்த்த அனுபவ விரிவும் அறிவியல் நிலையில் அதனை அணுகும் போக்கும் இக்கட்டுரையில் பிரதிபலிக்கின்றன. ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் பயில்நிலையில் இருந்த கூத்துக்களை அடையாளப்படுத்துவதும் அவற்றைப் பாகுபடுத்துவதும் (உதாரணமாக மட்டக்களப்பு : வடமோடி, தென்மோடி, மன்னார் : மாதோட்டப் பாங்கு, யாழ்ப்பாணப் பாங்கு), அவற்றிற்கிடையிலான வேறுபாட்டைக் கண்டறிதலும் என கட்டுரையின் ஆழ்நிலைப் போக்கு அமைந்துவிடுகின்றமை புலமைத்துவம்சார் வெளிப்பாடேயாகும். எடுத்துக்காட்டுக்காக மலையகத்தில் வழங்கிவரும் கூத்துக்கள் தொடர்பில் அக்கட்டுரையில் இடம்பெறும் கீழ்வரும்பகுதி தரப்படுகிறது:

மலைநாட்டுத் தமிழரிடையே வழங்கும் கூத்துக்களின் காமன் கூத்து, அருச்சுனன் தபசு என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. காமன் கூத்து மலையகத் தமிழர் மத்தியில் நடைபெறும் சமயச் சடங்கு சார்ந்த ஒரு கூத்தாகும். மன்மதனைச் சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்ணால் சுட்டெரிப்பதனையும் ரதி சிவனிடம் வரம் வேண்டுவதனையும் இக்கூத்து உள்ளடக்கமாகக் கொண்டது. காமனுக்கும் ரதிக்கும் இருவர் வேடம் போட்டு அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்வது முதல் சிவன்மீது காமன் அம்பு எய்வது, சிவன் அவனை எரிப்பது, பின்னர் காமனின் அஸ்தியைக் கரைப்பதுடாக, மறுநாள் ரதி சிவனைத் துதித்து வரம் வேண்டும் வரை இக்கூத்து நடைபெறும். சிவனை வணங்கி மக்கள் அவர்க்குக் கற்பூர ஆலாத்தி எடுத்தலும் உண்டு. இங்கு ஊரே மேடையாகவும் பார்வையாளராகவும் அமைய இக்காமன் கூத்து நடைபெறும். மலைநாட்டுத் தமிழர் மத்தியில் ஆடப்படும் கூத்துக்களில் அருச்சுனன் தபசும் ஒன்றாகும். மட்டக்களப்பில் ஆடும் அருச்சுனன் தபசு நாடகத்திற்கும் இதற்கும் அளிக்கை முறையில் பலத்த வேறுபாடுகள் உண்டு. மட்டக்களப்பில் முழுக்க முழுக்க பொழுதுபோக்கிற்குரிய நாடகமாக அமைய இங்கு அது சமயச் சடங்கோடிணைந்த ஒரு கூத்தாக நடைபெறுகின்றது.

மேலே தரப்பட்ட எடுத்துக்காட்டுப் பகுதி அளவிலே சிறியதாயினும் அவரது புலமைசார் கருத்துக்களின் குவியலாக அமைந்துவிடுகின்றது. அதே கட்டுரையில் ஈழத்துத் தமிழ்க் கூத்துக்களில், பொருளமைதியில் தனித்துவத்தைக் கொண்டதாக - கிறிஸ்தவ மதக் கருத்துக்களைப் பொருண்மையாகக் கொண்ட மன்னார் கூத்துக்கள் தொடர்பிலும் கவனத்தைத் திருப்புகிறார். அங்கு பயில்நிலையிலிருந்த கூத்துக்களை அடையாளப்படுத்திய வித்தியானந்தன், ஐரோப்பியர்கள் தமது மதப்பிரசாரத்திற்குக் கருவியாக

கூத்துக்களைக் கையாண்டமையே இக்கூத்துக்களின் பொருளமைதி கிறிஸ்தவ மதம்சார் கருத்துக்களைக் கொண்டதாக விளங்குவதற்குக் காரணம் எனத் துணிகிறார். வரலாற்று நிலையில் கூத்துக்களின் உள்ளடக்க விரிவை அணுகுவதற்கான தூண்டுகோலாக இக்கருத்து அமைகிறது.

மன்னார் கூத்துக்களில் மட்டக்களப்பு கூத்துப்போல ஆடல் பிரதான இடம்பெறுவதில்லை. இடைக்காலத்தில் கூத்திலிருந்து ஆடல் விலகிச் சென்றமைக்கு இக்கூத்துக்கள் உதாரணங்களாகும். மன்னார் கூத்துக்கள் கத்தோலிக்க மதம் சார்ந்த கதைக் கருக்களைக் கொண்டிருப்பது இதன் இன்னொரு தனித்துவமாகும். இடைக்காலத்தில் ஈழத்துக் கூத்து மரபு கிறிஸ்தவர்கள் கைப்பட்டு வேறொரு நிலைக்குச் சென்றமையே இது காட்டுகிறது. கிறிஸ்தவர்கள் மக்களோடு தொடர்புடைய கூத்தையே தமது பிரசார ஊடகமாக அன்று கொண்டனர். இம்முயற்சி மன்னாரில் செல்வாக்குப் பெற்றதனாலேயே மன்னார் கூத்து மரபில் கிறிஸ்தவம் சார்ந்த கதைகள் இடம்பெற்றன.

இவ்வாறு ஈழத்துத் தமிழ்க் கூத்து மரபு குறித்த விரிவான ஆய்வாக அமைந்த இக்கட்டுரை, தமிழ்க் கூத்து மரபு சிங்கள நாடக மரபில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்கையையும் ஆராய்கிறது. அவ்வகையில், கீழ்வரும் கூற்று அவதானிப்புக்குரியது:

மன்னாரில் வழங்கும் கூத்துக்களைப் பின்பற்றியே சிங்கள நாடகங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அந்நாடகங்களின் நாடக அமைப்பும் பாவகைகளும் மன்னார்ப் பகுதிக் கூத்துக்கள் போன்றவையே. விருத்தம், இன்னிசை, கலிப்பா, கவி, கொச்சகம், வெண்பா, தோடையம் போன்ற பாக்களும் பாவினங் களும் சிங்கள நாடகங்களிலும் அதே பெயர்களுடன் வழங்கு கின்றன.

“நாடகத் தயாரிப்பு”, “நாடகச் சிந்தனைகள்” ஆகிய கட்டுரைகள் கூத்தோடு அவர் கொண்டிருந்த தொடர்புகளின் வழியான செய்தி விபரிப்புக்கள். நாடகம் ஏனைய கலை வடிவங்களில் இருந்து வேறுபடுதல், நாடகாசிரியன், நடிகர், நெறியாளர், ஒப்பனையாளர், காட்சியமைப்பாளர் முதலானோரின் கூட்டுக் கலவையாகவே நாடகம் விளங்குதல் ஆகிய கருத்தமைதியைத் தனது அனுபவங்கள் வாயிலாக எடுத்துரைக்கும் பணியையே நாடகத் தயாரிப்பு எனும் கட்டுரை செய்கிறது. அடுத்த கட்டுரை நாடகத் தயாரிப்பில் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்கள் குறித்த விபரணமாக - அனுபவப்பகிர்வாக அமைகின்றது.

V

1956 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட கலாசார அமைச்சு ஈழத்துக் கலை வளர்ச்சியில் (தமிழ், சிங்களம்) ஏற்படுத்திய தாக்கம் அளப்பரியது. அவ்வமைச்சு ஈழத்துக் கலைகளைப் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்தெடுக்கும் நோக்கில் கலைக்கழகம் ஒன்றினை நிறுவியது. அக்குழுவின் உப குழுவாக அமைந்த தமிழ் நாடகக் குழுவின் தலைவராக 1956 இல் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை விளங்கினார். 1957இல் அதன் தலைவராக வித்தியானந்தன் நியமிக்கப்பட்டார். தமிழ் நாடகத்தை வளர்த்தெடுப்பதில் இக்கலைக்கழகத்தைத் தக்கவகையிலே வித்தியானந்தன் பயன்படுத்திக் கொண்டார். கலைக்கழகத்தோடு இணைந்து ஈழத்துத்

தமிழ் நாடக / கூத்து மரபின் பேணுகைக்கு, அதன் வளர்ச்சிக்கு அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பினை வசதி கருதி பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்:

1. ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் பயில் நிலையிலிருந்த இசை நாடகம், கூத்துக்கள் ஆகிய வற்றைக் கலைக்கழகத்தின் அனுசரணையுடன் நகர்ப்புற மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்தார்.

2. மிக நீண்ட காலமாக நிகழ்த்தப்பட்டு வந்த கூத்துக்களின் பல, அளிக்கை செய்யப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் சமகாலத்தில் அருகிக்கொண்டு வருவதை அவ தானித்த வித்தியானந்தன், அத்தகைய கூத்துக்களை அவ்வக் கிராமங்களிலேயே அளிக்கை செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளை / ஆதரவினைக் கலைக்கழகத்தின் வாயிலாக வழங்கினார். மேற்படி கருத்துக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதாகவே மௌனகுருவின் கீழ்வரும் கூற்றும் அமைகிறது:

ஆட்டக் கூத்து முறைகளும் பழைய வட்டக்களரி மேடையமைப்பும் அழியாது இருந்த மட்டக்களப்பிலே குருக்கள்மடம், கல்லாறு, வந்தாறுமூலை, காரைதீவு, புளியந்தீவு ஆகிய இடங்களில் நாட்டுக் கூத்துக்களை மேடையேற்றவும் நடிக்கவும் கலைக்கழகம் ஆதரவு வழங்கி ஊக்குவித்தது. 1961 இல் சிலாபத்திலே மருதங்குளம், குசலை, முன்னீஸ்வரம் ஆகிய இடங்களில் கூத்துக்கள் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டன. இவற்றைவிட வன்னிப் பகுதியிலும் மன்னார் பகுதியிலும் பழைய நாட்டுக் கூத்துக்கள் ஆடக் கலைக்கழகம் உதவியது.

3. கூத்துக் கலையின் உயிர்நாடி, அதனை உயிர்ப்புள்ள கலைவடிவமாக வெளிக்கொணர்ச்சின்ற அண்ணாவியாரிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதை உணர்ந்து, அண்ணாவியார்களுக்கு வழி காட்டல் களைச் செய்யவும் அவர்களைக் கௌரவிக்கவும் என அண்ணாவியார் மாநாடுகளை மன்னார், மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் (1964, 1966, 1969, 1970) கலைக்கழகத்தின் அனுசரணையுடன் நடத்தினார். இம்மாநாடுகளின் போது அண்ணாவியார்கள் ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டு பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டனர்.

4. கலைக்கழகத்தின் அனுசரணையுடன் கூத்துக்களை நவீனமயப்படுத்தும் முறை, நவீன நாடகம் என்பன குறித்த கருத்தரங்குகளை ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் (மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம், ஹட்டன், கொழும்பு) தலைமை தாங்கி நடத்தினார்.

vi

ஈழத்துத் தமிழ்க் கூத்து மரபின் பேணுகைக்கு வித்தியானந்தனின் பங்களிப்பினை தமிழ்க் கூத்துப் பிரதிகளின் அச்சுருவாக்கம் (பதிப்பு) எனும் அம்சத்தோடும் பொருத்தி மதிப்பிட வேண்டும். கூத்துக்களைக் கிராமங்கள் தோறும் அளிக்கை செய்யத் தூண்டுவதன் மூலமும் நகரத்தவர்க்கு ஏற்ற வகையில் மீட்டுருவாக்குவதன் மூலமும் பேண நினைத்த வித்தியானந்தனின் கவனம், காலம் காலமாக வாய்மொழி மரபிலும் சில இடங்களில் கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவும் வழங்கி வந்த கூத்துப் பிரதிகளை அச்சுருவாக்கும் செயற்பாட்டிலும் திசைதிரும்பியது. கலைக்கழகத்தின் அனு

சரணை அச்செயலின் வெற்றிக்குக் காரணமாயிற்று. அலங்காரரூபன் நாடகம் (1960), எண்டிரீக்கு எம்பர்தோர் நாடகம் (1964), மூவிராசாக்கள் நாடகம் (1966), ஞான சவுந்தரி (1967) ஆகியவற்றைப் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தினார்.

கலைக்கழகத்தின் அனுசரணையுடன் மேற்படி நூல்களைத் தான் பதிப்பித்ததோடு மாத்திரம் அத்தகைய செயற்பாட்டை நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. பிரதேசங்கள்தோறும் பயில்நிலையில் உள்ள கூத்துப் பிரதிகள் யாவும் அச்சுருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். இதன் நிமித்தம் பிரதேச கலாமன்றங்களைத் தூண்டிவிட்டார். இதன் பயனாக எஸ்தாக்கியர் நாடகம் (1969), மரியதாசன் நாட்டுக்கூத்து (1972), விசயமனோகரன் (1968) முதலான கூத்துப் பிரதிகளின் பதிப்புக்கள் வெளிவந்தன. மேற்கூறிய விடயங்கள் யாவற்றையும் ஒருசேர நோக்கும்போது ஈழத்துத் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு வித்தியானந்தனின் பங்களிப்புகளை எளிதிற் தெளிந்துகொள்ள முடிவதோடு ஈழத்துத் தமிழ் நாடகத்துறையின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சிக்கு வித்தியானந்தன் ஏற்படுத்திய அடிப்படைகளையும் இனங்கண்டுகொள்ள முடியும். ●

வேரிழந்த மரமும் முடிவில்லாப் பயணமும்

காடுகள் தோறும் மரங்களிருந்தன
வேர்கள் இருக்கவில்லை
மரங்களில் பரந்த கிளைகளிருந்தன
பறவைகள் இருக்கவில்லை
கிளைகள் நிறைந்த இலைகள் இருந்தன
நிழல்கள் இருக்கவில்லை

ஊர் முழுதும் உறவுகள் இருந்தன
உணர்வுகள் இருக்கவில்லை
உருவமாய் ஒரு உடல் இருந்தது
அதில் உயிரிருக்கவில்லை
வீதிகள் எங்கும் வீடிருந்தது
தனக்கென்றொரு நாடிருக்கவில்லை

வீழ்ந்த விதைகளுக்கு தாய்மரம் இருந்தது
விளைவதற்கு தாய்நிலமிருக்கவில்லை
முடிய கண்களுக்குள்ளும் கனவிருந்தது
அதைச் சுமக்கத் தோள்கள் இருக்கவில்லை
சுவடுகளோடு பாதைகள் இருந்தன
அதற்கு முடிவிருக்கவில்லை.

கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

தண்ணீர் மலர்

எழுதியவர்: அருவ்வல நந்திமித்ர
தமிழாக்கம்: தம்பிஜயா தேவதாஸ்

சிறிமான்ன அவர்களும் அபிலின் அவர்களும் நீண்டகால நண்பர்கள். அதேபோல் அவர்கள் இருவரும் இத்தமல்தெனிய பூர்வாராம விகாரையின் தொண்டர்கள். தொண்டர் சபையின் தலைவரும் இந்த சிறிமான்ன அவர்கள்தான்.

பாடசாலையொன்றில் ஆசிரியராக கடமையாற்றிய சிறிமான்ன அவர்கள் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு ஓய்வு பெற்றவர். அவர் கருமை நிறமானவர். சிறிது உயரம் குறைந்தவர், தடித்த உருவ முடையவர், தலையின் முன்பகுதியில் வழக்கை விழுந்த போதும் அதை மறைப்பதற்காக அதிக முடிகளை வளர்த்து அதை முன்பகுதி வரை நீட்டி வாரி விட்டிருப்பான்.

சிறிமான்ன அவர்கள் எந்தவித குடும்பப் பாரமும் இல்லாதவர். அவருக்கு இரண்டு புதல்விகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரும் ஆசிரியைகளாக கடமையாற்றுகின்றனர். சிறிமான்ன அவர்கள் தான தர்மம் செய்வதில் அதிக ஆர்வமுடையவர் என்பதை பலவேளைகளிலும் பலருக்கும் காண்பிப்பார். அவ்வாறே தன்மூலம் ஊருக்கும் கிடைத்த சேவைகளைப்பற்றி எல்லோருடனும் சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்.

“இந்த ஊர் மக்கள் பெரிதாக கணிக்காவிட்டாலும் என்னைப் போல எவரும் இந்த ஊருக்கு சேவை

செய்வதில்லை” இவ்வாறான வார்த்தைகள் அவரது வாயிலிருந்து எந்நேரமும் வெளிவரும் அவர் இவ்வாறு சொன்னாலும் பணம் செலவு செய்வதில் மட்டும் பின்னிற்பார்.

படிப்பிக்கப் போகும் காலத்தில் ரோஸ் பாண் துண் டொன்றை கடித்தும் தேநீர் ஒரு கோப்பை பருகிவிட்டும் காலையில் பாடசாலைக்குச் செல்லும் அவர், மீண்டும் இரண்டு மணிக்கு வீடு திரும்புவார். அதற்கிடையில் ஒரு கிண்ணம் தேநீர்கூட பருகமாட்டார். இப்பொழுதுகூட அந்த வழக்கத்தில் எந்தவித மாற்றமுமில்லை. ஏதாவது வேலை தொடர்பாக முன்மொழிந்தால் சில நிமிடங்கள் இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டிருக்கும் அவர் “என்ன செய்தாலும் வீணாக பணம் செலவழிப்பது தவறான செயலாகும்” என்று கூறுவார்.

அபிலின் அவர்கள் தனக்குரிய காணியில் விவசாயம் செய்து கொண்டு அமைதியாக வாழும் ஒருவர். அவர் பொதுநிறமானவர், பெரிதாக தடித்த உருவமாற்றவர். ஐந்தரை அல்லது ஆறடி உயரமுடையவர். மீசை வைத்திருப்பவர். தலைமுடியை பின்புறம் சீவி புன்னை மரக்காயின் அளவு குடும்பி கட்டியிருப்பார்.

அபிலின் அவர்களுக்கு ஒரே ஒரு மகன் மட்டுமே இருக்கிறார். அவரும் விவாகமாகிய பின்னரும் வீட்டிலேயே இருக்கிறார். அபிலின் அவர்கள் தர்மம் செய்வதில் அதிக ஆர்வம் உள்ளவர், அவர் பெரிய பணக்காரர் அல்லா விட்டாலும் தேவையானவற்றுக்கு செலவு செய்வதில் பின்னிற்கமாட்டார். ஒரு தட்டு நல்ல பழஞ்சோற்றை நன்றாக உண்டுவிட்டு பகல்வேலைகளை ஆரம்பிக்கும் அவர், பகல் பன்னிரண்டு மணிவரை தொடர்ந்து வேலை செய்வார். பின்பு வீட்டுக்குவந்து பகல் உணவை உண்டுவிட்டு பகல் இரண்டரை மூன்று மணிவரை வீட்டில் ஓய்வெடுப்பார். மீண்டும் போய் வயலில் வேலை செய்வார்.

பகல் வேலையை முடித்துக் கொண்டு தோட்டத்தின் கோடியில் இருக்கும் கிணற்றில் குளித்துவிட்டு மாலைச் சூரியன் மறைந்து இருட்டிய பின்பே வீட்டுக்கு வருவார்.

அபிலின் அவர்கள் மாலை மயங்கியபின் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது ஆவி பறக்க கோப்பிக் கிண்ணத்தையும் கித்துல் கருப்பட்டித் துண்டொன்றையும் தாங்கியபடி அவர் மனைவி அவர் அருகே வருவாள். அபிலின் அவர்கள் வீட்டுச் சமையலறைப் பக்கத்தில் குறுகிய ஸ்தோப்பு பகுதியில் இருக்கின்ற பழைய கதிரையில் அமர்ந்து கோப்பியை குடிக்க ஆரம்பிப்பார். அப்பொழுது அவரது உடல் சூடான சுவையுணர்வு அதிகரிப்பதை உணர்வார்.

ஓய்வு பெற்றபின் வீட்டில் இருக்கும் சிறுசிறு வேலைகளை செய்தும் புத்தகம் பத்திரிகைகளை படித்தும் பொழுதுபோக்கும் சிறிமான்ன அவர்கள் விசேட வேலை ஏதும் இல்லாமல் ஒவ்வொரு நாளும் இருண்ட பின்பு டோச் லைட் ஒன்றைப் பிடித்தவாறு அபிலின் அவர்களின் வீட்டுக்கு செல்வார். அப்பொழுது தான் அபிலின் அவர்கள் கோப்பி பருகிக் கொண்டிருப்பார். சிறிமான்ன அவர்கள் வருவதை காணும்போது அபிலின் அவர்கள் மனத்தில் சுயமாகவே மகிழ்ச்சி பொங்கும்.

“வாங்க வாங்க சிறிமான்ன அவர்களே, வந்து அமருங்க” இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அபிலின் அவர்கள் சமையல் அறைப்பக்கத்தை நோக்கித் திரும்பி உரத்த குரலில் “கேட்குதா, சிறிமான்ன அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் ஒரு கிண்ணம் கோப்பி போட்டுக் கொண்டு வா” என்று கூறுவார். “நான் இப்போது தான் தேநீர் குடித்து விட்டு வந்தேன். எனக்காக கோப்பி போடாதிங்க”.

சிறிமான்ன அவர்கள் பழக்க தோசத்தால் இவ்வாறு கூறினாலும் அபிலின் அவர்களின் மனைவி ஆவி பறக்கும் கோப்பிக் கிண்ணத்தையும் கித்துல் கருப்பட்டி துண்டொன்றையும் தாமதமின்றி கொண்டு வந்துவிடுவாள். கோப்பி பருகியபின் சிறிமான்ன அவர்களும் அபிலின் அவர்களும் ஒரு மணித்தியாலம் அளவு உரையாடிக் கொண்டே மகிழ்ச்சியாக பொழுது போக்குவார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகள் பற்றிய விபரங்கள், நாட்டு விடயங்கள், அபிலின் அவர்களின் விவசாய விடயங்கள், சிறிமான்ன அவர்களின் புகழ், அடுத்துவரும் பெளர்ணமி தின சீல் அனுஷ்டிப்பு போன்ற பல விடயங்கள் அவர்களின்

உரையாடல்களிடையே வந்து போகும்.

இவ்வாறு உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒருநாள் அபிலின் அவர்கள் தனது எதிர் பார்ப்பு ஒன்று பற்றியும் சிறிமான்ன அவர்களுக்கு சொன்னார்.

“இப்போ சில நாட்களாக ஒரு பணி செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதைப்பற்றி உங்களிடமும் கேட்க வேண்டுமென்று இருந்தேன்” என்றார். “என்ன விடயம் அபிலின் அவர்களே?” “நாங்கள் இப்பொழுது விகாரைக்கு மலர்பூசை செய்யப்போனால் மலர்களை கழுவுவதற்கும் கைகளை கழுவுவதற்கும் பக்தர்கள் எத்தனை கஷ்டப்பட வேண்டி யிருக்கிறது. தண்ணீர் கொண்டுவருவதற்கு பழைய பிளாஸ்டிக் தட்டுதான் இருக்கிறது. மலர்பூசை செய்ய வரும் மனிதர்கள் இந்த பழைய மண் பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு எத்தனை முறைதான் கிணற்றடிக்கு போய்வருவார்கள்?”

“அபிலின் அவர்களே நீங்கள் சொல்வதில் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது”. “அதற்குத்தான் விகாரைக்கு அருகில் தண்ணீர் விசிறிப்பாயும் வகையில் தண்ணீர் மலர் ஒன்றை அமைக்கலாம் என நினைத்திருக்கிறேன். இப்பொழுது விகாரையில் தண்ணீர் பைப் போடப்பட்டிருப்பதால் இந்த வேலை செய்வதோடு அதில் சிரமம் இருக்காது என எண்ணுகிறேன்”.

“ஆனாலும் அபிலின் அவர்களே இந்தக் காலத்தின் கோலத்தால் அவ்வாறான வேலையை செய்வதற்கு பெரும் பணம் செலவு ஏற்படும். எங்கள் ஊர் மனிதர்களிடம் ஒரேமுறையில் அந்த வேலைக்கு தேவையான பணத்தை பெறுவது லேசான காரியமில்லையே.”

“பொதுப் பணத்திலிருந்து இந்த வேலைக்கு நான் ஒரு சதமேனும் எடுக்க மாட்டேன். எவ்வாறாயினும் இந்தப் பணிக்கு எனது சொந்தப் பணத்தையே செலவு செய்யப் போகிறேன். நல்ல பணியா என்று மட்டும் நீங்கள் சொல்லுங்கள்.”

“ஆம் இந்த வேலை நல்லதல்ல என்று சொல்ல முடியாது”. சிறிமான்ன அவர்கள் மற்றவர்களைப் போலல்லாது புதுமை உணர்வுடன் அன்று வீடும் திரும்பினார்.

இந்த மனிதர் புதுமையான வேலை யொன்றைச் செய்யவே நினைத்திருக்கிறார். அதுமட்டு மல்ல தானே தன் பணத்தை செலவு செய்யவும் முன் வந்திருக்கிறார். தன்னுடைய செலவில் இவ்வாறான பணியினை செய்தால் எப்படியிருக்கும் என சிறிமான்ன எண்ணிப்பாத்தார்.

ஆனால் அவ்வாறான பணியைச் செய்வதற்கு அதிக பணம் தேவைப்படுமே என்ற எண்ணமும் அவர் முன்பு பேயாட்டம் ஆடியது.

இத்தமல்தெனிய கிராமத்தில் இருக்கும் திறமை வாய்ந்த மேசன் ஒருவரின் உதவியுடன் அபிலின் அவர்கள் தண்ணீர் மலர் செய்யும் பணியை ஆரம்பித்தார். அந்த வேலைக்காக அவர் தயக்கமின்றி பணம் செலவு செய்தார் வேலைமுடிந்த பின்பு தண்ணீர் மலர் அவ்விகாரைப் பகுதியை அலங்காரப்படுத்தும் அங்கமாக மாறியது.

தண்ணீர் மலர் மிக அழகுடன் காட்சி

யளித்தது. மலரைச் சுற்றி சிறிய குளம் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. அங்கு நீலநிற நீர் நிரப்பியிருந்தது. நடுவில் அமைக்கப்பட்ட காம்பின் நடுவில் இதழ்கள் விரிந்திருப்பதுபோல் தாமரை மலர் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. காம்பின் இரண்டு பக்கங்களிலும் தாமரை இலைகள் காணப்பட்டன.

தாமரை மலரின் உச்சியிலிருந்து நான்கு பக்கமும் விசிறி விழும் மெல்லிய நீர்த்துளிகள் கோடுகள் போன்ற அழகமைப்பை ஏற்படுத்துகின்றன.

தாமரை இதழ்களுக்கு மெல்லிய சிவப்பு வர்ணமும் காம்புக்கும் இலைகளுக்கும் பச்சை வர்ணமும் தீட்டப்பட்டுள்ளன. குளம் போன்ற பகுதியைச் சுற்றி அழகான இரும்புக் கம்பி வேலி செய்யப்பட்டு அதற்கு வெள்ளிநிற வர்ணம் பூசப்பட்டுள்ளது. தண்ணீர் மலருக்கு வெளிச்சம்படும் வகையில் பின்புறத்தில் விசேட மின்சார பல்ப் பூட்டப் பட்டுள்ளது. விகாரைக்கு வரும் எவரும் இந்த தண்ணீர் மலரைச் சிறிது நேரமாவது ஆசையுடன் பார்க்காமல் போகமாட்டார்கள்.

தண்ணீர் மலர் செய்யப்பட்டபின் விகாரைப் பகுதியில் ஏற்பட்டுள்ள அபூர்வமான மாற்றம் பௌர்ணமி தினத்தன்றே உயிர்த்துடிப்புடன் தெரியும். விசேடமாக பொருத்தப்பட்டுள்ள மின்சார பல்பின் வெளிச்சத்தால் தண்ணீர் மலர் அமைந்திருந்த பகுதி ஒளியினால் ஜொலிக்கும். சில் அனுஷ்டித்துக் கொண்டுவரும் உபாசகர்களும், மலர் பூசை செய்வதற்காக விகாரைக்கு வரும் பெரியோர்களும் சிறுவர்களும் இடைக்கிடையே தண்ணீர் மலருக்கு அருகே சென்று வெள்ளி நிற இரும்புக் கம்பிவேலியில் சாய்ந்தவாறு தண்ணீர் மலரிலிருந்து நாலுபக்கமும் விசிறி விழும் மெல்லிய நீர்த்துளிகளுக்கிடையில் இரண்டு கைகளையும் நீட்டி கைகளை நனைத்தனர், மலர்களை நனைத்தனர். அப்பொழுது அவர்களது முகங்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தன. மலரின் குளிர் நீரில் தமது கைகளை நனைத்த சிறுவர்கள் புன்சிரிப்புடன் விகாரையின் மண்டபத்தை நோக்கி ஓடுகின்றனர். குளிர்ந்த நீரை கையிலெடுத்த சிறுவன் ஒருவன் தண்ணீர் துளிகள் சிலவற்றை தன் நண்பனின் முகத்தில் தெளிக்கிறான்.

அவர்கள் இருவரும் ஒலி எழுப்பிச் சிரிக்கிறார்கள். சில் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு விகாரை மண்டபத்தில் இருக்கும் அபிலின் அவர்கள் தண்ணீர் மலர் மூலம் பயன்பெறும் அடியார்களைப் பெரும் மனமகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துச் சிரித்தார். சில் அனுஷ்டிக்கும் சிறிமான்ன அவர்களும் அவருக்கருகில் நின்றிருந்தார்.

“மனிதர்கள் தண்ணீர் மலரிலிருந்து பயன் பெறும் விதங்களைப் பாருங்கள் சிறிமான்ன அவர்களே”.

சிறிமான்ன அவர்கள் சிறிதுநேரம் தண்ணீர் மலரைப் பார்த்தவாறு நின்றார். ஆனால் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகவே இருந்தார்.

“அபிலின் அவர்களே, தண்ணீர் மலர் செய்த தன் பெறுமதியை சொல்ல அளவேயில்லை.” மலர்கள் சிலவற்றை நனைத்துக் கொண்டு பூசை செய்வதற்கு விகாரைக்கு செல்லும் ஒருவர் அபிலின் அவர்களின் அருகேவந்து இவ்வாறு சொன்னார். “அபிலின் தாத்தா

தண்ணீர் மலர் அழகாக இருக்கிறது” சிறுவனொருவன் அபிலின் அவர்களின் அருகில்வந்து கூறிவிட்டு மீண்டும் தண்ணீர் மலர் இருக்கும் திசை நோக்கி ஓடினான்.

தன்னால் அமைக்கப்பட்ட தண்ணீர் மலரைப் பற்றி ஊர்மக்கள் மத்தியில் இத்தனை தூரம் மதிப்பு ஏற்படும் என்று அபிலின் அவர்கள் முன்பு நினைத்திருக்கவில்லை.

அவர் முகத்தில் புன்னகை உதிர்ந்தது. இதை விட வேறு பணிகளும் செய்யக்கிடைத்தால் நன்றாக இருக்குமே என்று அவர் மனம் ஏங்கியது. அபிலின் அவர்களின் அருகில் நின்ற சிறிமான்ன அவர்கள் அவ்விடத்திலிருந்து நீங்கி மெதுமெதுவாக தர்ம மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தார்.

“விகாரையின் தண்ணீர் மலரை நேற்று இரவு யாரோ உடைத்துவிட்டார்கள்” இந்தச் செய்தி ஒருநாள் காலை இத்தமல்தெனிய கிராமம் முழுவதும் காட்டுத் தீபோல் பரவியது. எல்லோர் மனங்களிலும் கோபம் குடிகொண்டது. அபிலின் அவர்களின் உடல் கோபத்தால் வியர்த்துவிட்டது. அவர் விகாரையை நோக்கி ஓடினார். தண்ணீர் மலருக்கு நீரைக் கொண்டு செல்லும் குழாய் முற்றாக உடைக்கப்பட்டிருந்தது. தாமரை பூவின் இதழ்கள் சுத்தியல் போன்ற ஆயுதத்தால் தகர்க்கப்பட்டிருந்தது. தண்ணீர் மலருக்கு ஒளி பாய்ச்சும் மின்சார பல்ப்பு கக்குநூறாக உடைக்கப்பட்டிருந்தது. அணைபோன்ற அமைப்பின் ஓரிடத்தில் உடைப்பு ஏற்பட்டிருப்பதால் தண்ணீர் வெளியில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அபிலின் அவர்களின் வாயிலிருந்து கெட்ட வார்த்தைகள் வெளிவர முனைந்தன. ஆனால் தான் புனித தலமான விகாரையில் நின்று கொண்டிருக்கிறேன் என உணர்ந்ததால் கஷ்டப்பட்டு இந்த வார்த்தைகளை அடக்கிக் கொண்டார். அவர் விகாரையிலிருந்து வெளியேறி நேராக சிறிமான்ன அவர்களின் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

“இந்த அநியாயத்தை பாருங்கள் சிறிமான்ன அவர்களே. தண்ணீர் மலரை யாரோ உடைத்து விட்டார்கள்”. “நானும் அதைக்கேள்விப்பட்டேன், நானும் விகாரைக்கு வரவே எண்ணியிருந்தேன்.” “அதைப்பார்த்தும் பலனில்லை சிறிமான்ன அவர்களே அழகாக அமர்ந்திருந்த தண்ணீர் மலரை அழித்து முடித்து விட்டார்கள். நான் ஒன்று கூறுகிறேன் கேளுங்கள். நான் இனிமேல் நன்மைகள் செய்யும் மனிதனல்ல. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் நான் இதற்குப்பின் விகாரைப் பக்கமே வரமாட்டேன்”.

“பெரிய பாதகமான வேலையைத்தான் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பதட்டப்படாமல் இந்த விடயத்தை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.”

“அதை ஆராய்ந்து பார்ப்பதில் பிரயோசன மில்லை. நான் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் சொன்னது தான்” கோபம் அடங்காத அபிலின் அவர்கள் சிறிமான்ன அவர்களின் வீட்டிலிருந்து வெளியேறினார். அபிலின் அவர்கள் தொலைவில் சென்று மறையும்வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். “மனிதனுக்கு கோபமேலீட்டால் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது போலிருக்கிறது” என்றார்.

அடுத்தநாள் மாலை தொண்டர் சபையை

ஒன்றுகூட்டிய சிறிமான்ன அவர்கள் தண்ணீர் மலரை யாரோ உடைத்துவிட்ட ஈனச் செயலைக் கண்டித்து அதை மீண்டும் கட்டி எழுப்பவேண்டும் என்றும் ஆலோசனை கூறினார். எல்லோரும் அந்த ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொண்டனர். தண்ணீர் மலர் மீண்டும் கட்டி எழுப்பப்பட்டது. சிறிமான்ன அவர்களே அதற்கான செலவுகளை செய்தார். ஆனால் தண்ணீர் மலரில் முன்பிருந்த அழகும் பொலிவும் இப்பொழுது காணப்படவில்லை. அதைப்போலவே அபிலின் அவர்களின் வார்த்தைகளிலும் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. தொண்டர் சபையில் அங்கத்தவர் என்ற வகையில் அவருக்கிருந்த உற்சாகம் முற்றாக அழிந்துவிட்டது சிறிமான்ன அவர்கள் அபிலின் அவர்களின் மனதைச் சாந்தப்படுத்த முனைந்தாராயினும் அது நிறைவேறவில்லை.

தண்ணீர் மலரை உடைத்தவர்கள் யார் என்பது இதுவரை தெரியவில்லை. ஆனாலும் அபிலின் அவர்களைத்தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரும் அந்த விடயத்தில் நாளாவட்டத்தில் மறந்துவிட்டார்கள்.

ஒரு வருடத்தின்பின் சிறிமான்ன அவர்கள் குளிக்கும் கிணற்றடியில் விழுந்து பாரிசுவாத நோய்க்கு ஆளானார். அதற்கு அவருக்கு வைத்தியம் செய்யப் பட்டு வந்தது. அபிலின் அவர்களும் அடிக்கடி அவர் வீட்டுக்குச் சென்றுவந்து தனது நண்பனின் சுகதுக்கங்களை பகிர்ந்து கொண்டார். மருந்து வகைகளை வாங்கிக் கொடுத்தார். எந்த மருந்துகளும் பலனளிக்க வில்லை. நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையில் கிடந்த அவர் நான்கு மாதங்களின்பின் இறந்துபோனார். அபிலின் அவர்கள் மிகவும் மனம்நொந்து போனார். சிறிமான்ன அவர்களின் இறுதிக் கிரியைகளின் போது இயலுமானவரை உதவிகள் புரிந்தார்.

சிறிமான்ன அவர்களின் ஏழாம் நாள் சடங்கிற்கு அடுத்தநாள் மாலை அபிலின் அவர்கள் பூர்வாராம விகாரையின் வலது பக்க வீதியூடாக இத்தமல்தெனிய கிராமத்தின் கடைத்தெருவுக்கு சென்று கொண்டிருந்தார்.

விகாரையின் முற்றத்தில் நின்ற பெரிய புத்த பிக்கு வீதியூடாக அபிலின் அவர்கள் செல்வதை கண்டுவிட்டார். சற்று நேரத்தில் வீதியில் அருகில் வந்த அவர் அபிலின் அவர்களை கூவி அழைத்தார்.

“அபிலின் அவர்களே சிறிது நேரம் இங்கு வந்துவிட்டுச் செல்லுங்கள்”

தண்ணீர் மலர் உடைக்கப்பட்டபின் அபிலின் அவர்கள் சும்மாவேனும் விகாரைப்பக்கம் சென்று வந்ததில்லை. பெரிய பௌத்த பிக்கு அழைத்து விட்டார் என்பதால் அவரை கவனிக்காமல் செல்ல முடியவில்லை. அவர் விகாரையை நோக்கித் திரும்பினார் பௌத்த பிக்கு முன்னோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். விகாரைக்குப் போகாமல் அரசமரத்தடியை நோக்கிநடந்த அபிலின் அவர்கள் பௌத்த பிக்குவின்பின் நடந்து சென்றார்.

அரச மரத்தடியில் சிறியபடி மீது அமர்ந்து கொண்ட பெரிய பிக்கு தன்னையும் அபிலின் அவர்களையும் தவிர வேறு யாராவது அங்கு இருக்கிறார்களா என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். அங்கு வேறு யாரும் இருக்கவில்லை. பெரியபிக்கு கருணை கொண்ட

முகத்துடன் அபிலினை நோக்கி, படிமீது அமரச் சொன்னார். அவ்வாறே அபிலின் அவர்களும் அமர்ந்து கொண்டார். தன்னை மீண்டும் வேலைகளில் ஈடுபடுத்துவதற்குந்தான் பிக்கு அழைக்கிறார் என்று எண்ணினார். ஆனால் பிக்கு மிகவும் அன்பாக சில சொற்களை வெளிப்படுத்தினார்.

“நான் மிக முக்கியமான விடயமொன்றை உங்களுக்குச் சொல்லப் போகிறேன். இந்த விடயத்தை வேறு எவருக்கும் சொல்லக் கூடாது என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அந்த விடயத்தை இன்று உங்களுக்கு மட்டும் சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தேன்.

அதற்கு முன்பு அபிலின் அவர்கள் எனக்கு ஒரு சத்தியம் பண்ணித்தர வேண்டும். இக்கதையை யாருக்கும் சொல்லாமல் ரகரியமாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதுதான் அந்தச் சத்தியம்”.

“நன்று பிக்கு அவர்களே நீங்க சொல்லுங்கள். அதை நான் ஒருவருக்கும் சொல்லமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்கிறேன்” “நான் சொல்லும் இந்த விடயத்தை சிலவேளை நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள். ஆனால் இது முற்றிலும் உண்மை. நீங்கள் மிகவும் அழகுடன் அமைத்த தண்ணீர் மலரை உடைத்தவர் வேறு யாருமில்லை சிறிமான்ன அவர்கள் தான்.”

ஈட்டியினால் தனது இதயத்தை தாக்கியது போல் அபிலின் அவர்கள் உணர்ந்தார். அவருக்கு தனது காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. பகல் கனவு காணுகிறேனோ என்று எண்ணியவாறு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். பிக்கு எந்தவித மாற்றமுமின்றி அமைதியாக தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டு போனார்.

“இந்த விடயத்தை என் கண்களால் காணவில்லையானால் நானும் நம்பியிருக்கமாட்டேன். அன்று இரவு நான் நித்திரை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது விகாரைப் பகுதியிலிருந்து ஒரு சத்தம் கேட்டது. நான் கட்டிலில் இருந்தவாறே சத்தம் வந்த திசையை கூர்மையாக நோக்கினேன். மீண்டும் ஒருமுறை எதையோ உடைப்பதுபோல் சத்தம் கேட்டது. கட்டிலில் இருந்த டோச் லைட்டை எடுத்துக் கொண்டு விகாரை நோக்கிப் போனேன். சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி டோச் லைட் வெளிச்சத்தை பாயவிட்டேன். அந்த மனிதனின் முகத்தில் டோச் லைட் வெளிச்சம் விழுந்தது. சிறிமான்ன அவர்கள் தண்ணீர் மலரின் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். அவரால் ஓட முடியவில்லை எனக்கு என் கண்களையே நம்பமுடிய வில்லை. சிறிமான்ன அவர்கள் சாரத்தால் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு இரும்பு அலவாங்கை கையில் பிடித்தவாறு வீடு உடைக்கப் போகும் திருடனைப் போல் நின்று கொண்டிருந்தார். நான் அவர் அருகே சென்று இது என்ன வேலை என்று கேட்டேன்.

“ஒரு வார்த்தை கூட பேசமுடியாமல் நடுங்கத் தொடங்கி விட்டார். எனது கால்களில் விழுந்து இந்த விடயத்தை யாரிடமும் சொல்லியிடாதீர்கள் எனக் கெஞ்சிக் கேட்டார். தன்னுடைய செலவிலேயே மீண்டும் தண்ணீர் மலர் கட்டித் தருவதாக கூறினார். அதைப் பின்பு செய்யலாம். நான் இதைப்பற்றி யாரிடமும் கூறமாட்டேன். முதலில் இங்கிருந்து

போய்விடுங்கள் என்று கூறினேன்.”

“இவ்வாறுதான் அபிலின் அவர்களே தண்ணீர் மலர் இடிபட்டது. இதுவரை இதைப்பற்றி யாருக்குமே சொன்னதில்லை. சிறிமான்ன அவர்கள் இறந்த பின்பு இதைப்பற்றி கூறக்கூடாது என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன். தண்ணீர் மலர் உடைந்த பின்பு நீங்கள் விகாரைக்கு வந்து போவதை நிறுத்திக் கொண்டீர்கள். எந்தவித சமய விடயங்களிலும் கலந்து கொள்ளவில்லை. அதனால்தான் இந்த உண்மையை உங்களுக்கு சொன்னேன்.

இப்பொழுது அந்த தவறான எண்ணத்தைக் கைவிட்டு நல்ல காரியங்கள் செய்ய முயலுங்கள். நீங்கள் இந்த விகாரைக்கு வாருங்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. இங்கு வர விருப்பமில்லையானால் வேறு விகாரைகளுக்குச் சென்று வாருங்கள். இந்த விடயத்தை சிறிமான்ன அவர்கள் உயிரோடிருந்த சமயத்தில் உங்களுக்குச் சொல்லியிருந்தால் நீங்கள் இருவரும் பரம விரோதிகளாக மாறியிருப்பீர்கள். அதேபோல் சிறிமான்ன அவர்களும் பலவித பழிச்சொற்களுக்கு ஆளாகியிருப்பார். இப்பொழுது சும்மாவேனும் சிறிமான்ன அவர்களின்மீது வெறுப்பு கொள்ள வேண்டாம். இவ்வாறானவற்றை நாம் மன்னிக்க வேண்டும். நான் முன்பு கேட்டுக் கொண்டதை போல் இந்த விடயத்தை வேறு யாருக்கும் சொல்லிவிடாதீர்கள்”.

பெரிய பிக்குவின் இந்த வார்த்தைகள் கனவுலகிலிருந்து கேட்பது போன்று அபிலின் அவர்களுக்கு கேட்டது. அச்சொற்கள் அவரது காதில் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்தன.

பெரிய பிக்கு கூறிய வார்த்தைகளை கேட்டுக் கொண்டிருந்த அபிலின் அவர்களின் மனதில் பல்வேறு காட்சிகள் தோன்றி மறைந்தன. கோபம், சோகம், அதிர்ச்சி போன்ற உணர்வுகள் அவர் மனதை அழுத்திப்பிடித்தன.

“சிறிமான்ன ஏன் இவ்வாறான வேலையை செய்தார்?”, பெரிய பிக்குவைப் பார்த்து சோகப் பெருமூச்சுடன் கேட்டார் அபிலின் அவர்கள்.

“அப்பொழுது சிறிமான்ன நின்ற நிலையைப் பார்த்ததும் என்னால் அவ்வாறான கேள்வியைக் கேட்க முடியவில்லை. பின்பாவது அவரிடம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்த பின்பு சிறிமான்னவிடம் ஒருநாளும் முகம் கொடுத்தும் பேசியதில்லை. தொண்டர் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வந்தாலும் மெதுவாக நழுவி விடுவார்.”

“இந்த இரகசியம் பலருக்கும் தெரியாவிட்டாலும் சிறிமான்ன அன்று முதல் அதிக மனவேதனையுடன் இருந்தார் என்பதை என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. தீடீர் என்று சிறிமான்ன உடல் மெலிந்து போனது. கடைசியில் பாரிசுவாதம் வந்து இறந்து போனார்”

பெரிய பிக்கு சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுது கடந்த காலங்களில் சிறிமான்ன வித்தியாசமாக நடந்து கொண்ட விதங்கள் பற்றி எல்லாம் அபிலின் அவர்களுக்கு ஞயகத்தில் வந்தது. கடந்த சில நாட்களாக சிறிமான்ன தனது வீட்டுக்கு வரும் வழக்கம் குறைந்து கொண்டு

போனமை, வந்தாலும் ஒருவித பயத்துடன் உரையாடியமை எல்லாம் அவரது ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

சிறிமான்ன இறப்பதற்கு நான்கு நாட்களுக்கு ஒருநாள் மாலை அபிலின் அவர்கள் சிறிமான்ன அவர்களை பார்க்கச் சென்றார் பாரிசுவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்ட நாள்முதல் அவரால் அதிகமாக பேச முடியவில்லை. கடைசியில் அவரால் முற்றாகவே பேச முடியாமல் போய்விட்டது. அபிலின் அவர்கள் கட்டிலின் அருகே வந்தபோது சிறிமான்ன ஏதோ கூறி வந்தார்; வாயசைத்தார். ஆனால் அவரால் முனக முடிந்ததே தவிர பேச முடியவில்லை. வறண்டு போன முகத்தில் உள் விழுந்துபோன கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மட்டும் வெளிவந்தது. அதைத் தொடர்ந்து அவரது முழு உடலும் நடுங்கத் தொடங்கியது. சிறிமான்ன, இறப்பதற்கு முன் இந்த விடயங்களைப் பற்றிக் கூறத்தான் முயன்றிருக்கிறார் என்பதை அபிலின் எண்ணிப் பார்த்தார்.

பெரிய பிக்குவின் கருணை மிக்க குரல் மீண்டும் ஒலிக்கத் தொடங்கியது “அபியின் அதற்கான காரணத்தை புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.”

மனிதர்கள் நல்ல பணியுடன் இருப்பதாக காட்டிக் கொண்டாலும் உணர்வுகளுக்கு அடிமையானால் அவர்கள் தாம் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள். அதிக அழகான தண்ணீர் மலரை காட்டி, எல்லோரும் அதைப்பற்றி பேசும்பொழுது அவருக்கு இல்லாத புகழ் உங்களுக்கு வந்துவிட்டது என்று சிறிமான்னவின் மனதில் ஏதோ பொறாமை உணர்வு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். பொறாமை என்பது ஒரு புதுமையான வியாதி யாகும். நாங்கள் எங்களை எத்தனைதரம் தனவான்களாக காண்பித்தாலும் எமது மனதில் உள்ள அழுக்கை இலகுவாக அகற்ற முடியாது. பயங்கர எண்ணங்கள் எம் மனதில் பேய் போல் ஆடுகின்றன. அவ்வாறான எண்ணங்களை நீக்கி ஒழுக்கமுள்ள எண்ணங்களை ஏற்படுத்துவதே முறையாகும்” அதிக நேரம் உரையாடி விட்டோமே. நாங்கள் விடைபெறுவோம்.”

பெரிய பிக்கு இருந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து நின்றார். கருணை நிறைந்த அவரது முகத்தைப் பார்த்து நின்ற அபிலின் அவர்களின் உள்ளம் முழுவதும் பிக்கு மீது பெரிய கௌரவத்தை ஏற்படுத்தியது. பிக்குவின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினார். பிக்கு போகும் திசையிலே காலடி எடுத்து வைக்கத் தொடங்கினார்.

மாலை வேளையில் அழகிய விகாரைப்பகுதி முழுவதும் அமைதி நிலவியது. போதி மரத்தின் நீண்ட கிளையொன்று அருகில் அமைந்திருக்கும் தாது கோபுரம் வரை பரந்திருந்தது. தென்றல் காற்று வீசும்போது இவைகளால் நிறைந்திருக்கும் அந்த அரசு மரக்கிளைகள் அசைந்து ஆடுவது கண்களை மட்டுமன்றி உள்ளத்தையும் தாலாட்டியது.

தூய வெண்ணிறத்தில் பளிச்சிட்டுப் பிரகாசிக்கும் தாதுகோபுரத்திலிருக்கும் புத்த பெருமானுக்கு விசிறி வீசுவது போல் இருந்தது.

இந்தக் காட்சிகளை எல்லாம் அபிலின் அவர்கள் பார்த்தவாறே சென்றார். அவை எல்லாம் அவரின் உள்ளத்துக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பன போன்று அமைந்திருந்தன.

இலக்கண இலக்கிய

பேராசான் பண்டிதர் க.வீரகத்தி

கி.நடராசா

பண்டிதர் பல தளங்களைக் கண்ட மேதை. இலக்கண இலக்கியங்களை நரம்பறிந்து கற்றவர்; பல நூல்களுக்கு நுட்பமாக உரை எழுதியவர்; பத்திரிகைப் பணியிலும் பணியாற்றியவர்; தமிழ் கவிதைத் துறையில் புதிய சிந்தனைகளை உருவாக்கியவர்; நூற்பதிப்புத் துறையிலும் ஈடுபாடு காட்டியவர்; பாப்பா பாடல்களும் புதிய ஆத்திதடிபுத் தந்தருளியவர். இலக்கண ஆய்வாளராக விளங்கி தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் சாதனைகள் பல புரிந்தவர்; மனித நேயம், மனித உழைப்பு, மனிதாபிமானம் மிக்க விழுமியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தவர். எம்மைப் போன்ற பல விழுதுகளை உருவாக்கி தமிழியல் வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியவர்.

க.வீ என்றதும் தமிழியல் ஆர்வலர்களிடம் தமிழ் இலக்கணம் என்ற சிந்தனைதான் அவர் தம் மனங்களில் தோன்றும். இத்துறையில் அவர் சாதித்தது என்ன என்பதை முதலில் கூறி வைக்க விரும்புகின்றேன்.

புதிய சிந்தனைகளுக்கு உருவம் கொடுத்து, பழையனவற்றை இறந்து விடாமல் பாதுகாத்தவர்தான் க.வீ.

காலத்திற்கு காலம் இலக்கணகாரர்களால் தவறாக வழங்கப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து, புதிய முயற்சிகளுக்கு வழிகாட்டியவர்.

பழைய இலக்கியத் தமிழுக்கு பொருந்திய இலக்கண விதிகள் இன்றைய தலைமுறைத் தமிழுக்கு பொருத்தவில்லை எனக் கூறுவோருக்குப் பொருத்திக் காட்ட முயன்றவர்.

மொழியில் புதியன புகுதல்

இயல்பானது. அப்புதியன மொழியை பெருமையுறச் செய்ய வேண்டும். மரபு பிறழ்ந்து இலக்கண நெறி குன்றி எழுதப்படுவன எல்லாவற்றிற்கும் நன்னூல் நூற்பாவை மேற்கோள் காட்டுதல் பொருந்தாது எனக் கண்டிப்பவர். மரபு வழுவாது புகுவனவற்றையே நன்னூல் ஏற்கும். மரபு நிலை திரியின் பிறிது பிறிதாகும் என்ற தொல்காப்பிய தொன்மொழியை மறக்கக் கூடாது என்று கூறுவார்.

பண்டிதர் க.வீ.யின் இலக்கணத் துறைசார் அனுபவம் இருவழிகளில் நோக்கப்பட வேண்டும். முதலில் அவரது நூலாக்கம் தொடர்பில் அவர் எழுதிய ஆரம்ப கால நூல்கள் பாடநூலாக எழுதப்பட்டதாயினும் அதனை மீறிய தற்புதுமைகளையும் கொண்டு விளங்கின. மொழித்தேர்ச்சியும் இலக்கணமும் என்ற நூல் கு.வி.செல்லத்துரை என்பவருடன் இணைந்து மாணவர் நலன் நோக்கி எழுதப்பட்டது. இந்நூலின் சிறப்பம்சம் விதிகளைச் கூறி உதாரணங்கள் கூறாது உதாரணங்களை முதலில் எடுத்துக் காட்டி அவற்றிலிருந்து விதிகளுக்குச் செல்லும் முறை எடுத்தாளப்பட்டமையாகும்.

அவரது இலக்கண விளக்கம் என்ற நூல் க.பொ.த உயர்தர மாணவர்களின் நலன் கருதி எழுதப்பட்டது என்று கூறலாம். நூலில் தரப்பட்ட விளக்கங்களும் உதாரணங்களும் புதியனவாக அமைந்துள்ளமை ஒரு சிறப்பு அம்சமாகும். கற்றல் கற்பித்தல் மூலம் பெறப்பட்ட அனுபவத்தின் வெளிப் பாடாக கடலும் படகும், இலக்கண விதி மூலங்களும் விதிகளும் என இரு நூல்கள் அவரால் வெளியிடப்பட்டிருந்தன. கடலும் படகும் என்ற நூல் இலக்கணம் தொடர்பான ஆறு கட்டுரைகளைக் கொண்டிருந்தது. க.வீ.யின் இலக்கிய உள்ளமும். இலக்கண ஞானமும் நூல் முழுவதும் இழையோடியுள்ளன. தொல்காப்பியம் என்ற பரந்த கடலை கடப்பதற்கு தன்னை ஒரு படகா பயன்படுத்திக் கொண்டார். இலக்கண விதி மூலங்களும் விதிகளும் என்ற நூல் பண்டிதர் க.வீ.யின் இலக்கண நுண்ணறிவை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது எனலாம். அவரது “பிற்கால இலக்கணமாற்றங்கள்” என்ற நூல் தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிறப்பாய்வாளராக பணியாற்றிய போது மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவரது இலக்கணம் தொடர்பான பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் உலக தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு மலர்களிலும் செந்தமிழ் செல்வி என்ற சஞ்சிகையிலும் வெளிவந்தன. 1968ம் ஆண்டு நடைபெற்ற இரண்டாவது அனைத்துலக தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் இவர் சமர்ப்பித்த “சொல் இலக்கணத்தில் யாப்பின் செல்வாக்கு” என்ற கட்டுரைக்காக “தமிழ் இலக்கணத்திற்கு ஒரு நியூட்டன்” என்ற கௌரவம் கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியத்துறையில் முதல் நூலாக “தங்கக் கடையல்” என்ற கவிதைத் தொகுதி வெளிவந்தது. “செழுங்கமலர் சிலம்பொலி” என்ற கவிதை நூலுக்கு அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. அபிராமி நவநீதம், பண்ணிசைப்பாடல்கள் செவ்விள நீர் வண்ணம், சிவதி புராணம் முதலான கவிதைத் தொகுதிகளும் வெளிவந்தன. சிறுவர்களுக்கான பொது அறிவுப் பூங்கா, பாப்பா பாடல்கள், புதிய ஆத்திதடி முதலான நூல்களும் அவரால் எழுதப்பட்டன.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றிற்கு நுட்பமான உரைகள் இவரால் எழுதப்பட்டன. கந்தபுராணம் உற்பத்திக்காண்டம் முதல்

ஆறுபடலங்களுக்கு இவரால் உரை எழுதப்பட்டது. தேம்பாவனி முதற் காண்டம் மகனேர்ந்தம் படலம், இரட்சணிய யாத்திரிகம். கடைதிறப்பு படலம், சீறாப்புராணம் அமிலா முலை யூட்டுப்படலம் என்பனவற்றுக்கும் உரை எழுதி யிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்டிதர் க.வீ.யிடம் சில தனித்துவமான திறன்கள் இருந்ததையும் நான் அவதானித்திருக்கின்றேன். சிலேடை என்பது அவரிடம் இயல்பாக இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தது. ஒரு சொல் அல்லது சொற்றொடர் உச்சரிப்பு வேறுபாட்டினாலும், அடுத்துவரும் சொற்களின் தன்மையினாலும் ஒரே சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள் தருவது சிலேடை. பண்டிதரிடம் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களுக்கு சிலேடை கை வந்த கலையாகும். அவரது வாழ்க்கை குறிப்பேட்டில் கூட அவரை அறியாமல் அச்சிலேடை வந்து புகுந்து விடும். தன் துணைவியார் மந்திகை வைத்தியசாலையில் மரணித்த வேளை மந்திகையில் பூமாலை வாடியதோ? என கவலையில் கூறியவர் மந்தி (குரங்கு) கையில் பூமாலை வாடியதோ? என்ற கழிவிரக்கத் தொனியில் அதனைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சிலேடை மட்டுமன்றி உவமையை கையாள்வதில் க.வீ.யின் திறனை எங்கள் பிதாமகர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானத்தன் பாராட்டியுள்ளார். ஆல் போல் தழைத்து அறுகு போல் வேரூன்றி வாழ்க என்ற வாழ்த்துரையை வைத்து பேராசிரியர் கூறியவற்றை இங்கு தருகின்றேன். உவமை பொருளுக்கு ஆழத்தை தருகின்றது. உறைப்பையும் அழுத்தத்தையும் தருகின்றது. உணர்வையும் நுளினத்தையும் கவர்ச்சியையும் கருத்தாழத்தையும் தருகின்றது என குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இந்த உவமையில் க.வீ.யின் விளக்கத்தையும் இவ்விடத்தில் தர விரும்புகின்றேன். குடும்பம் பெரிய விருட்சம் போன்றது. அதை வாழ்த்தும் போது சொல்லுகின்ற உவமையால் இவ்வாழ்வின் நோக்கங்களையும் பயன்களையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்த வேண்டும். ஓர் சிறிய விதை பென்னம் பெரிய ஆலமரமாக தழைத்து நிழல் தருவது போல குடும்பவிருட்சமும் சமூகத்தை தாங்கும் நிழலாக வேண்டும்.

ஆலமரத்தின் விழுதுகள் அதனை கெட்டியாக காத்துக்கொள்வது போல பேரன், பூட்டன்மார் தாம் பிறந்த குடும்பத்தைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆலின் பாலும் பட்டையும் மருந்துப் பொருட்கள். இது போல தம்பதிகளின் செல்வமும் ஏழைகளுக்குப் பசிப்பிணி மருந்தாக வேண்டும். ஆலிலை யானைகளுக்கு விருப்பமான தீனி. மக்களுக்கு உண் கலம். சுள்ளிகள் சமித்து வகையில் ஒன்று. அது போல தம்பதிகளின் செல்வம் உயர்ந்த காரியங்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும். ஆலமரத்தை இயற்கையால் அழிப்பது கடினமானது. அதுபோல குடும்பமும் அழியாத வகையில் நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஆனைமுகத்தெய்வத்தின் வீடெல்லாம் ஆலமரத் தடிகளல்லவா? அது போல தம்பதிகள் வாழும் இல்லமும் தெய்வம் வாழும் கோயில் போலாதல் வேண்டும் என்றெல்லாம் க.வீ விளக்க மளித்துள்ளார்.

இலக்கண இலக்கிய கல்வியை பரந்தளவில்

விஸ்தரிக்கும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்டதுவே வாணிகலைக்கழகம். தான் அறிந்த சிந்தித்த யாவற்றையும் வழங்குவதற்கு பள்ளிக்கூடங்கள் பொருத்தற்றன என்பதை உணர்ந்து உயர்தர அறிவு நாட்டம் கொண்டவர்க்கு உதவும் வகையிலேயே இக்கழகத்தை உருவாக்கினார். இக்காலப் பகுதியிலேயே “கிருதயுகம்” என்ற பத்திரிகையைப் பணியை ஆரம்பித்தவர். பேராசிரியர் கைலாசபதியும் பண்டிதரும் நெருங்கிய பழகுவதற்கு இப்பத்திரிகை துணை செய்தது.

“மடிப்பிச்சை எடுக்காத மனவளத்து நானும்
மதிப்பிச்சை கொடுக்கின்ற வினை வளத்து நீயும்
தெருப்பிச்சை எடுக்காமல் மனிதங்கள் மலரும்
கிருதயுகக் கிளர்ச்சியிலே ஒன்றுபடல் ஆனோம்”
என்று பேராசிரியர் கைலாசபதியையும் தன்னையும் இணைத்துக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சுவாமி விபுலானந்தருடன் ஒன்றாகப் பணியாற்றிய கந்தசாமிப் பெரியோன் மறைவை யொட்டி அடிகளார் கங்கையில் விடுத்த ஓலைபோல பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மறைவின் பின்னர் கடலை தூது விடுத்தவர் க.வீ.

“விண் தொட்டு விளையாடும் விந்தை மிகு கடலே
விண்ணாகி வாணிபுரம் பாரதியின் பக்கல்
மண்விட்டு வந்துறையும் கைலாசின் கையில்
மனங்கோணா வகையாக மடல் இதனவாக் கொடுபாய்
என்ற வரிகளை இங்கு நினைவு படுத்த விரும்புகின்றேன்.

பண்டிதர் சிறந்த இலக்கண இலக்கிய வித்தகர் மட்டுமன்றி சிறந்த கல்வியியலாளராகவும் விளங்கியவர். நெல்லியடி மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் அவர் அக்கல்லூரிக்களித்த அழியா முதுசொம் அக்கல்லூரிக் கீதமாகும். கல்லூரிக் கீதம் எவ்வாறு அமையவேண்டும். அதன் உள்ளடக்கம் என்ன? அதன் பயனை மாணவர் எவ்வாறு அறுவடை செய்வார் என்பதை விளக்கும் வகையில் அதனை எழுதியிருந்தார். இத்தகைய கல்லூரிக் கீதம் போல் எந்த ஒரு கல்லூரிக் கீதமும் அமையாது என்று சொல்லும் வகையில் அங்கு கற்பித்த ஆசிரியன் என்ற வகையில் நான் அனுபவித்த சில வரிகளை சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

“என்றும் உரியர் பிறர்க்கு என்ற இனிய கொள்கை
அன்பு நெறியில் பணிகள் ஆற்றி அருமைத்தமிழ்நிலையில்
தென்பு பெற்று தெய்வ ஒளியில் திசை கடந்த புகழில்
இன்பம் காட்டும் வாழ்வு நல்கும் இணைய சாந்தி
நிலையமாய்.”

இந்தப் பாடல் வரிகளில் மாணவர்களுக்கான விழுமியக் கருத்துக்கள் நிரம்பி வழிந்து அருவியாக ஓடுகின்றன. அன்பு, பிறர்க்கு உதவுதல், தமிழ்ப்பண்பாடு, தமிழின் பெருமை, தெய்வீகம், எளிமையான வாழ்க்கை, திசை கடந்த புகழ், இனிய வாழ்வு, அமைதி என மாணவர் உள்வாங்க வேண்டிய அரிய கருத்துக்கள் காணப்பட்டுள்ளன.

குறிப்பு:-

பண்டிதர் க.வீரகத்தி அவர்களின் நூற்றாண்டு நிறைவு தின நிகழ்வில் ஆற்றிய உரையின் சாராம்சம்

யார் துணை

கூப்பிடு குரலுக்கு
வாராதெனின்
அதென்ன தெய்வமென
ஆத்திரம் கொள்ளாதீர்

எல்லைக் கருப்பனுக்கு
ஏகப்பட்ட வேலை

சுடலை மாடனும்
சும்மா இல்லை

வாழ்ராசாவுக்கு
வழக்கு தீர்க்கவே நேரம் சரி

முத்து மாரிக்கும்
மூச்சு விட நேரமில்லை

கருமாரிக்கோ
காரியமே கண்

பத்திரக்காளிக்கு
பார் காக்கும் பொறுப்பு

பரமசிவனையும்
பாடாப் படுத்தும் பக்தர்கள்

பார்வதிக்கு
பிள்ளை பாசம்

சனங்களின் சங்கடம் தீர்க்க
எந்த தெய்வம்
செவி சாய்க்கும்

சுவர் முகம்

தேர்தல் சூட்டில்
நிரம்பிய தார்சாலை

மழை கழுவ கழுவ
ஆங்காங்கே குழிகள்
முன்னை விட ஆழமாக

தேங்கும் சேற்று நீர்பள்ளம்
நகர்வாசிகள் கால்களை வாற
கண் முன்னே வந்து போகும்
சுவரொட்டியில்
சிரித்த முகங்கள்

அண்டை வீட்டுக்காரர்

பேச்சு வார்த்தை நடக்கும் போதே
வெட்ட கத்தி தீட்டுகிறீர்
சுட துப்பாக்கி எடுக்குறீர்

யாவும் அறிந்தவர் நீங்கள்
பிறகெப்படி
சுடப்பட்டது உமது சகோதரனென
தெரியாது போனது

நியாமான
போராட்டத்தைக் கூட
அசிங்கப் படுத்தி விட்டீர்

உம்மவர் இறந்தாலொழிய
தவறியும் பிறருக்காய்
கண்ணீர் விடத் தெரியா உமக்கு
சடுவது தவிர
வேறெது தெரியும்

விருப்பம் போல
கொன்று குவியுங்கள்

ஒன்று திடம்
ஒரு தினம்
நீவிரும் ஆவீர்
வெறும் பிணமாக

அனல் வாழ்வு

புகலிடம் தேடித்தேடி
இறுதியில் உங்களிடமே
வந்துவிட்டோம்

கரை படிந்த கரங்களுக்குள்
அடைக்கலம் புகுவதை தவிர
வேறு வழி தெரியவில்லை

ஊரே பழிக்கிறது
உம் நடத்தைப்பற்றி

அவனவன் யோகியதை
அவனவனுக்குத் தெரியும்

எம் வியப்பெல்லாம்
எப்படி
இத்தனை துரோகங்களுக்கிடையில்
வாழ்ந்து வந்தீர்கள்.

கனிவுமதி
கவிதைகள்

காணிக்கொழுந்து

நெஞ்சை அடைக்கும் மூச்சுக்காற்றினை வாய்வழியே வெளியேற்றியபடி மலையின் உச்சியை அடைந்த ராசாத்தி, ஓய்வு கொள்ள விரையும் செஞ்சூரியனையோ கூடைய திரும்பும் தேயிலைச் சிட்டுக்களையோ கவனிக்கவில்லை. கால்கள் தானாக வேகத்தை இழந்துவந்தன. மனம் கால்களையும் மீறி உடலை வேகமாக இழுத்துச் சென்றது. கண்களில் பாதை மட்டுமே விரிந்தது.

சமதரை கடந்து தன் காணித்துண்டுக்கு இறங்கியதும் கண்ணில் தென்பட்ட இரண்டொரு புற்களைப் பிடுங்கியெறிந்தாள். காய்ந்திருந்த சில தேயிலைக் கட்டைகளைப் பொறுக்கி ஓர் இடத்தில் சேர்த்தவாறே சுற்றிலும் ஒரு நோட்டம் விட்டாள். மனிதர்கள் எவரும் கண்ணில் படவில்லை. மெல்லிய இருள் அரணாகக் கவியத்தொடங்கியது. உடனே ஆங்காங்கு தென்பட்ட அரும்புகளோடு கூடிய இலைகளை அவசரமாகப் பறித்தாள். நெஞ்சு படபடத்தது. மீண்டும் சுற்றிலும் நோட்டம்விட்டவள் தணியாத பதற்றத்துடன் கொழுந்தெடுக்கத் தொடங்கினாள்.

எந்தத் திசையிலிருந்தாவது எக்கண்கள்சரி தன்னைப் பார்க்கிறதா என்ற அவதானிப்பு ராசாத்தியை விட்டு அகலவில்லை. கண்களும் கைகளும் ஒன்றாய்ச் சங்கமிக்க மறுத்தன. கால்களும் உடலும் லாவகமாக வளைந்துகொடுக்கவில்லை. எடுத்த கொழுந்தினை ஒரு பிடி அள்ளிப்பார்த்தாள். இழப்பின்வலி நெஞ்சைக் கருக்கியது. வலதுகை பெருவிரலால் ஆள்காட்டி விரலின் விளிம்பினைத் தடவிவிட்டாள். அடுப்பு நெருப்பில் சுட்டக் கருவாட்டைப் போல் கருங்கிக் கறுத்திருந்த விரலின் விளிம்புக்குக் கொஞ்சம் இதமாக இருந்தாலும் மனதின் வலி அடங்கவில்லை. அந்த வலி தந்த ஆவேசம் கொழுந்தினை இன்னும் வேகமாக எடுக்கத் தூண்டியது. திசைகளும் கண்களும் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து மறைந்தன. தன் பூர்வீக நிலத்தில்

எம்.எம். ஜெயசீலன்

எவ்வித கட்டுக்களமற்று உலாவித்திரியும் வனதேவதையானாள், ராசாத்தி.

எல்லாப் பக்கமும் பெருகத் தொடங்கிய பூச்சுக்களின் இரைச்சல், திடீரென ராசாத்தியை உணர்வுபெறச் செய்த போது கொழுந்தின் சுமை தலையை இறுக்கியது. பதைபதைப்புப் பெருக வியர்வை வடிந்தோடியது. விழிகளை அகலத்திறந்து சுற்றிலும் பார்த்தாள். அரணாக இருந்த மெல்லிய இருள், தன் சுய வடிவத்தைக் காட்டிப் பயமூட்டியது. பாறையருகில் மறைத்து வைத்திருந்த யூரியா பேக்கினை இழுத்து எடுத்தவள், அதிலிருந்து கொழுந்துடன் பறித்தவற்றைக் கொட்டிக் கவிழ்த்து, மெல்ல தலைநீட்டிப் பார்த்தாள். பசுமையிழந்த தேயிலையைப் போல அவள் முகமும் வெறுமையோடிக் கிடந்தது. மீண்டும் அவ்விடத்தே கொழுந்தினை மறைத்து வைத்தவள், பொறுக்கிப்போட்டிருந்த தேயிலைக்கட்டைகளை முதுகில் கிடந்த கொழுந்து பேக்குக்குள் அள்ளிப்போட்டாள். இனம்புரியாத பய மொன்று நெஞ்சில் தொற்றிக்கொண்டது. வரண்டு கிடந்த நாக்கிலிருந்து எச்சிலை இழுத்து மூன்றுமுறை காறித்துப்பியவள், திரும்பிப்பார்க்காமல் நடையை வேகமாக்கினாள்.

அடுப்படியில் அமர்ந்து விறகுகளைச் சின்னச் சின்னதாக வெட்டிக்கொண்டிருந்த ராசாத்தி, காதுகளைக் கூர்மைப்படுத்த முயன்றாள். காலையில்

அம்மாவுடன் காணிக்குப்போய் வந்ததால் மிகவும் சோர்ந்து போயிருந்த தேவி, ஆழ்ந்து யோசிப்பதும் எழுதுவதுமாக இருந்தாள். அப்போது கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டு, “யாரது” என்று கேட்டுக்கொண்டே கதவைத் திறந்தாள், தேவி.

“எங்க புள்ள ஒங்க அம்மா” எனக் கேட்டவாறே வீட்டினுள் நுழைந்த மைக்கல், “நெறய முத்த எல ராசாத்தியக்கா. எடுக்கவே ஏலாதுணு சொல்லிட்டாரு. ஒருமாதிரி பேசி சேப் பண்ணிட்டேன். பணன்டறகிலோ இருந்துச்சி. எழுவருவாபடிதான் தந்தாரு” என மெதுவாகக் கூறியவன், “முப்பது முப்பத்தஞ்சி தானே தோட்டத்துல குடுக்குறாங்க” என முகத்தைச் சுழித்தான்.

ராசாத்தி எந்தவித உணர்ச்சியையும் வெளிக் காட்டவில்லை. சில ரூபாத் தாள்களை விரித்து ராசாத்தி கையில் வைத்தவாறு, “திரும்ப கொண்டு போகச் சொல்லிட்டாரு நாத்தான்...” என இழுத்து முடிக்கும் முன்பே அதில் இருந்த நூறு ரூபா தாள் ஒன்றினை அவன் கையிலேயே வைத்துவிட்டான். உடனே மகிழ்ச்சிப் புன்னகை புரிந்தபடி “அடுத்த கெழமையும் இருந்தா சொல்லுங்க” என்று வெளியே செல்லத் திரும்பியவன், நெருங்கிவந்து ரகசியம் சொல்வது போல “அக்கா கவ்வாத்து வெட்டுனாதான் கொழுந்து நல்லா வைக்கும். ஒரு ஐநூறு ஆறுநூறு தாங்க... ஒங்களுக்காக ஒரு பக்கத்த வெட்டித் தாரேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ராசாத்தியின் பதிலை எதிர்பார்க்காமலே வெளியே சென்றான்.

“புள்ளைய ஸ்கூலவிட்டு ஏதும் நிப்பாட்டிறாத” என்ற ராசாத்தி, வாசற்படியில் நின்றவாறே லயத்தின் இரண்டு பக்கங்களையும் நன்றாக பார்த்துவிட்டு கதவினைச் சாத்தினாள்.

நெடுநேரம் கதை தேடிக்களைத்துப் போயிருந்த தேவிக்குத் திடீரென ஒரு பொறி தட்டியது. ஆசிரியர் சொன்னபடி கதைத்திட்டத்தைப் போட்டு மனதுக்குள் கதையை வளர்த்தாள். கதையின் உள்ளடக்கம் தங்கு தடையற்று வளர்ந்தது. கதை சற்று நீண்டபோது அச்சமும் அவமானமும் அவளைத் தொற்றிக்கொண்டன. “இத எழுதக்கூடாது. இல்ல இத எழுதக்கூடாது” என மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டவள் சட்டெனக் குசினிக்குள் நுழைந்தாள்.

நூர்ந்து அணைந்த விளங்கிலிருந்து பீறிட்டெழும் கருகிய நெடி, எல்லா வாசனைகளையும் மீறி மூக்கினுள் நுழைவது போல காணிக்கொழுந்தின் அவஸ்தைகள் மட்டுமே தேவியின் நினைவில் படிந்திருந்தன. அந்நினைவு தரும் வலி, தூக்கத்தை முழுதாக விழுங்கிங் கொண்டிருந்தது. ஊர்ச்சனங்கள் அரசபுரசலாகப் பேசும் அவதூறுகள் அவளைத் தீயாய்ச் சுட்டன. அவளுக்குத் தெரியும், அம்மா எப்போதோ பேசுவதைக் குறைத்துக் கொண்டாள், சிரிப்பை விழுங்கிவிட்டாள் என்று... அம்மாவின் காதுகளுக்கு விழுவதற்காகவே “கள்ள புருஷனுக்கு குடுக்காம கொழுந்த தோட்டத்துக்கா குடுப்பாளுக... பெரிய தொர சின்ன தொரைய வச்சிருந்தா கொழுந்த தோட்டத்துக்கு குடுப்பாளுக... இவளுகனால ஒரு நாளைக்கு எல்லா துண்டுகளையும்

தோட்டம் திரும்ப எடுத்துக்கப்போவது...” என்று சிலர் கதைப்பதும் அது அம்மாவுக்காகவே சொல்லப்படுகின்றது என்று அம்மாவுக்குத் தெரியும் என்பதும் தேவிக்குத் தெரியும். அம்மா ஏன் அவர்களுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் தலைகுனிந்தே போகிறாள் என்பது தேவிக்குப் புதிராகவே இருக்கும். அப்படி கதைப்பவர்கள்மீதான கோபம் கொப்பளித்து வெப்பக் காற்றாய் வெளியேறியது. எப்படி புரண்டு படுத்தாலும் காணிக்கொழுந்து தரும் வேதனைகள் வெடித்துக் கிளம்பிக் கொண்டே இருந்தன. என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் தவித்த தேவியின் மனது, ஒரு கட்டத்தில் தன்னையறியாமலே தான் போட்ட கதைத்திட்டத்தைக் காட்சியாக வளர்க்கத் தொடங்கியது.

தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் எல்லோரும் கொழுந்து மடுவத்தில்கூடி பெரிய துரையின் வருகைக் காய் காத்திருந்தனர். றப்பர் சீட் விரித்த ஒரு மேசை, அதில் ஒரு பூ வாஸ். இரண்டு கதிரைகள் மட்டுமே மடுவத்தின் உள்ளே இருக்கின்றன. ராஜேந்திரன் வெள்ளை நிற முழுக்கை சேட், வெள்ளை சரத்துடன் தோன்றி வலது கையை நீட்டி விரல்களை விரித்து சைகை காட்டிக் காட்டி “நா தொரகிட்ட எல்லாத்தையும் பேசிட்டேன். ஆளுக்கு ஒவ்வொரு ஏக்கர் தாரேணு சொல்லிட்டாரு. அதுல நாங்க கொழுந்த எடுத்து தோட்டத்துக்கே குடுத்துட்டா சரி” என்றவர், தீர்க்க தரிசி போல முகபாவத்தை மாற்றி, “ஒரு காலத்துல அந்த துண்டுக நமக்கே சொந்தமாயிரும்” எனச் சொன்னார். அப்போது கூட்டத்திலிருந்து ஒரு குரல் “மேக்கை பக்கமெல்லாம் அப்புடி குடுத்த இப்போ சொந்தமா குடுத்துட்டாங்களாம்” என்றது.

“பெரதிநிதி அமைச்சர்கிட்ட பேசிட்டாராம். அமைச்சர் பெரிய தொரைக்கி கோல் எடுத்து எல்லா வெசயத்தையும் சொல்லுறேணு சொன்னாராம்... முந்தாநாள் கூட்டத்துக்கு பெரதிநிதியும் போயிருந்தாராம். தோட்டங்கள் ஆளுகளுக்கு பிரிச்சி குடுக்கவே முடியாதுணு சொல்ல... அமைச்சர்தான் விடலயாம். தோட்ட சம்பளம் தொழிலாளர்களுக்கு பத்தாது... மேலதிக வருமானம் இருந்தாதான் அவங்களால வாழ முடியும்... தோட்டங்கள் கட்டாயம் பிரிச்சி குடுங்கணும்ணு சண்ட புடிச்சி ஒத்துக்க வச்சாராம்” என்று பெருமிதம் கலந்த குரலில் கூறினார், ராஜேந்திரன்.

கூடியிருந்தோர் மத்தியில் மகிழ்ச்சிச் சலசலப்புப் பெருகியது. சிலர் எந்த மலையைப் பிரித்துக் கொடுத்தால் நல்லது என்று பேசத் தொடங்கினர்.

“ஐஞ்சர ஏக்கர குடுத்தா நல்லம். அது தான் சுப்பர்துண்டு. எந்த காலத்துலயும் கொழுந்துக்கு பஞ்சம் இருக்காது” என்று ராஜேந்திரனே ஐந்தரை ஏக்கரை முன்மொழிந்தார். எல்லோரும் அதை ஆமோதிப்பது போல தலையசைத்தனர். சிலர் ஐந்தரை ஏக்கரில் எந்தப் பகுதி தமக்குக் கிடைத்தால் நல்லது என மனக்கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தனர்.

“மருந்து, ஓரம் எல்லாமே தோட்டக் கணக்குல தாரேணு சொல்லிடாங்க. கொழுந்த கண்டிசனா தோட்டத்துக்குத்தான் குடுக்கணும். இது என்ன நம்ப

அப்பனூட்டு தோட்டமா... கொழுந்த நம்பலே விக்கிற துக்கு” என்ற ராஜேந்திரன், “கொழுந்த பிரேவேட்டாக் களுக்கு வித்தா... காணிய தோட்டமே திரும்ப எடுத்துக் கும் பெறகு என்னய பொல்லாப்பு சொல்லாதிங்க” எனத் தன் பேச்சை நிறுத்தினார்.

எல்லோருக்குள்ளும் பெரும் மகிழ்ச்சி ஆறு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதன் சலசலப்பை அவர்களது வார்த்தைகளும் முகங்களும் உணர்த்தின. அமைதியாக இருந்த குமார் அண்ணன் மட்டும் ராஜேந்திரன் இருக்கு மிடத்தை நெருங்கிவந்து, “அங்கல் தோட்டத்த இப்புடி பிரிச்சி குடுக்கிறது நல்லம்தான் ஆனா... இதுல நமக்கு எதுவும் கிடைக்குமாணு தெரியல. இப்ப தான் நம்ம தலைவரணு சொல்லிக்கிறவுங்களே ஏழு பேச்சல் சொந்தமாகுடுனு கேக்குறாங்க... இதுல ஏக்கர் கணக்கா சொந்தமாகுடுப்பானா?” என்றார்.

பதிலற்று திகைத்து நின்ற ராஜேந்திரன், பேச வாயெடுக்கும் முன்பே “நாங்க நெனைக்கிற மாதிரி நல்ல கொழுந்து துண்ட குடுப்பானுங்கணு நெனைக்கிறிங் களா அங்கல்... பாருங்க... காடா கெடக்கிற எதையாவது பிரிச்சி குடுப்பான். கொஞ்ச நாள்ல நாங்க காட்ட வெட்டி திருத்தி முடிச்சதும் திரும்ப கேப்பான். நாம கொழுந்து எடுக்கிற அளவுக்கு சல்லினு சொல்லிட்டு றாத்தல கொறப்பான். வெளில விக்கிறதவிட அறா வெலைக்கி வாங்குவான்” என்ற குமார் அண்ணன், “இத ஏதோ வெளியாள் உப்பத்தினு சொல்லுவாங்களாம். தோட்ட தொழிலாளர்கள் இன்னும் சொரண்டுற திட்டமாம். இதுக்கு நம்ம அரசியல் தலைவர்களும் ஓடந்தணு ஒருத்தர் பேஸ்புக்ல எழுதியிருக்காரு” என்று கூறியபடி ராஜேந்திரனின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“நீ சொல்ற மாதிரி இல்லப்பா...” என்று ராஜேந்திரன் தொடங்கும்போதே, “அண்ணே குடுக்கிறத மொத வாங்கிக்குவோம் மத்தத பெறகு பார்த்துக்கு வோம்” என்றன சில குரல்கள். அப்போது மடுவத்துக்குள் வந்த கணக்கப்பிள்ளையின் பக்கம் எல்லோர் கவனமும் திரும்பியது.

“எல்லாத்தையும் ராஜேந்திரன் சொல்லிட்டார் தானே... கொழுந்த எப்பவும் தோட்டத்துக்கே குடுக்க வேணும். ஓரம், மருந்து எல்லாம் தோட்டம்தானே தாரது. ஆராச்சும் வெளியாளுக்கு குடுத்தா எல்லா துண்டுகளையும் தோட்டம் திரும்ப எடுக்கிறது” எனக் கண்டிப்பான குரலில் சொன்னார், கணக்கப்பிள்ளை. பெரும்பாலானோர் தமது உடன்பாட்டைத் தலையா லும் வார்த்தைகளாலும் தெரிவித்தனர்.

“ராஜேந்திரன் யமு த” என்றார், கணக்கப் பிள்ளை.

எல்லோரும் திகைப்புற்றனர். ராஜேந்திரனுக் கும் சரியாகப் புரியவில்லை. அதை உணர்ந் துகொண்டது போல கணக்கப்பிள்ளை, “பெரிய தொரைக்கு வரமுடியாத வேலையாம். மொதல்ல நாப்பத்திமுனரைய பிரிச்சி குடுக்க சொல்லி கோல் தந்தார்” என்றார்.

கூடியிருந்தோர் முகங்களில் மகிழ்ச்சியின்

ரேகைகள் மறையத்தொடங்கின. எல்லோரையும் பார்த்த கணக்கப்பிள்ளை, “மொதல்ல காடானத குடுத்து ஆளுங்க எப்புடி வேல செய்றாங்கணு பாத்துட்டு மத்த துண்டுகள பிரிச்சி குடுக்கலாண்னு பெரிய தொர நம்பளுக்கு சொன்னது... நீங்க எல்லாம் நல்லா வேல செஞ்சா மிச்ச துண்டுகள பிரிச்சி தாரதுக்கு தொர்க்கி நானே கதைக்கிறது” என்றவாறு முன்னே நடந்தார். ராஜேந்திரன் உள்ளிட்ட அனைவரும் வார்த்தைகளற்று அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். பலரது மனதிலும் குமார் அண்ணன் சொன்னவையே ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

கேள்விகள் பலவற்றை விழுங்கியபடி மௌன மாக நடந்த அம்மாவிடம் “என்னா... கலபள அக்கா” என்று கேட்ட மைக்கல், “ஆம்பள ஆள் இல்லணு பயப்படாதிங்க. எங்க துண்ட கவ்வாத்து வெட்டுற தோட சேத்து ஒங்க துண்டயும் வெட்டி தந்துடுவோம். மருந்தடிக்கிறது, ஓரம் போடுறதெல்லாம் சின்ன வேல தானே... நாங்க மாறி மாறி செஞ்சி தருவோம்” என்றான். அம்மாவும் சந்தோசப்பட்டிருப்பான் என நினைத்த தேவியின் காதுகளுக்குள் கவ்வாத்துக்கு இவ்வளவு, மருந்தடிக்க இவ்வளவு, ஓரம்போட இவ்வளவு என்று மைக்கல் பேசும் பேரங்கள் கேட்டன. பொங்கி எழுந்த ஆத்திரத்தில் “வாய்க்கூசாம கேக்குறதே” எனத் தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டான். “தேவி தேவி” என ராசாத்தி எழுப்பும் சத்தம் கேட்டது. கண்களைத் திறந்த தேவி, தூங்குவது போல அசையாமல் இருந்தாள்.

மனங்குழம்பியிருந்த தேவி சற்றுநேரத்தில், “மைக்கல் அண்ணே என்ன செய்வது. வாழ்ந்துக்கான போராட்டம், கெழமைக்கு மூணு நாள் தான் வேலனா வேற என்ன செய்வாங்க...” என்று சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டான்.

மலையுச்சியை நோக்கி ஊர்ந்து செல்லும் சுமைநிறைந்த லொறியைப் போல நகர்ந்தது, இரவு. மீட்சிக்கான வழியைத்தேடிய தேவியின் மனது எங்கெங்கோ சுற்றிவந்தது. தன்னோடு போட்டிப் போட்டுப் படிக்கும் மாலா, “இந்தக் காணித்துண்டுக் குள்ள வீட்டோட போய் செத்து செத்து வேல செஞ்சா லும் கெடைக்கிற வருமானம் எதுக்குடி போதும்... அதான் காமெண்டுக்கு பொயிட்டேன்...” எனக் கண்ணீருடன் பகிர்ந்துகொண்ட முடிவே அடிக்கடி நினைவுக்கு வந்தது. சில நேரங்களில் அம்முடிவு அவளுக்குப்புதுத்தெம்பினை ஊட்டியது.

காலையில் எழுந்ததும் மாலாவுடன் கதைக் கலாம் என்று அவளின் வீட்டை எட்டிப்பார்த்த தேவிக்கு, மாலாவின் பக்கத்து வீட்டு நிலத்தில் புதிதாக முளைத்திருந்த இரண்டு படங்கள் பிரமிப்பூட்டின. சிவா அண்ணன் பட்டம் பெறும் படமும் அவர் சட்டத் தரணியாகச் சத்தியப்பிரமாணம் செய்யும் படமும் அவ்வீட்டையே பிரகாசமாக்கியிருந்தன. வாசலில் நின்றே அப்பிரகாசத்தில் திளைத்துக்கொண்டிருந்த தேவி, ராசாத்தியின் குரல் அவளின் பார்வையைத் திரும்பச் செய்யும் வரை தன்னையே மறந்திருந்தாள்.

அம்மாவுடன் காணியில் புல் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்த தேவிக்கு வேலை ஓடவேயில்லை. சிவா

அண்ணனும் மாலாவும் மாறிமாறி நினைவுக்கு வந்தனர். “எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டாங்க அவங்க வீடில்ல. அந்த கஸ்டத்திலயும் அந்த அண்ணை இங்கயிருந்தே படிச்சி லோயராகிட்டாரே” என்று நினைப்பாள். பின், “காமண்டுக்கு போனவங்க எல்லாம் ஒருகாலத்துல தோட்டத்துல தானே பேர் பதிஞ்சுகிறாங்க” எனக் கூறிக்கொள்வாள். சிறிது நேரத்துக்குப்பின் “நம்பலும் படிச்சா பெரிய லோயராகிடலாம்” என்று நினைப்பாள். இன்னும் சற்று நேரத்தில் “அந்த அண்ணை கஸ்டம்னு வேலக்கி போயிருந்தா இன்னக்கி இந்த நெலமக்கி வந்திருக்க முடியுமா” என்று நினைப்பாள். திரும்பவும் “நம்ப படிச்சா லோயரா ஆக முடியுமா” என நினைப்பாள். மறுகணமே “அந்த அண்ணை ஆனப்போ ஏன் நம்மலால முடியாது... நல்லா படிச்சா எல்லாம் சரி” என மனதுக்குள் கூறிக்கொள்வாள். உடனே “அம்மாவால படிப்பு செலவுகள் சமாளிக்க முடியுமா” என்று நினைப்பாள். பின்னர் “காமண்டுக்குபோனால் அம்மாவுக்கு ஒதவியா இருக்கும்... ஆனா அது நெரந்தரமில்லையே...” என்று நினைப்பாள். இந்த நினைவுகள் மீண்டும் மீண்டும் அவளை அலைக் கழித்தன.

ஒரு டீச்சராக வரவேண்டும் என்றிருந்த இலட்சியத்தை அழித்துவிட்டு லோயராக வர வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு தேவி வந்தபோது இரவு பன்னிரண்டு மணியைக் கடந்திருந்தது. நன்றாகப் போர்த்திக் கொண்ட அவள், தான் பட்டம் பெறுவது போலவும் பட்டம் பெறும்போதும் சத்தியப்பிரமாணம் செய்யும் போதும் எடுக்கப்பட்ட படங்களைப் பிரேம் பண்ணி வீட்டில் வைத்திருப்பது போலவும் பலமுறை கற்பனை பண்ணினாள். மழைக் காலங்களில் ஆங்காங்கு முளைக்கும் புதிய ஊற்றுக்களில் வெற்றுக்கால்களை நனைக்கும்போது கிடைக்கும் குதூகலமாய் மகிழ் வூட்டியது, அந்நினைப்பு. அடுத்தநாள் என்றுமில்லாத புத்துணர்ச்சியுடன் ஸ்கூலுக்குச் சென்றாள், தேவி.

வேலை முடிந்து மலையிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்த குமார், ஸ்கூல்விட்டு வரும் தேவியைக் கண்டு “மாலா தான் எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்கல... நீயாவது நல்லா படி” என்றபடி அவளுடன் நடக்கத் தொடங்கினார்.

குமாருக்கு ஒன்றுமே சொல்லாமல் நிலத்தை வெறித்தபடி நடந்த தேவி, சிறிய மௌனத்தின்பின் “காணிக்கொழுந்துனாலதான் மாலா வேலைக்கி போய்ட்டாள்... இன்னும் எத்தனபேறு அப்புடி போகப்போறாங்களோ தெரியல” என வழமைக்கு மாறாய் உடைந்த குரலில் கூறிவிட்டு, “நல்லா படி நல்லா படினா எப்புடி படிக்கிறது அண்ணை... காணிக் கொழுந்து வந்ததுல இருந்து சம்பளமும் இல்ல... நிம்மதியும் இல்ல... நேரமும் இல்ல...” என ஆத்திரம்பொங்கக் கூறினாள்.

தேவியைப் பார்க்கக் குமார் திரும்பும்போதே, “காணிக்கொழுந்துனால் நடக்கிற பிரச்சினைகளுக்கு ஏதாவது செஞ்சிகளா?” எனக் கேட்டாள்.

திகைத்துப்போன குமார், வார்த்தைகளைற்றுத்

தடு மாறினார். நீண்ட மௌனத்துக்குப்பின், குற்ற வுணர்வு நிறைந்த மனதுடன் “இதுக்கொரு முடிவு கட்டத்தான் வேணும்” என்றார், தேவியைப் பார்க்காமலே...

மௌனமாகவே நடந்த தேவியும், “எல்லாரும் ஒண்ணு சேர்ந்தா தான் இத ஓடனே முடிவுக்கு கொண்டுவரலாம்னே...” என்றாள்.

இருவரும் அமைதியாகவே நடந்தனர். அவர்களிடையே நிலவிய இறுக்கம் மெல்ல மெல்லக் கலையத் தொடங்கியதும் காணிக்கொழுந்தின் பிரச்சினைகளைப் பேசியபடியே தொடர்ந்து நடந்தனர்.

காணிக்கொழுந்துக்கு எப்படியாவது ஒரு முடிவுகண்டுவிட வேண்டும் என மனதுக்குள்ளேயே போராடிய தேவி, அன்று இரவு தூங்கினாளா இல்லையா என்று அவளுக்கே தெரியாது. ஆனால், காலையில் முகத்தில் ஒரு தெளிவு குடிகொண்டிருந்தது. “அம்மா இன்னக்கி காணிக் கொழுந்து தானே போறிங்க... பொயிட்டு வெல்லனா வாங்க... நா வந்ததும் திரும்ப போகலாம்” என்றாள். ராசாத்தி அதனை ஆமோதிப்பது போல ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தாள்.

ஸ்கூலிலிருந்து வீடுவந்த தேவி, “ரெடியாகுங்கம்மா போவோம்” என்றாள்.

“நீயே கஸ்டப்பட்டு நடந்து வந்திருக்க... நாளைக்கு பார்ப்போம்” என்ற ராசாத்தி, “கொஞ்சநேரம் தூங்கி எழும்பு” என்றாள்.

“இல்ல இல்ல போய்வருவோம்” என மறுத்த தேவி, மைக்கல் வீட்டுக்குச் சென்று “அண்ணை மருந்து டெங்கிய கொஞ்சம் அம்மா வாங்கிவரச் சொன்னிச்சி” என்றாள்.

“யாருபுள்ள மருந்தடிக்க போறது” என்று கேட்ட மைக்கலுக்கு, தயங்கியபடி “நாங்க தான்” எனச் சொன்னாள்.

“அத ஒங்களால தூக்கி அடிக்க முடியாது புள்ள... ஒரு ஐநூர்வாசரி தரசொல்லு நானே அடிச்சித்தாரேன்...” என்றாள்.

“இன்னக்கி ஒருக்கா அடிச்சி பாத்துட்டு சொல்லுறோமண்ணே” எனக் கெஞ்சும் குரலில் கூறி அசையாமல் நின்றாள்.

செய்வதறியாது நின்ற மைக்கல், “டெங்கி கவனம்” என்று வாசலில் எடுத்து வைத்துவிட்டு, மருந்தைக் கலக்கும் முறையை விளக்கத்தொடங்கினாள்.

மைக்கல் விளக்கம் கொடுத்து முடிக்கும் முன்னே, “அந்தி கொழுந்த வீட்டுக்குதான் கொண்டு வருவோம். டவுன்போகும்போது எடுத்துட்டுபோங்கண்ணே” என்று கூறியபடி மருந்து டாங்கியைத் தோளில் மாட்டிப்பார்த்தாள், தேவி.

பதற்றமடைந்த மைக்கல், “ஏன் ஒங்க துண்டோட சேத்து எங்க துண்டயும் தோட்டம் எடுத்துக்கவா” என்றாள்.

சரியாகப் பூட்டப்படாதிருந்த மருந்து வெளிவரும் குழாயின் நுனியைத் திருகித் திறந்து, நன்றாக பூட்டிய தேவி, “அண்ணை...! தோட்டத்துல எத்தன பேறு ஆறு மணிக்கு பெறகு கொழுந்தெடுக்கு

றாங்க... கொழுந்த யார் யாருக்கு குடுக்குறாங்கணு ஒங்களுக்குத்தான் தெரியும். நம்ம துண்டுலயே...! யாருக்கும் தெரியாம...! பயந்து பயந்து கொழுந்தெடுத்து... எதுக்கு களவா விக்கனும்... ஓரத்தில இருந்து எல்லாதுக்கும் சல்லிய புடிச்சிகிறான். காடா கெடந்தத வெட்டி துப்பறவாக்குனதும் நம்பதான். அப்ப எதுக்கு நம்ப களவா விக்கனும்... எல்லாரும் ஒத்துமையா இருந்தா யார்ட்டு துண்ட எடுக்க முடியுண்ணே...“ என நிதானமாகப் பதில் கொடுத்தான்.

இதை ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாமல் மறுக்கவும் முடியாமல் திகைத்துநின்ற மைக்கல், “உண்மதான் நம்ம துண்டுல நம்பலே கொழுந்தெடுத்து எதுக்கு பயந்து பயந்து விக்கனும்“ என எண்ணும் போதே, “குமார் அண்ணை ஒங்களுக்கு எல்லாதயும் சொல்லுவாறு... அம்மா பாத்துகிட்டு இருக்கும் நா போறேன்“ என வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

ராசாத்தி எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காத தேவி, மருந்தினை வீட்டிலேயே கலக்கி எடுத்து வந்தாள். ராசாத்தி கேட்கும் போதெல்லாம் “பாரமில்ல நீங்க போங்க” என்றபடி நடந்த தேவி, மீண்டும் மீண்டும் ராசாத்தி கேட்பதால் அவளைக் கடந்து முன்னே சென்றாள். மனது தன்கதையை அசை போடத் தொடங்கியது. கடந்த காலத்தை மட்டுமல்ல எதிர் காலத்தையும் சேர்த்து கதையை வளர்க்கத் தொடங்கியது.

தாயும் மகளும் குன்றின் உச்சியை அடைந்து விட்டனர்.

நீண்ட பெருமூச்சுடன் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்ட ராசாத்தி, இளஞ்சிவப்பாக மாறப் போகும் வாளை அண்ணாந்து பார்த்துவிட்டு, பசுமை போர்த்திய மலையைக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை பார்த்தாள். சிறகு முளைத்த தேயிலைச் சிட்டுக்கள் வரவேற்புக்கீதம் இசைத்தன.

நீ அவனுக்கான திராட்சை தோட்டம்

சொர்ணவள்ளி
அவன் வானில் பறக்கும் நீல குதிரைக்கு உன்னை ஒப்பிடுவான்.
உனக்கு நீலோற்பனை மலர்களும்
செஞ்சந்தனமும் கொண்டு வந்து தருவான்
இந்த பொழுது புலர்வதற்குள் நட்சத்திரங்கள்
மறைவதற்குள்
உன்னை காண அவன் ஓடோடி வருவான்
பெண் புறாவே! நிறையழகே! இசை அமுதே!
என அவன் உன்னை அழைக்கிறான்
அவன் கைகளில் மஞ்சள் வசம்பு இலவங்கம் கஸ்தூரி என
எல்லாவித வாசனை திரவியங்களும் இருக்கிறது
அவன் இதயத்தில் உனக்கான அன்பு நிரம்பி தளம்புகிறது.
பெண்களின் பேரழகே!
சூரியன் போன்று ஒளியுள்ளவனும்
செக்க சிவந்த மேனியை உடையவனும்
வீரம் நிறைந்த தோள்களை உடைய வேண்டுமான உன்
காதலன்
உன்னை அழைத்துச் செல்ல வருகிறான்
அவன் உன்னை தெற்கின் மலை அடிவாரங்களுக்கு
அழைத்து செல்வான்
காட்டின் செண்பக மலர்களையும்
முல்லை மொட்டுக்களையும் பறித்து
உன் கூந்தலில் சூட்டுவான்
எழில் மிக்கவளே
இதயத்தின் நிரம்பிய காதல் உள்ளவனின் கைகள்
உன்னை பற்றி அழைக்கிறது
மிகவும் குளிரான ஜீவநதியில் உன்னை அவன்
நீராட்டுவான்
வேடரின் பூர்வ இசை தொகுப்பில் இருந்து

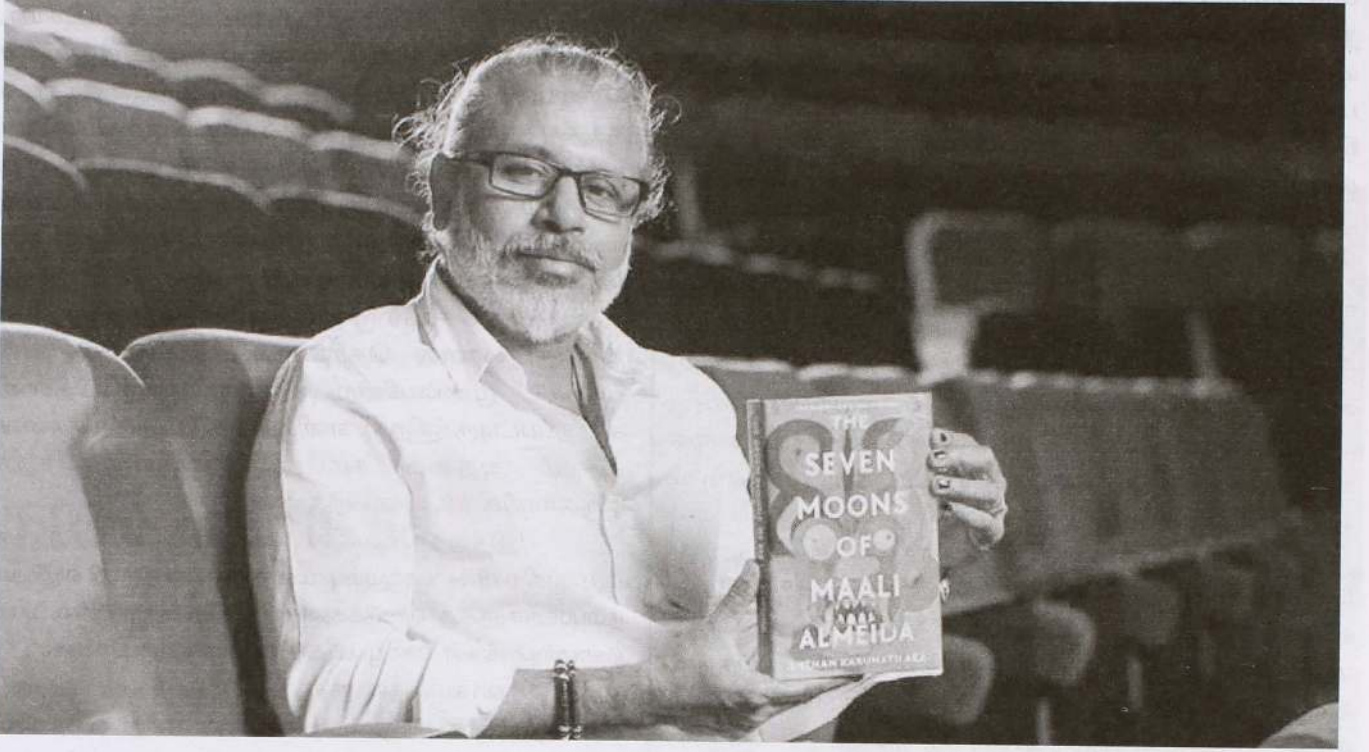

உன்னை வர்ணிக்கும் பாடல்களை அவன் பாடுவான்
இன்பத்தின் மகளே
நீ அவனுக்கான திராட்சை தோட்டம்
உன் அன்பின் கனிகளை வழங்க தயாராக இரு
காற்றில் குளிர் அதிகரிக்கிறது
வசந்த காலத்தின் ராஜாவை வரவேற்க உன் வாசலை
திறந்து வை ...
உன் தேகத்தை தன் தேசம் என கொண்டாட இதோ
வருகிறான்
வசந்த ராஜா.
அதோ எழுகிறது காதல் இசை.....

- வேலணையூர் தாஸ்

“த செவன் மூன்ஸ் ஒப் மாலி அல்மேதா”

2022ஆம் ஆண்டுக்கான புக்கர் விருதுக்கென நீண்டதொரு பட்டியல் காணப்பட்டது. அவற்றில் 13 நூல்கள் ஒரு கட்டத்தில் காத்திருந்த நிலையில், அவற்றிலிருந்து செல்பி வின் ஸ்வாட்ஸின் *After Sappho*, ஓட்ரீ மாகியின் *The Colony*, லெய்லா மொட்லியின் *Nightcrawling*, மெடி மோடிமரின் *Maps of Our Spectacular Bodies*, கிரேம் மெக்ரேயின் *Case Study*, ஹர்னன் டயஸின் *Trust*, கெரன் ஜோய் பவுலரின் *Booth* ஆகியவை போட்டியிலிருந்து நீக்கப்பட்டன.

விருதுக்கென இறுதியாக காத்திருந்த நூல்கள், சிம்பாபேயில் பிறந்து, தற்போது அமெரிக்க மிச்சிகனில் வாழ்ந்து வருகின்ற நோவயலட் புலவாயோவின் *Glory*, ஐரிஸ் இனத்தவரான கிளேயார் கீகனின் *Small Things Like These*, பிரித்தானியரான எலன் கானரின் *Treacle Walker*, அமெரிக்கரான பர்ஸிவல் எவரட்டின் *The Trees*, அமெரிக்கரான எலிஸபெத் ஸ்ட்ரவுட்டின் *Oh William*, செஹான் கருணாதிலக்கவின் *The Seven Moons Of Maali Almeda* ஆகிய ஆறு நூல்களாகும்.

புக்கர் விருது விழாவின்போது, இந்த விருது தனக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்பில்லை என தான் நினைத்திருந்ததாகவும், எனக்கந்த அதிர்ஸ்டம் இல்லை. இதுதான் எனது தரிப்பிடம் என இந்த இறுதிச் சுற்றுடன் தனக்குத் தெரிந்துவிட்டதாகவும் செஹான் கூறியிருந்தார்.

இதற்கெல்லாம் முன்பதாக, அவர் ஒரு கலந்துரையாடலின்போது, “விருது என்ற விளையாட்டு உண்மையிலேயே அதிர்ஸ்ட லாபச் சீட்டு போன்றது. கிரிக்கெற், நெட்போல் போன்ற விளையாட்டல்ல” எனக் கூறியிருந்தார். 2022ஆம் ஆண்டுக்கான புக்கர் விருது அவருக்குக் கிடைத்தது.

நாட்டின் சமூக, பொருளாதார நிலைமைகள் பாதாளம் நோக்கிச் சென்றிருக்கின்ற காலகட்டத்தில், கிடைத்திருக்கின்ற இந்த வெற்றியானது மானுட அறிவினை மெருகூட்டுகின்றதும், இலக்கியம் குறித்த மக்களின் எதிர்பார்ப்பினை நம்பிக்கையாக்குவதுமாக அமைந்திருக்கின்றது என்றே கருத்துக்கள் எழுந்துள்ளன.

1988 - 1989 காலகட்டங்களில் எழுது நாட்டில் இடம்பெற்றிருந்த தென்பகுதி எழுச்சியின் பயங்கரமய காலகட்டத்தில் கொல்லப்பட்ட ஊடகவியலாளர், தனது மரணத்தின் பின்னணியைத் தேடிச் செல்கின்ற சம்பவங்களைக் கொண்ட “த செவன் மூன்ஸ் ஒப் மாலி அல்மேதா” நாவலானது, எழுத்தாளர் சல்மன் ருஸ்தி ஒரு தடவை கூறியதைப் போன்று “அரசியல்வாதிகளும், இலக்கியவாதிகளும் ஒரே பூமிக்காகவே போராடுகின்றவர்கள் என்பதால், அவர்கள் சதாகாலமும் எதிராளிகள்” என்ற கூற்றை நிரூபிக்கின்ற வகையில் எழுதப்பட்டதாகும்.

இந்த நாவல் குறித்து, டொம்வா ஓவொலேட், த கார்டியன் பத்திரிகையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் :-

“1980களில் நிலவிய இலங்கைக்கு எம்மை அழைத்துச் செல்கின்ற இந்த நாவலின் கதாநாயகன், சிங்கள தந்தைக்கும், பர்கர் இனத் தாய்க்கும் பிறந்த செல்லப் பிள்ளையான மாலி, தனது “நிக்கோன்” கெமராவின்மீது அன்பு கொண்ட சுற்றுலா புகைப்படக் கலைஞர். போகர் விளையாட்டில் ஆபத்தான பந்தயம் கட்டுகின்ற சூதாட்டக்காரர். தன்னிசைச் சேர்க்கையாளர். நாத்திகர். நாவலின் ஆரம்பத்திலேயே அவர் மரணத்துள் விழிக்கிறார்.”

நண்பரொருவர் தந்த போதை மாத்திரையை விழுங்கியதால் தனக்கு எல்லாம் மாயங்களாகத் தெரிவதாகவே அவர் நினைக்கிறார். எனினும், உண்மையிலேயே அவர் இறந்துவிட்டுள்ளார் என்பதுடன், பாதாளத்துலகில் சிக்குண்டிருப்பதாகவும் அவருக்குத் தென்படுகின்றது. இது, ஆங்கிலக் கவிஞரான ஜோன் மீல்டன் கூறுவதைப் போன்ற குழப்ப நிலை அல்ல. அவரின்படி அது, மரணத்தின் பின்னரான வாழ்க்கை போன்ற ஒன்றுதிரட்டும் அலுவலகமாக இருந்ததுடன், அனைவருக்கும் ஒரு மட்டம் தேவைப்பட்டது. இது, அவரைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்த, கை கால்கள் உடலிலிருந்து அகற்றப்பட்ட, இரத்தக்கறை படிந்த ஆடைகளை அணிந்த ஏனைய ஆத்மாக்கள், அவரவதுமாதிரிப் பத்திரங்களை நிரப்பிக் கொள்வதற்கென உரிய வகையில் வரிசையில் இணைந்துகொள்ள இயலாத நிலையிலாகும்.

இந்த தொடர் காட்சித் தளத்தில் அவர் அன்றாடம் சந்திக்கின்ற, 80களில் இலங்கையில் அனர்த்தமென வியாபித்திருந்த வன்முறைக்கு இறையாகிய அநேகர் மத்தியில், புலிகள் இயக்கத்தை விமர்சனம் செய்ததன் காரணமாக சுட்டுக் கொலை செய்யப்பட்ட பல்கலைக் கழக பெண் விரிவுரையாளர் ஒருவரும் இருந்தார். அவ்வாறே, இலங்கை அரசுக்கு எதிராக கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு, இடதுசாரிகள் மற்றும் தொழிலாள வகுப்பினர் பலரைக் கொலை செய்த மக்கள் விடுதலை முன்னணிக்கு இரையாகியவர்களும் இந்நாவலின் மூலமாக கதைக்கப் படுகின்றனர்.

இலங்கையின் கிளர்ச்சிகளின் வன்பாவத்திற்கு மாலியும் ஒரு சாட்சியாளர். பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் பணிபுரிந்திருந்த அவர், அரசாங்கங்களை புரட்டக்கூடிய, யுத்தத்தினை நிறுத்தக்கூடிய புகைப்படங்களை எடுப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். 1983ஆம் ஆண்டில் தமிழர்களது வீடுகளை தீயிட்டு, வீட்டாரைக் கொலை செய்தபோது, அதைப் பார்த்திருந்த அமைச்சர் ஒருவரின், சிறையில் இறந்தவரின், வாயில் துணிகள் திணிக்கப்பட்டு, கை, கால்கள் கட்டப்பட்டவரது, காணாமற்போயிருந்த ஊடகவியலாளரது, செயற்பாட்டாளர்களது முகங்களை எல்லாம் அவர் புகைப்படங்களாக எடுத்திருந்தார்.

இந்தப் புகைப்படங்களை அவர், தனது குடும்பத்திற்குச் சொந்தமான வீட்டில் கட்டிலுக்கடியில் வைத்திருந்தார். இப்போது பாதாள உலகில் சிறைப்பட்டிருக்கின்ற அவர், தனது நண்பியான ஜாக்கி மற்றும் அவளது உறவுக்கார சகோதரனையும் தொடர்பு கொண்டு, மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்தப் புகைப்படங்களைத் தேடியெடுத்து வன்முறையின் உண்மையான குரூரத்தை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில், கொழும்பு

முழுக்க அவற்றை பகிர்வதற்கு அவர்களின் விருப்பத்தினை பெறுவதற்கு இன்னும் இருப்பது ஏழு நிலவுகளின் காலமாகும். அதாவது ஏழு தினங்கள் மாத்திரம். “எந்தவொரு பிறவியிலும் ஈருலகங்களுக்கு இடையில் சமப்பதற்கும், பழைய வாழ்க்கையை உட்படுத்திக் கொள்வதற்கும் ஏழு நிலவுகள் கழியும் வரையிலேயே அவகாசம் இருக்கின்றது.” என்பதே மாலிக்கு தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கும் விடயமாகும். அதன் பின்னர் அனைத்தையும் மறந்துவிடல் வேண்டும். நீங்கள் அதனை மறந்துவிட வேண்டும் என்பதே அவர்களது எதிர்பார்ப்பாகும். ஏனெனில், நீங்கள் அதனை மறந்து விட்ட பிறகு எதுவும் மாறாது என்பதாகும். சாட்சியாளன் என்ற வகையில் தனது பங்களிப்பினை மறந்துவிட மாலி விரும்பவில்லை. வாழ்க்கை என்பது உடைந்து விழத் தக்கது என்பதை தனதே மரணத்தின் மூலம் அவருக்கு உள்ளார்ந்த ரீதியில் உணர்த்தப்பட்டிருந்தது. அந்த புகைப்படங்கள் என்பது நாட்டுக்காக தனது தனம் மட்டுமல்லாது ஒன்றிணைந்த ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக முன்வைக்கப்படக்கூடிய பாதுகாப்பாகவும் இருந்தது.

“த செவன் மூன்ஸ் ஒப் மாலி அல்மேதா” நாவலானது ஓரளவு தொலைவுத் தன்மையினை உருவாக்கிட முனைகின்ற நடுத்தர ஆண் தொணியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எனினும், கடும் நகைச்சுவையின் மூலம் அதனை சமப்படுத்துவதற்கு செஹான் கருணாதிலக்க முனைந்துள்ளார்.

இந்த நாவலில் ஒரு பந்தியில் இவ்வாறு எழுதுகிறார் :- “கொழும்பு, மனிதர்களால் நிரம்பி வழியும் என நம்புவர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய ஒரேயொரு பதில், பார்த்துக் கொண்டிருங்கள், கொழும்பு ஆவிகளால் நிரம்பும் வரை”.

“விலங்குகளுக்கு மேலுலகம் உண்டா? அவ்வாறின்றேல், அதுகள் தண்டனை என்ற வகையில் மீள மனிதர்களாக பிறக்கின்றனவா?” எனவும் ஒருவர் வினவுவதாக நாவலில் வருகிறது.

பல்வேறு உவமைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளமை இந்த நாவலின் இன்னொரு விசேட அம்சமாகிறது. தாக்குதலுக்கு உள்ளான ஒருவரின் தேகத்தில் உடைந்திருந்த எலும்புகள் குறித்து கூறுகின்றபோது, “உடைந்த தேங்காய் போல்” என வருகிறது. இந்த நாவலை தெளிவாகவே சல்மன் ருஸ்டியினதும், கேப்பிரியல் கார்சியா மாகேஸினதும் மாயாவித யதார்த்தவாதத்துடன் சம அளவில் ஒப்பிட முடியும். எனினும் இந்நாவல், ஏச்சு பேச்சுக்கள் மற்றும் அதி யதார்த்தவாதத்துடன் கூடிய நிக்கலாய் கொகொல்லின் Dead Souls அல்லது மிகாயில் புல்கா கொச்சியின் Master and Margrita நாவல்களையும் நினைவு படுத்துகிறது. நாடகமய சந்தர்ப்பங்கள் அநேக மாக அவதாரங்கள் - இறந்தவர்களது ஆவிகள் ஒன்றோடொன்று கலகம் விளைவிக்கின்ற போதிலும், வாசகனை அமைதிப் படுத்துகின்ற கவையினை உருவாக்குகின்றது. இலக்கியம் அலங்காரத்திற்குக் கீழ் இலங்கையின் சிவில் யுத்தங்களின்போது ஏற்பட்ட மனிதப் படுகொலைகளின் உண்மையானதும், பயங்கரமானதுமான யதார்த்தமே உள்ளடங்குகின்றது. செஹான் கருணாதிலக்கவினால் தனது நாட்டின் வரலாற்றின் ஒரு பயங்கரவாத கால கட்டத்திற்காக வேண்டிய அழகியல் ரீதியிலான நியாயம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது என்றே கருத இயலும்.

நரிகள் மிக அனேகமாக வாழ்கின்ற இடமாக உள்ளதுதான் இந்த காட்டுப் பகுதி. எல்லா மிருகங்களிலும் பார்க்க வாழ்கின்ற தொகைக் கணிப்பீட்டில் நரி வர்க்கமே பெரிய அளவில் உள்ளதால், இந்த பகுதி நரிகள் நாட்டாண்மை பண்ணுகிற அளவிலுமாகவும் அப்படியானதாக அமைந்ததாகி விட்டது. அந்த நிலைமையில் நரிகள் தான் இங்கு சகல ஒழுங்கு நிர்வாகங்களையெல்லாம் தமக்குள் சட்டப்படி வைத்திருப்பதாகவும் இருந்து கொண்டன.

இப்படியாக காட்டினது நிர்வாகத்தை எல்லாம் நரிகளே தமதாக்கிக் கொண்டதில், அங்கே புதுப்புது சட்ட திட்டங்களையெல்லாம் அமுலாக்கி நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டும் வந்தன. இந்த சட்டங்களையெல்லாம் நினைத்த நேரமெல்லாம் நடைமுறைப்படுத்தவென நரிகள் எல்லாம் ஒன்று கூடியதாய் சேர்ந்து தமக்குள் ஒரு குழுமுறையை உருவாக்கி அதற்கே சகல அதிகாரங்களும் பெற்றதான ஒரு அமைப்பிலும் உண்டாக்கியதாக

நூல் தொடுத்த பார்வை

நீ.பி. அருளானந்தம்

வைத்தும் கொண்டன.

நரிப்புத்தி என்ற அந்த கபட தந்திர குணம் எந்த நரிக்குத்தான் இல்லை! எல்லா நரிகளுக்கும் அந்த குள்ளப்புத்தி என்பது இயல்பான அளவிலாக உண்டுதானே! நரிகளிடமுள்ள இந்த நரிப்புத்தியினை மாற்றி வேறு ஒரு மாற்றான சிந்தனையை, புத்தியை அவற்றுக்கு ஆக்கியதாய் எப்படியாவது கொண்டு வரமுடியுமா என்ன? உடம்பு நோகாம இருந்தவாறு சாப்பிடுகிற நரிக்கு எப்படியான தந்திர புத்தி எல்லாமே நிரம்பியதான தாய் நிறையவே இருக்கும்!

இப்படி வாய் உண்டது வயிறு கொண்டது என்று சொகுசாக சும்மா இருந்த படி அவைகளெல்லாம் சீவிக்கும் போது, இந்த நரிக் கூட்டத்தின் தலைவராக பதவி வகிக்கும் நரியாருக்கு புதிது புதிதாக போட வேண்டிய சட்டங்களெல்லாமே புத்திக்குள் வந்து முட்டும்.

உடனே பரபர வென்று சொறிந்து விட்டு தற்போது உள்ள நரிக்குழுவிற்கு, மந்திரியாக செயல்படும் குள்ள நரி என விருது பெற்ற அந்த நரியை, தன்னை உடனே வந்து சந்திக்குமாறு அவசர அழைப்பு விடும்.

சென்ற முறை நடை பெற்ற மந்திரிப் பதவிக்கான அந்த தேர்விலே எது வித எதிர்ப்புகள் ஏதுமின்றி எல்லா நரிகளுமாக ஒன்று சேரவாய் ஏக மனதாக தெரிவு செய்யப்பட்ட நரியார் தான் இப்போது பதவியில் இருக்கின்ற இந்த குள்ள நரியார்!

ஆங்கார குணம் கொண்ட இந்த நரியார் தனக்கென்று இந்த பதவியானது கிடைத்ததன் பின்பு தணிந்த குரலிலே தான் ஊளையும் இடுவார். காட்டில் வாழும், கிழட்டு நரிகள் கூட இவரை கண்டால் மரியாதை கொடுக்கும் முகமாக ஒதுங்கிய நிலையில் தான் தள்ளி விலகி நடந்து போகும்.

அப்படியாக அந்த கிழட்டு நரிகள் போவதை பார்த்துவிட்டு மந்திரி நரியார் உதட்டில் ஓரமாக நமட்டுச் சிரிப்பு ஒன்றை உதிர்த்தவாறு செல்லும். இந்தக் காட்டுக்குள்ளே எந்த நரியினதும் உருவத்தின் நிழலானது நிலத்தில் விழுந்தாலும், விழலாமே தவிர, என் மீது சற்றும் அது படவே கூடாது என்ற ஒரு

தற்பெருமையும் திமிரும் அதனிற்கு எப்போதுமே மனதில் இருந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த பெருநிலம் மற்றும் அது சார்ந்த மலைப்பகுதியான எட்டு ஊர்க் காட்டுக்குள்ளேயும் இப்படியாக என்னைப்போன்ற குள்ள நரி மூளையுடைய ஒரு நரி எங்கேயாவது உண்டா? உருட்டுப் பிரட்டிலேயே இந்த காட்டு நிர்வாகத்தை ஒட்டுகிற திறமை படைத்த மந்திரியான என்னைப் போன்ற ஒரு நரி எந்த லோகத்தில் உள்ள காடுகளிலேயும் இல்லவே இல்லை! “ஆ... அப்படித்தான்!”

என்று ஒங்கி அடித்த மாதிரியாய் அடித் தொண்டைக் குரலிலும் தன் மனையான நரிக்கும் கூட இந்த மந்திரி நரி சில நேரங்களில் தன்னை பெருமை படவும் சொல்லும்.

ஊளையிடுகிற நரிக்கூட்டத்துக்கெல்லாம் இந்த மந்திரி நரி ஏமாற்று வேலைகள் எல்லாம் செய்து தன் வசதியான வாழ்க்கைக்கு தக்கன பண்ணி சுக போக வாழ்க்கையாக அந்தக் காட்டுக்குள்ளேயே டாம்பீகமாகத்தான் இதுவரை காலமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

எனவே தான் தனக்குள்ள இப்போதைய திமிரை மனதில்

வைத்துக் கொண்டு தலைவர் கூப்பிட்ட அழைப்பையும் பெரிது படுத்தாது சிறிது நேரம் கழித்துத்தான் தலைவர் நரியை கண்டு கொள்ளவாக அது வாழ்கின்ற நரிக்குகையை நோக்கிச் சென்றது.

இந்நேரம் தலைவர் நரி தன் இருப்பிடத்தில் இருந்தவாறே மந்திரி நரியின் வருகையை எதிர்பார்த்த வாரே கோபமடைந்த கொதிப்பு நிலையிலும் காணப்பட்டது.

அதனுடைய அந்தக் கோபத்தின் வெளிப்பாடானது, ஒரு பாறை மீது அது அமர்ந்திருந்தபடி தன் வாலை அந்த கல் மீதிலே சுழற்றி சுழற்றி அடித்து கொண்டிருப்பதிலாக காண்பித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஆங்... புளியம் விதையைக் கூட இந்த மந்திரி நரிக்கு எண்ணிப்போட புத்தி என்கிறதே இல்ல! ஆனாலும் மந்திரிப்பதவி கிடைத்ததன் பிறகு அதற்கு வந்திருக்கிற கொழுப்பைப்பார்!”

என்று தலைவர் நரியும், வந்து விட்ட ஆத்திரத்தில் “சீ... கடிக்குது பார்... கழுதை கழுதை” என்று தங்கள் இனத்துக்கே சற்றும் சொந்த மில்லாத கழுதை இனத்தையும் இந்த கடி சொறியோடு நினைத்துக் கொண்டதாய் பரபரவென்று காலால் கழுத்துப் பக்கமாக நன்றாக சொறிந்தும் கொண்டது.

தலைவர் நரியை இனியுமாய் பொறுமை காக்க வைப்பது அவ்வளவாக எனக்கும் நல்லதல்ல; என்ற வாறாக மந்திரி நரியாருக்கும் விழிப்பு நிலை ஏற்பட்டது. அதனால் தலைவர் நரியார் வாழ்ந்த குகையின் பக்கமாக உடனே அவ்விடம் வந்ததாய் பிரசன்னமாகியது.

லேட்டா நான் வந்தாலும் லேட்டஸ்ராதான் நான் வருவேன் என்ற அளவில் தன் பண்பாட்டு அடையாளங்களுடன் வருகை தந்திருந்த மந்திரிக்குள்ள நரியை தலைவர் நரி கண்டதும் மொறு மொறு வென்று அதன் நெஞ்செலும்பைத் தின்னுகிற கோப அடக்கலுடனான பார்வையை அதன் மேல் வீசியது. ஆனாலும் மந்திரி நரிக்குள்ள பல தந்திரக் குள்ளப்புத்தியை தன் மனத்துக்குள் நினைத்தவுடன், ஏதும் வீணும் வார்த்தைப் பிரயோகங்களை அதனுடன் தொடுக்காது தொண்டைக்குள் மென்று விழுகிய கணக்கில் எல்லாவற்றையும் அடக்கிக் கொண்டு விட்டு,

“குள்ள நரி மந்திரியாரே! வாரும் வாரும்...!” என்று மந்திரி நரியை வெளி வேஷம் போட்டு வர வேற்றது மந்திரி நரியும் தலைவர் நரி அப்படி கூற உடனே கிழக்கு முகமாக திரும்பி சூரியனைப்பார்த்து வணங்கி விட்டு தலைவரைப் பின்பு பார்த்து “தலைவரே உங்களுக்கும் என் வணக்கம்... என்னை அழைத்த காரணம் என்னவோ?” என்று உடனே ஒரு கேள்வியும் தொடுத்தது.

தலைவர் நரியும் உடனே அமுக்கி வைத்திருக்கிறேன் இதோ அவற்றை எடுத்து வைக்கிறேன் என்கிறாற் போல காட்டுக்குள் உள்ள பிரச்சனைகளை எல்லாம் தீர்க்கும் முகமாக ஒரு வழிதேட மந்திரிக் குள்ள நரியிடம் ஆலோசனை கேட்கவென்று அவைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து சொல்லத் தொடங்கியது.

“குள்ள நரி மந்திரியே, இன்று எங்கள் நரிக் கூட்டத்திற்கு வந்து விட்ட கொடுமை மிக்க கெடுகாலம் பற்றி நீரும் கூட அறிந்ததொன்று தானே?”

“ஆமாம். அறிவேன் தலைவா... அதையெல்லாம் அறியாத ஒரு நிலையிலா மந்திரிப் பதவியில் இருந்து கொண்டுள்ள நான் இருப்பேன்?”

“ஆமாம் நீர் அவையாவற்றைமே அறிந்து வைத்திருக்கும் திறனுள்ள மந்திரியார் தான்! அதைப் பற்றி எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகம் என்பதே இல்லை! இதன் காரணமாகத் தான் நேரடியாக அவற்றை எல்லாம் உமது வாயின் மூலமாகவே கேட்டு அறிந்து கொள்வோம் என்றே உம்மிடமாக உந்த கேள்வியை நான் கேட்டேன்...!”

“ஆமாம்! அது தான் முறையானது தலைவரே! மந்திரிப் பதவியில் உள்ளவர்தானே தலைவருக்கு இந்த காட்டு நிலைபற்றி இப்போதிருக்கும் தகவல்களை தெரிவிக்க வேண்டும்! அது தானே இந்தப் பதவியில் அமர்ந்திருக்கிற என் கடமையும்”

“சரி இப்போது விஷயத்துக்கு வாரும்! பிரச்சனைகளை ஒவ்வொன்றாக சொல்லும்!”

“தலைவா! இன்றைய நிலைபரத்திலே எங்கள் சாதிகளென்று இருக்கிற எல்லா நரிகளுக்கெல்லாமே ஒழுங்கான உணவு என்பது கிடைக்காதினாலே உட்காரக் கூட முடியாத தஞ்சக் கேட்டிலே சாய்ந்து சாய்ந்து அப்படியே விழுந்து விடுகிறார்கள் தலைவா!”

“என்ன உணவு இல்லையா? நீர் சொல்வதை பார்த்தால் அழகு சிங்கராசா இப்போது எல்லாம் சரி வர வேட்டையாடுவது என்பது இல்லைப் போலல்லவா இருக்கிறது”

“அதற்கு காரணம் நீங்கள் சொல்வது போல இல்லை தலைவா, இந்த காட்டில் உள்ள மிருகங்களை சிங்கராசா தின்றே தொலைத்துவிட்டதால், மிருகங்களெல்லாமே மிக குறைந்த அளவிலாகத்தான் இப்போது அருகிய அளவில் வந்ததாகி விட்டது?”

“அதனாலே...?”

“அதனாலே இப்போதுசிங்கராசாவினது செயல் முறையில் என்னவான ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டது என்றால்...”

“அப்படி என்னவாகத்தான் மாற்றம் மடைந்து விட்டது...”

“பதட்ட மடையாதீர்கள் தலைவரே... நிதானமாக ஆறுதலாக கேளுங்கள்”

“சரி சரி... நீர் சொல்லும் சொல்லும்!”

“அப்புத்தலைவா... முன்மனம் எல்லாம் சிங்கராசா எப்படியாக செயல்பட்டார்... நான் தின்றது போக மிகுதி எல்லாமே உங்களுக்குத்தான் என்றதாகத் தானே சிங்கராசா முன்பெல்லாம் தான் வேட்டையாடிக் கொண்டு வருகின்ற மிருகங்களைத் தின்று விட்டு மிச்சங்களை எல்லாம் எங்களுக்கென்று தின்ன வென்று விட்டு விட்டுப் போவார் விலாக் கறியைத் தின்று விட்டு வாயை துடைத்துப் போட்டு நீங்கள் எல்லாம் இனி மிச்சங்களை தின்று விட்டுப் போங்கள் என்றவாறு தானே மிச்ச சொச்சங்களை எல்லாமே எங்களை தின்று கொள்ளுங்கள் என்று அவர் போய் விடுவது தானே எப்போதுமே வழமையில் நடந்ததாய் இருந்தது...”

“ஆமாம்... ஆமாம்... அது தானே சிங்கராசாவினது வழமையான செயல்...!”

“ஆனால் தலைவரே இப்போது சிங்கராசாவின்

நிலையானது அப்படியாக முன்னயப் போன்றதாகவே இல்லை!”

“காரணம்?”

“காட்டிலே இப்போது மிருகங்கள் எல்லாமே அவர் தின்று ஒழித்த காரணத்தினாலோ என்னவோ மிகையாக குறைந்து போனதால் சிங்கராசாவும் இப்போது சரிவர வேட்டையாடுவது குறைந்ததாகவும் விட்டுவிட்டார்... அதோடு வேட்டைக்கென்று சென்று வேட்டையாடும் மிருகங்களையும் எலும்பைக் கூட சிறிது மிச்சமென்று விட்டு விடாமல் எலும்பைக் கூட அவரே தின்று தொலைத்து விடுகிறார் தலைவர் “என்னடா இது இந்த காட்டுக்கென்று இன்று வந்துள்ள சோதனை! ஆனாலும் கூட மந்திரியாரே என் குடும்பத்துக்கும் உமது குடும்பத்துக்கும் சிங்கராசா தின்ற மிச்ச சொச்சங்கள் நிறையவே தின்ன வென்று கிடைக்கின்றது தானே அது எப்படி?”

“தலைவா அந்த கௌரவம் தலைவரான உங்கள் குடும்பத்துக்கும் மந்திரி பதவியில் உள்ள என் குடும்பத் தாருக்கும் எப்படி வந்தது என்றால், சிங்கராசாவும் தன் அரச பதவிக்குரிய கௌரவத்தோடு, காசுக்கில் எங்களுக்கு என்றுள்ள கொலுவீற்றிருக்கும் பதவியையும் கருதி, கௌரவத்தோடு எங்கள் தரப்பில் மட்டுமாக நடந்து கொள்கிறார். அதனால் தான் தான் தின்றது போக மிச்ச சொச்சமானதுகளை நாங்கள் உண்பதற்கென்று விட்டுப் போகிறார்..”

“ஓ... அப்படியா...!”

என்று தலைவர் சரி மகிழ்ச்சியோடு சொல்லி விட்டு ஆசையோடு விடுகிற ஓசை மாதிரியாக ஒரு கொட்டாவியை வெளிவிட்டது.

உடனே மந்திரி நரி தலைவரின் கொட்டாவி நாற்றத்தை பொறுக்க முடியாது “ங...ம்...ஙம்ஸ்...” அப்பா... அப்பா” என்ற அளவாய் மூச்சுத் திக்காட்டம் மிகுந்து ஒருகணம் அவதிப்பட்டது. அப்படி அவதிப்பட்டதோடு மனதுக்குள் அது “நண்டு பிடித்துத்தின்று விட்டு நான் விடுகிற குசு நாத்தத்தை விட இந்த நரியின் கொட்டாவி நாத்தம் மூக்குக் கிழியவாய் வைக்கிறதே” என்று மௌனமாகவும் பிறகு முணுமுணுத்துக் கொண்டது.

தலைவர் நரி இவ்வேளை தலையை சிலிப்பிக் கொண்டது. அப்படி செய்து விட்டு,

“நம்ம அழகு சிங்கராசாவிற்கு என் குடும்பமும் உமது குடும்பமும் நன்றி செலுத்தவென்று இதன் மூலமாய் நம் இருவரும் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம் இல்லயா மந்திரியாரே” - என்றது

தலைவர் நரி இவ்வாறு சொல்லவும் அவற்றை கேட்டுவிட்டு மந்திரி நரி வாயின் ஓரமாக ஒரு சிரிப்பை உதிர்ந்தது. பின்பு தனவரை நோக்கி அது,

“தலைவா ஒரே குடத்துக்குள்ளே தவளையும் பாம்பும் ஒன்றாக தண்ணீர்க் குடிப்பதற்கு இயலுமா... எனவே நாங்கள் கூட இது பற்றி சிந்திக்கத்தான் வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்தக் காட்டுக்குள்ளேயாக ஒன்றுமே இல்லாத அளவியலாய் ஏனைய மிருகங்களெல்லாம் அழிந்ததாகி போய் விட்டால், உள்ள பசிக்கொடுமைக்கு பிறகு எங்கள் இனமான நரிகள் எல்லாவற்றையுமே தின்றொழித்து விட்டு, பிறகு எஞ்சியிருக்கிற எங்களையும் கூடத்தானே தின்று

தொலைக்கவென அவர் வந்து நிற்பார்...?” என்று மந்திரியான குள்ள நரி, தலைவர் நரிக்கு ஒரு கிடிக்கலக்கத்தை ஏற்படுத்தி விட வேண்டும் என்ற விஷமத்தனத்தில் இந்தக் கதையை சோடித்த தனத்தில் அவிட்டு விட்டது. ஆனாலும் இந்தக் கதையை தலைவர் நரி நமது மந்திரி சொல்கிறாரே என்று அவையாவற்றையும் முழுமையாக நம்பியதாய் விட்டது. உடனே தலைவர் நரிக்கு பயக் கிடுகிடுப்பில் மண்டைகாய்ந்தது போல ஆகிவிட்டது. மூளை கலங்கி தலை சுற்றுக்கிற இரத்தக் கொதிப்பு அதனால் அதற்கு ஏற்பட்டது. ஆனாலும் சித்தம் தெளிந்ததாய் பிறகு தன்னை சுதசாரித்துக் கொண்டு “ம்... அப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால்... கெஞ்சிக் கூத்தாடி சிங்கராசா விடமிருந்து நானும் எனது குடும்பமும் ஒருவாறு தப்பித்துபோய் வெளி நாட்டிலுள்ள காடுகளுக்குள் சென்று நிம்மதியாக பிற்பாடு அங்கேயே வாழ்க்கையை தொடர்வோம்... அதற்கு அங்கேயுள்ள காடுகளில் தலைவராக இருக்கின்ற நரி இனத்துக்கான தலைவர்கள் எனக்கும் என் குடும்பத்துக்கும் தஞ்சமளித்ததாய் உதவி புரிவார்கள். ஆனாலும் எனக்கென்றால் இப்போது உம்மையும் உமது குடும்பத்தைப் பற்றியும் தான் பெரிதாக உள்ளதான ஒரு மனக் கவலை!” என்றற தலைவர் நரி, இப்போது மந்திரிக் குள்ள நரிக்கு நீ வீசத்தெரியாமல் என்னைப் பார்த்தா வார்த்தைகளை வீசுகிறாய்! இதோ நான் விட்ட கதையில் நீ தீப்பிடித்ததாய் நீறாகி நாசமாகு” என்றவாறு மந்திரி நரியின் மனம் தணலாகிக் கரியாகும் அளவுக்கு கதை சொன்னது.

ஆனாலும் மந்திரி நரி தலைவர் தனக்குக் கூறிய கதைகளைக் கேட்டு மனம் விறைத்துக்கிடக்கும் நரியாரா என்ன? அது உடனே உடலை ஐந்தாறு தடவை உதறல்கள் போட்டுவிட்டு உதித்தெழுந்தது போல தனக்குள்ள தன்மானப் பிரச்சனையை மேலாக வைத்த அளவிலாக இருந்தபடி தலைவர் நரிக்கு நெஞ்சில் ஏறி மிதித்த விதமாக வார்த்தைகளால் சாட்டை அடி கொடுக்க தயாராகியது.

“மதிப்புக்குரிய தலைவரே... நான் உங்களைப் போன்று எங்குமே அப்படி சென்றதாக தஞ்சமடைகின்ற கீழ்மையை கடைசி வரையுமே என் வாழ்நாளில் செய்யவே மாட்டேன்! அப்படியான தருணம் உங்களைப் போன்று எனக்கு ஏற்படின் என் உயிருக்காக கெஞ்சிக் கூத்தாடியதாய், என் முன்னம் கால்களை தூக்கி, என் மார்பு பொத்தி, சிங்கராசாவை கும்பிட்டு தப்பித்து நான் போகவே மாட்டேன்!... அதற்கு பதிலாக நான் பிறந்து வாழ்ந்த இந்த காட்டுக் குள்ளேயே நல்ல சாவு நான் சாவேன் என நினைத்துக் கொண்டு சிங்கராசாவுக்கு இரையாகி நான் வீரச்சாவு அடைவேன் தலைவா” என்று தலைவர் நரிக்கு மூக்கில் குத்துகிற மாதிரியாக இப்படி ஒரு கதையை அது சொல்ல, தலைவர் நரி மந்திரிகுள்ள நரி சொன்ன இந்த கதையை கேட்டுவிட்டு தனக்குள் உடனே இவ்வாறு யோசித்தது.

“ம்... இந்தக் குள்ள நரியான தந்திர நரி, கொக்கு பறவையான தன் நண்பனையே விருந்துக் கென்று வாவென அழைத்து அதற்கு தட்டு பீங்கானிலேயே பாயாசம் வைத்து அருந்து நண்பனே என சொல்லி, அதற்கு அதை குடிக்க இயலாமல்

சென்று விடவும் அதை பின்பு தான் குடித்த கெட்ட நரிதானே இந்த மந்திரி நரி! அதை விட தந்திரமாக காகத்திற்கும் அழகா நீ ஒரு பாட்டுப் பாடு என ஆசையாக சொல்லி அதுவாயை திறக்கவுமாய் வாயில் அது வைத்திருந்த வடை கீழே விழ அதை உடனே எடுத்து தான் தின்ற கள்ள நரிப்பயல் தானே இந்த நரி! அப்படியான இந்த நரியிடம் எந்தப் பாச்சாவும் எனக்கு கடைசி வரையும் பலிக்காது எனவே இனியும் இந்த கேடு கெட்ட நரியோடு மேலும் வெறுமனே கதையளக்காது முறையாக தலைவர் என்கிற என் அதிகாரத்தோடு இனிமேலாக எங்கள் நரிக்கூட்டத் தாருக்கு இருக்கின்ற எல்லா பிரச்சனைகளை எல்லாம் கேள்வி மேலே கேள்வியாக தொடுத்து மந்திரி நரியை அப்படியே திணை அடித்து அசத்தி இதன் மண்டையை காய வைப்போம் என நினைத்தபடி தலைவர் நரி விசாரணையை தொடங்கியது.

“சரி சரி இந்த கதைகளெல்லாமே ஒரு பக்கம் கிடக்கட்டும் மந்திரியாரே... திண்டு கழியிற் தேவாங்கு மாதிரி இல்லாமல் பொறுப்பாக நாங்கள் இனிமேலாக எங்கள் நிர்வாகத்திற்கான உரையாடல்களை ஆரம்பிப்போமா...?” என்று தலைவர் நரி கூறியவாறு வயிர மோதிரம் அணிந்த அஸ்தஸ்து நிலையினதாக தன்னை இப்போது நினைத்தபடியாக தலையை நிமிர்த்தியதாக மந்திரி நரியை பார்த்தது. மந்திரி நரி உடனே உடம்பு மட்டும் அலுக்கமலாக வாய் அசைய “சொல்லுங்கள் தலைவரே” என்றது. தலைவர் நரி உடனே தொண்டையை செருமி சரி செய்துவிட்டு,

“மந்திரியாரே இந்த காடே இப்போது கதிகலங்கிய மாதிரியாக புதிதாக ஒரு நோய்த் தொற்று ஏற்பட்டு விட்டதாமே! அலையெடுத்து வந்தது மாதிரியாக உள்ள இந்த தொற்று நோய்க்கு எங்கள் நரி வைத்திய சிகாமணி தடை மருந்தாக எதையும் கண்டு பிடித்து விட்டாரா?” என்று கேட்டது.

“தலைவரே இது விசயம் தான் எங்கள் இனத்தவர்களை இப்போது துளைத்து நுழைந்து விட்டதான பயக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கியதாகி விட்டது... எங்கள் வைத்தியரும் இதற்கான மருந்தாக மிகவும் கஸ்டப்பட்டு ஓடிந்து விழுந்த வேப்பம் குழையிலே தண்ணீரில் போட்டு ஊறவைத்து எடுத்த கசாயம் தான் இந்த தொற்று நோய்க்கு சரியான மருந்தாக இருக்கலாம் என்றதாய் ஒரு புதிய கண்டு பிடிப்பை நிகழ்த்தியிருக்கிறார். சுவாச தொற்றாலே தான் இந்த நோய் பரவுகிறது என்று அறிந்ததில், ஆட்டின் உரோமம், குதிரைவால் கொண்டதாக முடிச்சுப் போட்டு உள்ள கயிற்றில், நொச்சிக் குச்சியும் வேப்பம் குட்கும் கட்டியதாய், கற்றாளை நார்பட்டை ஒன்றை மூக்கிற்று பொருத்தமாகவும் கட்டிக் கொள்ளக் கூடியதாக பாதுகாப்பு அணி ஒன்றை அவர் தயாரித்திருக்கிறார். இதை கட்டாயம் அணிந்த படி காடு வழியே நீங்கள் இனி அலையுங்கள் என்றும் ஒரு சுகாதார வழி முறையை அவர் செய்திருக்கிறார் தலைவரே...”

“அப்படியா இப்படியான சிகிச்சைகளுக்கான புதுப்புது வழிகளையும் மருத்துவத் துறையிலே அவர் கண்டு பிடித்துள்ளாரா!” “அது மட்டுமல்ல தலைவரே

இந்த அனாதிக் காடெல்லாமே அவர் அலையோ அலையென்று அலைந்து திரிந்து ஒரு சுரக்காய் குடுவையை எடுத்து வந்து அதற்குள்ளே நாங்கள் எல்லோருமே ஊளை அழுகை போட்டு வணங்குகிற எங்கள் நரி கொம்பு கடவுளை பக்தியோடு வைத்து எங்கள் நரிக்குள்ளச் சாமியார்களெல்லாம் நின்றதாய் மந்திரம் ஓத அப்படியே அதை ஆற்றில் விட்டெறிந்த தாக நோய்த்தோஷம் விட்டொழிய இன்னொரு பிரமாண்டமான கனம் உள்ள வேலையும் அவர் செய்து நிறைவேற்றியிருக்கிறார் தலைவரே...”

“ஆகா... ஓகோ... ஓகோ... பிரமாதம் பிரமாதம் ... அகில உலககாடுகளிலும் உள்ள வைத்தியர்கள் போலல்லாது நமது வைத்திய சிகாமணி இதன் காரணமாக உலகப் புகழும் அடைந்து விடுவார் போல் இருக்கிறது என்ன மந்திரியாரே நான் சொல்வது தானே நடக்கப் போகிறது...”

“ஆமாம் தலைவரே இனி உலகம் முழுவதுமே ஒன்று கூடியதாக இனி நம் வைத்தியரின் வழியைத்தான் பின்பற்றும் நாங்கள் இனிமேல் உலகத்திலேயே புகழில் உயரப் பறந்த குடிகளாய் புகழ்பெறுவோம் தலைவரே”

“ஆமாம் மந்திரியாரே நீ சொல்வது நடந்தே தீரும்... அடுத்ததாக நம் வைத்திய சிகாமணிக்கு அவர் செய்துள்ள இந்த சேவைக்காக நம் அரச மட்டத்திலு மாய் அவருக்கு நாங்கள் விருது கட்டாயம் வழங்கி கௌரவிப்போம்.”

“ஆமாம் தலைவரே இதன் மூலம் காட்டுப் புதர்கூட அவர் புகழைப்பாடும்! அதனோடு உங்கள் புகழும் வானளவிற்கு ஓங்கும்!” “ஆகா! மந்திரியாரே, நீர் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கேட்டு என் மனம் அப்படியே குளிர்ந்து குளிர்ந்து கரைஞ்சுபோச்சு, ஆனாலும் மந்திரியாரே என் மனம் அப்படியாக இருந்தாலும் உடல் என்னவோ அப்படியாக ஒத்துணைக்காத மாறு பாடாகத்தான் செயல்படுகிறாக இருக்கிறது...”

“அப்படியா உங்களுக்கு ஏதாவது கெட்ட ஆவி பிடித்தது போல விளங்குகிறதா தலைவரே”

“அப்படித்தான் நானும் நம்புகிறேன் மந்திரியாரே! இதற்காக எங்கள் வைத்தியரை நீர் அணுகி என் கழுத்தில் மந்திரித்த நூல் ஒன்றை போட்டு விடும்படி அவரிடம் நீர் சொல்ல முடியுமா”

அதற்கென்ன தலைவரே உங்கள் விருப்பப்படி பேஷா எல்லாமே செய்யலாம் தலைவரே! ஆனையே கூட இழுத்தாலும் அறுக்க முடியாத குதிரை வால் மயிலிலே மந்திரித்து நூல் போட வைத்தியரின் மனைவியை தனியே உங்கள் குகைக்கு அனுப்ப எல்லா ஒழுங்குகளும் நான் செய்வேன் தலைவரே!”

“ஆகா... ஆகா... நீர் எனக்கு மந்திரி மட்டு மல்ல மந்திரியாரே, என்னை பல விதத்திலும் மகிழ்ச்சிப் படுத்தும் நல்ல நண்பனாகவும் கூட உள்ளீர் மந்திரியாரே!”

“தலைவரே இது உங்கள் காடு! உங்கள் பரம்பரையின் அஸ்தமிக்காத சாம்ராட்சியம்! நான் உங்கள் ராட்ஜியத்திலே மந்திரி! அதனாலே நாங்கள் இருவருமே ஏன் இந்த காட்டு நரிகள் போலக் கஷ்டப் பட வேண்டும் நம்ம மூஞ்சியை ஏன் செத்த கத்தரிக்காய் கணக்கா வைத்திருக்க வேண்டும்? நாங்கள் எப்போதுமே ஜாலியா சந்தோஷமாகத்தானே இருக்க வேண்டும்?”

“ஆனாலும் மந்திரியாரே எங்கள் நரிக்கூட்டத்

துச் சனியன்களுக்கு உணவுப் பஞ்சம் தலை தூக்கின தாக வந்திட்டா பிறகு இங்கேநம் குகைக்கு முன்னாலயே அந்த நரிகள் எல்லாமே வந்து குவிந்து போராட்டம் என்று செய்கிறதற்கு ஆரம்பித்து விடுவார்கள்?”

“ஆ.. அதையெல்லாமே ஒரு பிரச்சனையின்றி செய்வதற்கு நான் பார்த்துக் கொள்வேன் தலைவரே... ஆனாலும்...”

“என்ன! ஆனாலும் என்று, ஒரு ஊழை இடுகிறீர்?”

“ஒன்றுமில்லைத் தலைவரே... எங்களது நரிக்கூட்டத்துச் சாதியிலே உள்ளதுகளினது உணவுப் பஞ்சத்தைப் போக்க ஒரு நடவடிக்கையை எடுத்து அந்த ஆலோசனையை அவர்கள் முன் நான் சமர்ப்பித்தேன்”

“அது என்ன ஆலாசனை! அதை எனக்கு சொல்லும் மந்திரியாரே?”

“அதை இப்படித்தான் நான் அவர்களுக்கு கூறினேன் தலைவரே”

“எப்படியாக கூறினீர்”

“எங்களுக்கெல்லாமே இங்கே உள்ள இப்போதைய காட்டுப் பஞ்சத்திலே அரிசிச் சோறும் பருப்புச் சாறும் மனுசர் மாதிரி எங்களுக்கு தின்னக் கிடைக்குமா... அப்படியென்று சொல்லி கதையை ஆரம்பித்தேன்...”

“மந்திரியாரே என்ன கதை இது, மனிசருடைய கதை பேச்சு இங்கே நமக்கெதற்கு... எங்கள் நிலை பற்றி நீர் கூறும்!”

“அதாவது தலைவரே எங்கள் நரிக்கூட்டத் தாருக்கு வந்திருக்கிற இந்த பஞ்ச காலத்தை ஓட்ட எருவராட்டி தின்பது தான் எங்களது இந்த பஞ்ச காலத்துக்கு ஏற்றதொரு சத்து நிறைந்த உணவாகவும் சரிப்படும் என்று நான் சொன்னேன்!”

“அதற்கு எங்களது நரிக்கூட்டம் ஆமா என்று நீங்கள் சொன்னதை ஆமோதித்ததா மந்திரியாரே?”

“கொழுப்புப் பிடிச்ச எங்கள் நரிக்கூட்டம் நான் சொல்வதை கேட்டவுடன் சரி என்று ஒப்புக் கொள்ளுமா தலைவரே! நான் சொல்வதை சிறிதளவும் ஒப்புக் கொள்ளாத அளவிற்கு அதுகளெல்லாமே சண்டி முனி, சடா முனி, மண்டிமுனி, மகாமுனி பிடிச்சதுகள் மாதிரியா கோபத்தால் ஆடிக் கொண்டதா வந்து முறுக்கி எனக்கு முன்னால நிண்டு கொண்டு இப்படியா சொல்லிச்சதுகள் தலைவரே!”

“அறிவில்லாத அந்த களிமண்கள் என்னதான் சொல்லிச்சு மந்திரியாரே”

“நீ சொல்லுறியே மாட்டுச்சாணி அது கொஞ்சம் கெட்டி அதனால் எருமைச் சாணியையுமா அதற்குள்ள போட்டதா கூழாக்கி குழைச்சு தின்னலாம்! தின்னலாம்! அது தான் நல்லா இருக்கும் என்றும் சொல்லி விட்டு ஆ...ங்.. எண்டு என்னயப் பார்த்ததா உறுமுதுகள் தலைவரே”

“கொழுப்புப்பிடிச்ச நரிகள் மந்திரியாரே நமது நரிக்கூட்டத்தில் உள்ள நரிகள்... நம்ம காட்டில் உள்ள ஏரிகள் குளங்களில் எல்லாமே தண்ணிக்கு மேலயா வந்து அரை மயக்கத்திலயா அல்லாடுது மீன்கள்... அதையாவது பிடிச்சுத்ததினன் ஏலா சோம்பி இருக்கிற இந்த சோம்பேறி நரிகளுக்கு சிங்கராசா திண்டு கழியிற மிச்சம் தான் வேணுமெண்டா அதெல்லாம்

இப்போதைய நிலைபரத்தில எப்படித்தான் ஒரு நல்ல தீர்வு ஒன்றை கொண்டு வரும்?”

“ஆமாம் தலைவரே இதை விட, குள்ளத் தனத்து ஏடுகள் எல்லாமே கற்றறிந்த அறிவாளிகளாக உள்ள, நம்ம கூட்டத்து கிழட்டு நரிகள் கூட, மீன் தின்னுகின்றதை விரும்பாத அளவிலே தான் இப்படியுமா கதை சொல்லுதுகள் தலைவரே... என்ன மீன் அது... ஒக்கொக்கொக்... மீனும் அதின்ரை நாத்தமுடம். மழு மழு எண்டு தின்னவா அருவருக்கிது அந்த ஆத்து மீன்! அதை சாப்பிட்டா வயிறு வீங்குது! என்றதா தத்தக்கா பித்தக்கா எண்டு கதைச்சிதுகள் தலைவரே...”

“இதன் காரணமாகத்தான் இப்போது தலைவர் என்ற அதிகாரத்தை கொண்டதாய் நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன் மந்திரியாரே... நாங்கள் இரண்டு பேருமே பஞ்சம் கெட்ட கழுதை மாதிரியா சும்மா இந்த நரிகளோட கத்திபேசி கொழுப்புப் பிடிச்ச இந்த நரிகளை ஒருவழிக்கு எங்களால் இனி கொண்டு வரவே முடியாது... எட்டி உதைத்து போ என்ற அதிகாரத்தை இனி பாவித்தால் தான் இந்த கொழுப்புப் பிடிச்ச கூட்டம் திருந்தும் அதனால்”

“அதனால் தலைவரே என்ன செய்வதா நீங்க முடிவு எடுத்திருக்கிறீங்க...”

“ம்... அவசர காலசட்டம்... நரிப் பயங்கர வாதிகளை அடக்க பயங்கர வாத தடுப்பு சட்டம்...”

“இது எந்த முறையான சட்டம் என்னை அதாவது மந்திரி பதவியில் உள்ள என்னை பாதிக்குமா தலைவரே”

சட்டங்களெல்லாம் எங்களுக்கு இல்லை மந்திரியாரே இந்த சட்டங்களெல்லாமே எங்கள் நரிக்கூட்டத்தினருக்குத்தான்! எங்களுக்கு இல்லவே இல்லை!”

“ஆகா ஆகா அருமையான நடைமுறை”

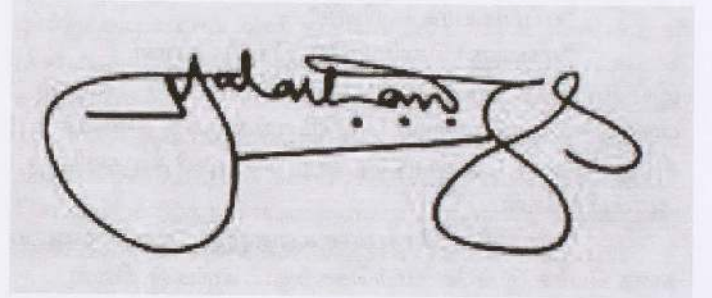
“பாராட்டும் மகிழ்ச்சியும் ஒரு புறம் இருக்கட்டும் மந்திரியாரே உடனடியாக இந்த அவசரகால சட்டங்களெல்லாமே அமுலுக்கு வந்ததாய் அதிகார முள்ள மேற்கு தலைவரான என்னாலே நிறைவேற்றமாகி இருக்கிறது என்கிற அவசர செய்தியை நீர் இப்பொழுது எங்கள் நரிக்கூட்டத்தார் எல்லோருக்கும் நீர் அறியச் செய்யும்! எங்கள் பாதுகாப்புப் படை ராணுவ நரி வீரர்களை கொண்டு இந்த சட்டத்தை அமுல் படுத்த மந்திரியான நீர் உடனே நடவடிக்கைகளை எடும்! இது என் சிம்மாச உரை உடனே இவற்றை எல்லாம் நிறைவேற்றும்!” என்று மூக்கு விடைந்த நிலையாக மூஞ்சியை வைத்துக்கொண்டு கோபத்தின் உச்சியிலே மந்திரி நரிக்குதலைவர் நரிகட்டளை இட்டது.

உடனே மந்திரி நரியும் தலைவர் நரி சொன்னதை கேட்டு விட்டு தலைவர் நரியை தலை குனிந்த வாறே உற்றுப் பார்த்து விட்டு, “தலைவரே இதோ இப்பொழுதே நீங்கள் போட்ட சட்டங்களை எங்கள் நரிக்கூட்டத்தினருக்கெல்லாம் கண் இமைக்கும் நேரத்துக்குள்ளேயே அறிவித்து அமுலாக்க நடவடிக்கைகளையும் துரிதமாக எடுக்கிறேன்.”

என்று சொல்லி விட்டு அந்த காட்டுக்குள் உள்ள நரிகளது செவிகளிலெல்லாம் விழ, இன்பமாக இல்லாத அபாயகரமான அளவிலாய் நீண்ட ஊளை ஒன்றை அந்த காடு முழுவதுமே குரல் திறந்த அளவுக்கு வெளி விட்டது.

கையெழுத்து

நாட்டியக்கலாநிதி கார்த்திகா கணேசர்

எம்மில் பலருக்கு பேனாவில் மை இருக்கிறதா? பேனா சரியாக எழுதுகிறதா? என்று பார்ப்பதற்குக் கையெழுத்துப் போட்டுப் பார்க்கும் பழக்கம் உண்டு. இப்படியாக நான் ஒரு முறை ஒரு வெற்றுத் தாளில் கையெழுத்துப் போட்டு பேனாவைச் சரி பார்த்தேன். தொழிலதிபரான என் நண்பர், “இப்படியாகக் கண்டபடி போடாதைங்கோ வெற்றுத் தாளில் ஒரு கையெழுத்து உங்கள் உடமைகளையே இழக்கச் செய்யும்” என்றார்.

ஆமாம், கையெழுத்தை எமது அத்தாட்சியாக பல இடங்களில் போடுகிறோம். ஒருவர் கையெழுத்துப் போல பிறிதொருவர் கையெழுத்து அமைவதில்லை. எமது கைரேகையின் வேறுபாடு ஒருவருக்கு இருப்பதைப் போல மற்றவருக்கு அமைவதில்லை. அது போலத்தான் எமது கையெழுத்தும். இதனாலேயே இந்தக் கை ஒப்பத்திற்கு இத்தனை மதிப்பு. எம்மை அடையாளம் காட்டும் கருவி இது.

நாட்டில் நடக்கும் பல குற்றங்களில் இந்தத் திருட்டுக் கையெழுத்தும் ஒன்று. பொருளைத் திருடுவது, கொலை செய்வது எல்லாம் மிகக் கஸ்டமான காரியம். ஆனால் கையெழுத்தைத் திருடுவது மிக இலகுவான விஷயம். இதனால் இந்தத் திருட்டு மற்றய திருட்டுக்களை விட அதிகமாகவே நடை பெறுகிறது. இதைக் கண்டு பிடிப்பதற்கென குற்றவியல் பிரிவில் விசேஷப்பயிற்சி பெற்ற ஆய்வாளர்கள் உள்ளனர்.

ஒருவரின் கையெழுத்தைப் பார்த்து ஆவரது ஆளுமையைக் கூறலாம் என்ற கருத்தும் உண்டு. சிலருக்கு இயற்கையாகவே கையெழுத்து அழகாக அமைந்து விடுகிறது. பலருக்கு இதை எத்தனை முறை முயன்றும் வருவதில்லை. ஆனால் ஒருவர் நட்சத்திர நிலைக்கு உயர்ந்து விட்டால் அவரது கையெழுத்து அழகா இல்லையா என்பது பற்றி யாரும் கவலைப்படுவதில்லை. அவரின் Star value வை வைத்து அவரவர் கையெழுத்து விலை போகிறது. Football star லிருந்து Hollywood star வரை இவர்களின் கையெழுத்துக்கள் பல நூறு டொலர்களில் இருந்து பல ஆயிரம் டொலர் வரை விலை போகிறது. இது நட்சத்திர அந்தஸ்தில் உள்ளவர்களுக்கு அர்கனது விசிறிகள் கொடுக்கும் அந்தஸ்தின் விலை.

வீணை வாத்தியத்தை யாரிடமும் கற்காமல் தானாகவே கற்றுக் கொண்டு பிரபல வித்துவானாக விளங்கியவர் பாலச் சந்தர். இவர் காலத்தில் கலை உலகில் மூன்று பாலச்சந்தர்கள் இருந்ததால் இவரை வீணை பாலச்சந்தர் என அழைப்பது வழமை. இவர் தனது கையெழுத்தை வீணையின் உருவிலேயே போடுவது வழமை. இது ஒரு கலைஞரின் கை வண்ணம்.

நாடுகளுக்கிடையிலான ஒப்பந்தங்கள் நடைபெறும் போது நாட்டின் தலைவர்கள் சம்மதத்திற்கு அத்தாட்சியாக கையெழுத்துப் போடுவது வழமை. British ஆட்சியில் இருந்து போராடி சுதந்திரம் பெற்றது இந்தியா. அதில் இந்தியாவின் முதல் பிரித்தானியத் தூதுவராக இருந்தவர் கிருஷ்ணமேனன். இவர், இந்தியப் பிரித்தானிய பொருளாதார ஒப்பந்தம் ஒன்றில் கைச் சாத்திட்டிருக்கிறார். இவர் கையெழுத்துப் போடும் போது இவரது கைகள் நடுங்கியதைக் கண்ட வெள்ளையர், “உமக்கு இந்த வயதிலே கை நடுக்கமா?” என்றாராம். ஆமாம் இது British அரசு எனக்குக் கொடுத்த பரிசு என்றாராம் கிருஷ்ணமேனன். இதனால் திடுக்குற்ற பிரிட்டிஷ் அதிகாரி விபரம் கேட்டுள்ளார். நடந்தது இது தான்.

இந்தியாவில் இருந்த உப்பலங்கள் அத்தனையும் பிரித்தானியர் கைவசம் இருந்தது. மகாத்மா காந்தி தண்டியாத்திரை போய்மக்களைத் தூண்டினார். இந்திய நிலத்தில் விளையும் உப்பு இந்தியாவினது; அதனால் யாவரும் திரண்டு போய் ஒவ்வொருவரும் கையளவு உப்பை எடுப்பது என்பது காந்தியின் போராட்டம்.

அகிம்சைப் போராட்டமாச்சே! யார் தாக்கினாலும் அடியை வாங்குவதே தவிர திரும்பத் தாக்கக் கூடாது.

தலைவர்கள் என்ற வகையில் திரண்டு போன கூட்டத்தில் முன்னணியில் நின்றவர் திரு. கிருஷ்ணமேனன். உப்பிலே கையை வைத்தார். விழுந்தது அடிகையிலே. ஆமாம், அன்றிலிருந்து கைநடுக்கம் என்றாராம் கிருஷ்ணமேனன். உடனே அந்தக் கண்ணியம் மிக்க பிரிட்டிஷ் அதிகாரி கண்களிலே நீர் மல்க எழுந்து நின்று, “இந்த நாட்டின் சார்பிலே; உங்களுக்கும் உங்கள் நாட்டு மக்களுக்கும் நாங்கள் இழைத்த கொடுமைகளுக்கு மன்னிப்புக் கோருகிறேன்; என்றாராம்.

அண்மையிலே Discovery channel இலே இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் பற்றிக் காட்டி வந்தார்கள். அதில் ஜப்பான் 2வது உலகப்போரிலே ஒரு பலம் வாய்ந்த நாடாக இருந்தது. மேற்கத்திய வல்லரசுகள் இந்த சக்தியைக் கண்டு பயந்த காலம் அது! (ஏன் அவுஸ்திரேலியக் கரைகளும் இவர்களது நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களால் தாக்கப்பட்டது. இதை கன்பராவில் இருக்கும் War memorial museum த்தில் அழகாகப் படமாகக் காட்டுவார்கள்.) பின் Hiroshima வில் அணுகுண்டைப் போட்டு ஜப்பானைத் தோற்கடித்த கதை தான் உலகறிந்த விஷயமாச்சே!

ஜப்பானின் சக்கரவர்த்தி மேற்கு நாடுகளிடம் தாம் சரணடைவதாகக் கைச்சாத்திடும் கட்டம் நெருங்கியது. இது ஒரு கப்பலிலே நடந்தது. உலகத்தையே தன் படைபலத்தால் ஆட்டிப்படைத்த ஜப்பானின் சக்கரவர்த்தி தனது உதவியாளர்களுடன் போகிறார். சகலமும் இழந்த கையறு நிலை அது! இதைப்பற்றி இவரது உதவியாளர் கூறுகிறார்.

கைச்சாத்திடும் முன் தன்னிடம் சக்கரவர்த்தி திருப்பிக் கேட்டாராம். “நான் ஜப்பானிய மொழியில் கைச்சாத்திடவா அல்லது ஆங்கிலத்திலா” என்று. தான் கூறினாராம். ஜப்பானை யாராலும் அழிக்க முடியாது; ஜப்பானிய மொழியிலேயே கையெழுத்தப் போடும் படி. தனது வாழ் நாளிலேயே மிகவும் மனம் வருந்திய இடம் இது என அவர் கூறுகிறார். இன்று பொருளாதாரத்தில் ஜப்பான் மீண்டும் வீறு நடை போடுவதைக் காண்கிறோம். அல்லவா?

இனி நம் நாட்டுக் கதைக்கு வருவோமா? இலங்கையை பிரித்தானியர் கைப்பற்றி ஆட்சி நடத்திய காலம் அது! கண்டியைக் கடைசியாக ஆண்ட அரசன் விக்கிரமராஜசிங்கன். இவன் ஆங்கிலேயருடன் ஒர் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்டுள்ளான். அவனது கையொப்பம் தமிழிலேயே போடப்பட்டிருந்தது. இதில் திருமதி. ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் முப்பாட்டனும் தமிழிலே கையொப்பம் போட்டிருக்கிறார் என்பது ஒரு சுவாரிஷமான செய்தி.

ஆமாம், அன்று சிங்கள மொழி அங்கீகாரம் பெற்ற மொழியாக இருந்திருக்கவில்லை. கற்றவரின் மொழியாக இருந்தது தமிழே! பெளத்த சமயத்தின் மொழியாக இருந்தது பாளி மொழியாகும். இதனாலேயே விக்கிரம ராஜ சிங்கன் தமிழிலே கைச்சாத்திட்டான் போலும்!

தலைகளின் பலவீனம்!

நாங்கள் பட்டிகளில் கட்டுண்ட மனிதர்கள். விடுதலை என்பது அலைகளைப் போல் ஆடுகளின் மோதல். தரைகளை அறியா தவளைகளின் உலகில் இரவுக் கூச்சல்களும் அப்படியே.

சமூகம் என்ற மாயக்கூண்டில் சிக்குண்ட கிளிகளின் வானமாய் எமது உலகம்.

தொடக்கமும் முடிவுமற்ற மாபெரும் வளையத்துள் நாம் நாமாக இருப்பதாக கற்பனைகள் செய்கிறோம்.

விடுதலை என்பது எனதும் உனதும் விசுவாச அத்துமீறல்களாய் நீதிக்கூண்டில்.

சிறைச்சாலை எலிகளைப்போல் இரவுகளில் அலைகிறது மனம். விடுதலையின் நுகர்ச்சி, சுவர்களில் கசிகிறது

வரலாற்றுக் குறிப்புக்களாய் பச்சை குத்திய தேகங்களும், மனதில் கல்வெட்டாய்ப் பதிந்த இரணங்களுமாய் இரு கதைகள்கொண்ட கைதிகள் நாம்.

காலத்தின் பிடியில் அத்தனை நியாயங்களுடனும் அவரவர் இரகசியங்களை மறைத்தபடி துணிவற்ற மனிதர்களாய் ஒவ்வொரு முறையும் எதிர்கொள்கிறோம்.

கொள்கைகளும் விசுவாசங்களும் அதனதன் பிடியில், தலைவர்களையும் தொண்டர்களையும் கட்டிப் போட்ட நிகழ்வொன்றில் மாற்றுக்கருத்துக்கள் தம்மை பலிகொடுத்து விடுவித்துக்கொண்டன.

எனதும் உனதும் விடுதலை இயற்கையின் நீண்ட திட்டத்தின் எந்தப் புள்ளியில்?

இலைகளை களைந்த பனிகாலத்து மரங்களைப் போல துறவுநிலையா விடுதலை?

உதறிவிட மனமின்றி தனது வார்த்தைக்குள் தானே சிக்குண்ட கவிஞரின் முழுமைபெறா கவிதைபோல் வாழ்வு, வாழ்வே சிறை.

துருப்பிடித்த வரையறைகளை மீறும் ஆடுகளே பண்பாட்டுப் பலிகடாக்களாய் தம்மை விடுவித்துக் கொள்கின்றன.

கத்தியை மட்டும் தீட்டியபடி கடவுளின் கைதிகள் குதூகலிக்க நிலையற்ற காலம் தனக்குள்ளே சிரித்தபடி நகர்கிறது.

தமது தலகளின் பலமறியா ஆடுகள் பட்டியை மீண்டும் கட்டிக்கொண்டன. விடுதலை என்பது அலைகளைப் போல் ஆடுகளின் மோதல்

- ரவீந்திரன் திருஞானசம்பந்தர் 29

வேணாட வேணா இந்த காதல் மோகம் தனுசின்ட பேமஸான லவ்பெயிலியர் பாட்டு தண்ணி உயரத்துல கொட்டுற சத்தம் கதை நாயகன் யதுராம் குளிக்கிறாரு. அவற்ற பாட்டுக்கான காரணம்? ஆமா அது ஒரு பொண்ணுதான். அவருக்கு இந்த காதல் என்ற தொற்றுநோயால பாதிக்கப்பட்டு சுமார் நாலர வருசம் ஆகுது. யதுராம் ஒரு மிடில் கிளாஸ் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இருந்தாலும் கல்வியில் நல்ல மதிப்பு மரியாதையும் வைச்சிருக்கிறார். நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி அவரு 20 வயதும் கதாநாயகிக்கு 18 வயதும் இல்லை. இருவரும் தரம் பத்தில தான் படிக்கிறாங்க. 15

புதுப்புனல் தோல்வியிலும் விளைந்த வெற்றி

■ கி.யதுசன் ■

புதுப்புனல் - கி.யதுசன் தரம் - 10 இல் கற்கும்
மகாஜனாக் கல்லூரி மாணவன். அவரது
முதற்சிறுகதை இது. ஜீவந்தி வாயிலாக அவரை
அறிமுகம் செய்து வைப்பதையிட்டு மகிழ்வு
அடைகின்றோம்

வயசுதான் இருவருக்கும். பதினைந்து வயது கட்டினமைப்பருவம். சொல்லவா வேணும். அந்த அலப்பறையை.

யதுராம் உயரமான ஒரு ஹான்சமான பையன். பெற்றோலுக்கால நெருப்பு கொண்டுபோற அளவு கெட்டிக்காரன். ஆனால் ப்ராக்கு. அவன் தன்னுடைய பிள்ளைக்காதலுக்காக செய்யாத வேலை இல்லை. நல்ல உயரம், வட்ட முகம், முழுசா முளைவிடாத சின்னட்டி அரும்பு மீசையும் தாடியும், மேவி இழுத்த தலையும், பார்த்தா துரை வீட்டுப்பிள்ளை மாதிரி. விஞ்ஞானம் என்றால் லெவ்ற்று றையிற்று என்று புருந்து சென்றறால வந்து நெருப்பெடுப்பான். அவன் இங்கிலீசு மீடியம். அவன் வலிகாம வலயத்தில பேமசான பாடசாலையில் படிக்கிறான். அந்த பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து தான் பல வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள் என பல்வேறுபட்ட மேதைகளை உருவாக்கிய பள்ளிக்கூடம். ஆனால் அந்த பொண்ணு, நம்ம கதாநாயகி பெண்கள் பாடசாலையில் படிக்கிறா. நீங்க யோசிக்கலாம் அப்ப எப்படி இந்த கெமிஸ்ட்ரி வேக்அவுட் ஆகும் என்று. அவர்கள் படித்தது ஒரு பிரபல்யமான தனியார் கல்வி நிலையத்தில். அந்த நிலையத்தில் 10ஆம் ஆண்டில் ராம் என்று தெரியாத ஆட்கள் இல்லை. அவள் அழகு வாயால சொல்ல ஏலாது. மாட்டுக்கொம்பை விட கூர்மையான பார்வை, பிறை போன்ற நெற்றி, அப்பிள் பழம் போன்ற ஒரு ஜொலிப்பு, பசங்கட மொழிநடையில் சொன்னால் செம்ம பிகர். அவள் நடை உடை பாவனை எல்லாம் ஒரு விதம். இதுஎல்லாம் யதுராமின் கவனத்தை ஈர்க்க அம்பு விட்டான் கரும்பிற்கிணையாம் மன்மதன்.

அவள் சிரிப்பை பார்த்து இரசிப்பான்.

அவள் அழகைப் பார்த்து இரசிப்பான். கதையழகை இரசிப்பான். கதைக்கும் வேளை கண் அசைவை

இரசிப்பான். தண்ணீர் குடிக்கும்போது இரசிப்பான். இவை எல்லாமே இவற்றிற்கு வித்திட்டது போல். ராம் அவன் அப்பாவோட வருவான். அவள் அவளின்ட அம்மாவோடு வருவான். அவளிட அம்மாவின் வெள்ளை Pleasure Bike அவன் கண்ணுக்கு இணுவில் கந்தசாமி கோவில் மஞ்சரதம் மாதிரி இருக்குமாம். அவள் வந்து Bike இல இருந்து இறங்கிவரும் அழகைப் பார்த்து இரசிப்பான். ஹெல்மட் கழட்டி தலையை சிலுப்புற அழகைப் பார்ப்பான். இரசிப்பான். அவளிட புருவம் இணையிற இடத்தில் பொட்டு வைப்பான். அத சொல்லவா வேணும். அழகன்பால் அழகு தான். தம்பியின் வகுப்பு கல்வி நிலைய வாசலில் அவள் வருவான். இவன் இரசிப்பான். வாடின பயிரிற்கு வார்த்த நீர் போலதான் நாயகியின் வருகை யதுவிற்கு. இவையெல்லாம் ஆரம்பம் தான்.

இவ்வாறு ஆரம்பித்து இரண்டு வருடங்களின் பின் யதுராமின் நண்பர்களிற்கு விசயம் பரவிட்டுது. நக்கல்தான் ஒரே. போகவிட்டு பின்னால் யதுராம் என்று கத்துறதும், ஒரே நிறச்சட்டை அணிந்தால் சொல்லி வைத்து அணிவதென்று கிண்டலடிப்பதும், பரீட்சை மதிப்பெண் ஒன்று எண்டால் அதற்கு மேலான கரகோசம், சிரிப்பு என ஏராளம். பரல் ஒன்றில் கசிவு என்றால் முழுத்தண்ணியும் கசிவது போல யதுராமின் நண்பன் ஒருவன் சரியான உளறுவாய். பூசணிக்காய்க்கு தேங்காய் வைச்ச மாதிரி ஒரு உருவம். தமிழ் மீடிய வகுப்பு முழுக்க கதை கசிஞ்சிட்டு.

இந்தக்கதை கொஞ்சம் கொஞ்சமா நாயகியின் நண்பர்களுக்கு பரவலாகிட்டு. ராமின் இங்கீலில் மீடிய நண்பர்கள் வைத்து ஒருபுறம் சம்பவம்

நாயகியின் நண்பர்களுக்கும். அவன் வரேக்க பார்த்து சிரிப்பது. நாயகி சிரிக்கும் போது சிரிப்பது. இது எல்லாம் இருக்க நாயகியின் உயிர்த்தோழி இந்தக் கதையை மெல்லமாக நாயகியின் காதுக்கு அனுப்பி விட்டாள்.

ஆரம்பத்தில் பெயர்கூடத் தெரியாமல்தான் இந்தக்காதல் ஆரம்பமாகியது. ராமின் ஒரு காலை வகுப்பில் வரலாற்று பாட மதிப்பெண் கூட்டுத்தொகை கணிப்பிட்ட வேளை ராம்! யாரடா அந்த மகனுசா என்று கேட்டான் ஒருநண்பன். இவனுக்கும் யாரென்று தெரியாது. அந்தவேளை சேர் கூப்பிடுகின்றார் மகனுசா வரலாறு 98. ராமுக்கு ஒரே வியப்பு சுற்றுமுற்றும் தேடினான் யாரென்று பார்க்க. அவனுக்கு அதிஸ்டம் இல்லையாக்கும். அந்த பிள்ளைக்கு காய்ச்சல் என்று ஒருத்தி சொன்னாள். நண்டு கீறிய சித்திரம் மாதிரி எல்லாத்தையும் இந்த பதில் என்ற அவை அழிச்சிட்டு போய்விட்டது. திடீரென செக்கி அக்கா ஒரு பிள்ளையை கூட்டிற்று வருகிறா. சேர் எக்ஸ்கியூஸ் மீ. மகனுசாவின் அம்மா இவ்வ கொண்டு வந்து இறக்கீட்டு போறா காய்ச்சலாம் அதுதான் லேட்டாம். தொங்கல் இருந்த ராம் படக்கென்று எகிறிக் குதித்தான். பார்க்க முடியவில்லை வகுப்பிற்குள் வருகிறாள் மகனுசா. பார்த்தான் ராம் பார்த்த உடனேயே சொக்கி விட்டான். உளவியல் சும்மாவா கூறும் ஒரு ஆணுக்கு 0.09 வினாடி போதுமானது என்று.

அந்த பெட்டை வந்து வாங்கில இருக்கேல்ல இவருக்கு பட்டாம்பூச்சி பறக்குதாம். இவனுக்கு அதிஸ்டம் கடுமையா வேலை செய்யுது. பார்த்தா அவள் மகனுசா வந்து இவனுக்கு நேர் எதிர் வாங்கில இருக்கிறாள். பிறகு என்ன வழிஞ்ச வழிஞ்ச வெள்ளம் வரத்தொடங்கீட்டு. இவன் அவளப் பாக்குறதும் தன் பாட்டில திரும்பிச் சிரிக்கிறதும் காதல் முத்தி பைத்தியம் வந்திட்டு. அவன் வரலாறு வாத்தியார் உளவியல் பட்டம் முடிச்சவர். அவர் அடிக்கடி சொல்லுவார் இந்த வயசில வாறது கவர்ச்சி. அதாவது infatuation என்று. அது பெடிக்கு நல்லா தெரியும். ஆனால் அவன் அத காதலாக்கி விட்டான்.

ராமுக்கு மகனுசாவப் பற்றி முதலே தெரியும். ஆனால் அப்பேக்க அந்த யோசனை வரவில்லை. இவனுக்கு மகனுசாவின் அமைதியும் அன்பும் காந்தத்தின் எதிர்முனைவுகள் கவர்வது போல இவனை கவர்த் தொடங்கிற்று. ராம் வரலாற்றுப் புத்தகத்தைப் படித்து ஆராய்ந்தானோ தெரியாது அவளுடைய வரலாறு பற்றி ஆராய்த்தொடங்கினான்.

பிடிச்ச கலர் பச்சையாம் பிடிச்ச தெய்வம் முருகனாம். குறிப்பா பிறந்ததிகதி புரட்டாதி 10ம் திகதி யாம். அதிஸ்டம் என்ன என்டால் யதுராமின் பிறந்த நாளுக்கு 9 நாளுக்கு முன். அந்த விசயம் தெரிஞ்சது ஆவணி மாதத்தொடக்கத்தில் என்று இருக்கனும். போனான் யது தூக்கினான் அவன் அப்பான்ட GALAXY A 21 S போனில டைம்லைன் போட்டு சேவ் பண்ணினான். ராசி சிம்மமாம். கிட்டமுட்ட எங்கட ராமுக்கு ஒத்துப்போகுது. இப்ப அத்திவாரம் போட்டு கட்டடம் கட்ட ஆரம்பிச்சாச்சு. இப்ப ஒரு மாதிரி கிட்டதட்ட அவளுடைய ப்ரண்ட்ஸ் தன்னுடைய ப்ரண்ட் ஆக்கிட்டான்.

யதுராமுக்கு இண்டைக்கு பரிசளிப்பு. அவனுக்கு எண்ணற்ற பரிசு. இதுக்குள்ள பிரிபெக்ட் வந்து பேச்சு என்னடா இதில இருந்து புடுங்கிறாய் என்று. அவன பார்த்தா பாசி பிடிச்ச மண்சட்டி மாதிரி. இதுக்கு வாறத்துக்குத்தான் குளிச்சவன். புல்சிலீப்புச் சேட்டு மணிக்கூடு போக்கட்டுல ஒரு பேனை நெற்றீல வீபூதிக்குறி பார்க்கவே அவ்வளவு லட்சணமாய் இருந்தான் யதுராம். குளறுபடி செய்த பிரிபெக்ட் ஒரு செத்த பாம்பு மாதிரி நின்டான். அதுதான் கோபமாக்கும்.

இப்ப அரவாசி பிரச்சினை கிளியர். ப்பிரண்டாகி கொஞ்சங்கொஞ்சமா விசயமறிய ஆரம்பிக் கிறான். இதுக்குள்ள அவன்ட இங்கிலீசு மீடிய சகபாடிகள் கொஞ்சப்பேர் நேரடியாக மகனுசா போகேக்க யதுராம் அதுஇது எண்டு கத்துறதும் அவன பற்றி தெரிஞ்ச எல்லோருக்கும் பரப்பி சிக்கலாக் கீட்டாங்கள் சிக்கல் எண்டா சிக்கல் இடியப்பச்சிக்கல். அவ முகத்துக்கு நேரா சொல்லீட்டா என்னுடைய படிப்ப குழப்ப வேணாம் என்று. தலைல 100000 வோல்ட்டேஜ் இடி விழுந்த மாதிரியாப்போச்சு ராமுக்கு.

இந்த சிக்கலுக்கு கொஞ்ச மாசத்துக்கு முன் கிட்டமுட்ட சொல்ல போனால் 2 மாசத்துக்கு முன் அவாக்கு விசயம் தெரியுது. இதுக்கு காரணமும் இவங்கள் தான். அண்டு இங்கிலீசு பேப்பர் மார்க்ஸ் தந்தது. கூட்டிப்பார்த்தா ராமுக்கு 90 புள்ளி. இவனுக்குத்தான் இங்கிலீசு மீடியத்தில கூட. இவன்ட மார்க்ஸ் ரெஞ்சு வந்த உடனும் எழும்பி நிண்டான். அதிர்ச்சி என்ன என்டால் மகனுசாவுக்கும் 90 தானாம். இரண்டுபேரும் தனிய எழும்பி நிக்கினம்.

மகனுசான்ட நண்பர்களுக்குள் ஒரு கிசுகிசுப்பு. ராமின்ட நண்பர்கள் ஒரே அலறல் குழறல். அப்பத்தான் மகனுசா வடிவா திரும்பிப்பார்த்து சிரிக்கிறா. ஐயோ! ஒரு பெருமூச்சு சத்தம் போடாதைங் கோடா! கத்துறான் யதுராம். இது நடந்தது ஞாயிற்றுக் கிழமை மதிய நேரமாக இருக்கவேணும். பின்னேரம் வர்த்தக வகுப்பிற்கு வருகிறாள் மகனுசா. யது வாசலுக்கு கிட்டவா நிக்ருறான் வடிவா பாத்துட்டுப் போறா மகனுசா. பிறகென்ன புழுகம் தான் யதுக்கு...

இப்ப வழக்கமாவே ஒரு லுக்கு யதுக்கு வந்துபோகுது. வழக்கமாக யது செக்கி அக்காவின் ஆபீசுக்கு போய்வரேக்க வருவா அவ. இவன் இரசிப்பான். அவ பார்த்தா...கொண்டாட்டம் தான். இதுதான் கன காலமா நிலைக்கேல்ல.

இப்ப மாணவர்தலைவர் பரிசுப்பட்டியல் வாசிக்க தொடங்கினம். கி.யதுராம் கணிதம் சித்திரம் விஞ்ஞானம் வரலாறு ஆங்கிலம் இரண்டாம் பரிசு. புவியியல் தமிழ் சமயம் முதலாம் பரிசு. கை தட்டல் என்டால் வாணை பிளக்குது. கெத்தா படியில் ஏறுறான் யதுராம்...

அண்டையான் தான் அவனுக்கு அதிஸ்டமோ அல்லாட்டி அவன் போன ஜென்மத்தில் செய்த புண்ணியமோ மகனுசாவின் சகபாடி ஒருத்தி கையை பிசைஞ்சு கொண்டு வருகிறாள். யதுராமின் நண்பனுக்கு ஏதோ சொல்லுறான். நண்பன் மகிழ்ச்சி பொங்க ஓடி வருகிறான். யதுராம் காதில் சொல்லு கிறான். யதுராம் சந்தோச மிகுதியால் கத்துகிறான். கூச்சலிடுகிறான்...

குடும்பம்

என்றொரு

கோயிலிலே...

■ கோகிலா மகேந்திரன்

விடுதலை என்பது மெய்யியலில் தன் விருப்புக் கொள்கை பற்றிய ஒருவிடயம். நியதிக் கொள்கையிலிருந்து வேறுபட்டது.

மனிதர் ஒருவர் தான் விரும்பிய இடத்திற்கும் போய்வர முடிதல், நீதிமன்றில் சகல விதத்திலும் சமத்துவத்தை அநுபவித்தல் அவரது தனிப்பட்ட உடைமைகள் சொத்துக்கள் போன்றவற்றைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்க முடியுமாக இருத்தல், தனது தனிப்பட்ட கருத்துக்களையும் எண்ணங்களையும் கூறவும் அவற்றை விளக்கவும் முடிதல், மற்றவர்களின் உரிமைகளைப் புரிந்து கொள்ளும் மனச்சாட்சி இருத்தல் ஆகியவற்றின் கூட்டு மொத்தமே ஒரு தனி மனித சுதந்திரத்தின் வரை விலக்கணம் என்று கூறப்படுகிறது.

இந்தச் சுதந்திரமும் சுயாதீனமும் வளர்ந்த மனிதர்களுக்குத் திடீரென்று ஒரு நாள் ஆகாயத்திலிருந்து கொட்டப்பட்டு விடுவதில்லை. குடும்பத்தில் பிள்ளை ஒன்று பிறந்து வளர்ந்து வரும்போதே வயதுக்குப் பொருத்தமான சுதந்திரம், சுயாதீனம் ஆகியவற்றை வழங்கியவாறு வளர்த்து வருவது பெற்றோரின் கடமையும் பொறுப்புமாகும். பிறந்த பிள்ளை ஒன்று ஒருநாளில் எத்தனை முறையும் இரவென்றாலும் பகலென்றாலும் அழுவதற்குச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அமுதவன் மூலம் மட்டுமே பிள்ளைக்குத் தன் தேவையை உணர்த்த முடியும்.

“விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாயிந்தச்

சிட்டுக் குருவியைப் போலே” என்று பாடினான் பாரதி. பிள்ளைகள் சிட்டுக்குருவி போன்றவர்கள். சிறகை வெட்டிவிட்டால் பறக்க முடியாது போய்விடும்.

வீட்டிலே பிள்ளைக்கு இரண்டு உடைகள் தான் இருக்கின்றன என்றாலும் அவற்றில் தான் விரும்பியதைப் போட்டுக் கொள்ள ஒரு நாலு வயதுப் பிள்ளைக்குச் சுதந்திரம் வழங்க வேண்டும். பதின்ம வயதுப் பிள்ளைகள் மிகவித்தியாசமான கருத்துக்களைக் கொண்டவர்களாக இருப்பது இயல்பு. சந்ததி இடைவெளி இருக்கவே செய்யும். அந்தக் கருத்துக்களையும் எண்ணங்களையும் வெளிப்படுத்தப் பெற்றோர் சந்தர்ப்பம் வழங்க வேண்டும். அவற்றில் பொருத்தமான சிலவற்றையாவது ஏற்றுக் கொண்டு நடைமுறைப்

படுத்தல் அவர்களின் சுய கணிப்பை பெருமளவில் உயர்த்த உதவும். “வாயைமூடு. நான் சொல்றதைச் செய்” என்று கூறப்படும் இடம் குடும்பமாக இருக்க முடியாது.

“சுதந்திரமாய் இருப்பது என்பது தன்னைச் சுற்றி இருக்கும் அடிமைச் சங்கிலிகளை அறுத்தெறிவது மட்டுமில்லை. மற்றவர்களின் சுதந்திரத்தை மதிப்பதும் அதனை ஊக்கப்படுத்துவதுங் கூடத்தான்!” என்று நெல்சன் மண்டேலா கூறியதைப் பெற்றோர் அறிந்திருப்பது மட்டுமில்லை. அதனை முதலில் தமது சொந்தப் பிள்ளைகளில் பிரயோகிக்கத் தொடங்க வேண்டும்.

பிள்ளைகளுக்கும் இலக்குகள் இருக்கும். வயதுக்கு ஏற்றபடி அலைமாறும். கட்டிளமைப் பருவம் வரும் போது, “நான் யார்?” என்ற கேள்விக்கு விடையைத் தேடி வாழ்வின் முக்கிய இலக்குகளை அடையாளம் காண்பார்கள். அந்த இலக்குகளைப் பெற்றோர் ஏற்றுக் கொள்வது முக்கியம். தமது சொந்த இலக்குகளைப் பிள்ளை மீது திணிக்கும் பெற்றோரையே இன்று அதிகம் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

“ஏனக்குப் பிடிக்கிறதுக்குப் போதிய வசதி இருக்கேல்லை. உனக்கு இரண்டு ரியூசன் உட்பட எல்லா வசதியும் செய்து தந்திருக்கு. ஆகவே நீ டொக்டரா வந்து தான் ஆக வேணும்” என்று பல பெற்றோர் கூறுவது எவ்வித அர்த்தமும் இல்லாத கூற்று. நிலத்தில் இருந்து குப்பி விளக்கில் படித்தவரும் வாழ்வில் வெற்றி அடைந்திருக்கிறார். கோடீஸ்வரர்களின் பிள்ளைகள் சிலர் போதை அடிமைகளாகி இளம் வயதில் இறந்திருக்கிறார்கள். “வசதி” என்ற சொல்லை விட்டுவிட்டு, அந்தப் பெற்றோருக்கு வைத்திய நிபுணராக வர “ஆசை” இருந்தால், எந்த வயதிலும் தாம் அதை அடைய முயற்சி செய்யலாம். அதைப் பிள்ளையிடம் திணிக்கக் கூடாது. பெற்றோரின் அளவுக்கு மிஞ்சிய எதிர்பார்ப்புகள் பிள்ளைகளைப் பெரும் நெருக்கீட்டில் தள்ளுகின்றன.

பிள்ளைகள் தமது இலக்குகளை அடைய நடக்கும் வழியில் தொடர்ச்சியான போட்டிகள் இருக்கலாம். அந்தப் போட்டிகளை எதிர்கொண்டு வெற்றி பெறக் கற்பதற்குப் பெற்றோர் உதவலாம். ஒரு வேளை, பிள்ளை நேர்மையாக எதிர் கொண்ட போட்டியில் தோல்வி அடைந்தாலும் அந்தத் தோல்வியிலிருந்து வாழ்வுக்குத் தேவையான பல விடயங்களைக் கற்கலாம். ஒவ்வொரு வெற்றியாளரின் பின்னும் ஒரு தோல்வியாளர் அல்லது பல தோல்வியாளர் இருப்பர். ஆகவே வெற்றியாளரை மதிக்கக் கற்றுத் தருகிறது தோல்வி. ஒரு தோல்வியைத் தொடர்ந்து கவலை போன்ற சில மறை உணர்வுகள் வரலாம். அந்த மறை உணர்வுகளைத் தாங்கிப் பழகும்போது, உளவியல் ரீதியாக ஒருவரின் “தாங்குதிறன்” அதிகரிக்கும். தோல்விக்கான காரணங்களைப் பின்னோக்கி ஆராயும் போது, ஒருவருக்குத் தனது சொந்தப் பல வீணங்கள், பிரயோகக் குறைபாடுகள், அல்லது பயிற்சியின் போதாமைகள் புலப்படும். எதிர்காலத்தில் அவற்றைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளத் தோல்வியே

உதவும். தவிரவும், தோல்வி, “அடக்கம்” என்ற உயர் பண்பைக் கொண்டு வரும். “காக்க பொருளா அடக்கத்தை” என்பார் வள்ளுவர். ஆகவே முடிந்த வரை அதிக போட்டிகளுக்கு முகம் கொடுக்கப் பிள்ளைகளை வழிப்படுத்த வேண்டும்.

போட்டி ஒன்றிற்கு ஆயத்தம் செய்யும் போது, கடுமையாகவும் நேர்மையாகவும் உழைத்தல், அதன் மூலம் நேர்மையாக இலக்குகளை அடைதல் என்ற திறன் வளர்க்கப்படுகிறது. பொருத்தமான சந்தர்ப்பத்திற்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காகவும் போட்டியிடுதல் சுதந்திரத்திற்கான அடிப்படை வாழ்க்கைத் தேவை. அது ஒரு திறனும் கூடத்தான்.

நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்தல், வாழ்வைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருத்தல், மனிதர்களோடு சமூகப் பிராணியாக ஒன்றிணைதல், பொருத்தமான சந்தர்ப்பம் பெறுதல், வெற்றியடைந்து மகிழ்தல், வாழ்வை ரசித்தல், முன்னேறுதல், அதி உச்சத்திறனை வெளிப்படுத்தல், ஊக்கமும் உந்தலும் பெறுதல் போன்ற பல விடயங்களுக்கும் போட்டியிடுதல் கூர்ப்புத்தத்துவத்தின் கூறு.

ஆகவே பிள்ளைகள், தாம் அதற்கு முன் செய்திராத செயல்களைச் செய்து பார்க்க அவசியம் தூண்ட வேண்டும். பிள்ளைகள் தமக்கு விருப்பமான செயல்கள், நடத்தைகள், திறன்கள் ஆகியவற்றைப் பழகப் பெற்றோர் முன்னுதாரணமாக நடந்து காட்டுதலும், செய்து காட்டுதலும் உசிதமானது.

குறித்த செயல் ஒன்றைச் செய்து முடிப்பதில் பிள்ளைகள் நிறைவு பெறாவிடினும், அவர்களது முயற்சி பெற்றோர்களால் பாராட்டப்பட வேண்டும். அந்தப் பாராட்டு ஒரு நேரம் மீள வலியுறுத்தலாக அமைந்து அவர்கள் தமது இலக்குகளை இலகுவில் அடைய உதவும். இலக்குகள் ஒவ்வொன்றாக எட்டப்படும்போது சுதந்திரமும், சுயாதீனமும் தானாக வளரும்.

“மகத்தான காரியங்களைச் செய்தவர்கள் எல்லாருமே சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்கும் தூழலில் வேலை செய்தே அவற்றை முடித்தார்கள்” என்பது அல்பேர்ட் ஐன்ஸ்டீன் என்ற மிகப் பெரிய விஞ்ஞான மேதையின் கருத்து தங்களுடைய பிள்ளைகள் மகத்தான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று அநேகமாக எல்லாப் பெற்றோருமே விரும்புகிறார்கள். ஆயினும் அதற்குத் தேவையான சுதந்திரம் வீட்டில் இருப்பதில்லை. பெற்றோர்களால் முன் வைக்கப்படும் அவசியமற்ற பல வீதிகளைப் பிள்ளை பின்பற்ற வேண்டி நேரும் போது, தான் வலுவற்றவர் போலப் பிள்ளை உணரலாம் என்பதைப் பெற்றோர் மறந்து விடக்கூடாது. பிள்ளைகளுக்கு அவசியமற்ற சட்டங்கள் போடுபவர்கள் பெற்றோர் மட்டுமில்லை. பாடசாலை அதிபர், ஆசிரியர்கள், மருத்துவர்கள், தடுப்பூசிபோடும் தாதியர், கோயில் நிர்வாகி, நூலக அலுவலர், கடை முதலாளி என்று இந்த வரிசை நீட்சி பெறும் போது, பிள்ளைகள் கடும் சலிப்பை உணரலாம்.

ஆகவே பெற்றோர்களாவது வீட்டின் விதிகளை உருவாக்கும் போது, முடிந்தவரை பிள்ளையோடு அது பற்றிக் கலந்துரையாடி முடிவெடுப்பது நல்லது.

(குறிப்பாகப் பிள்ளை பதினம் வயதை அடையும் போது வீட்டின் ஒழுங்கு விதிகள் அங்கத்தவர் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருக்கும் அதே சமயத்தில், குடும்பத்தின் ஏனைய அங்கத்தவர்களின் செயல் ஒழுங்கும் நேரமும் பிள்ளைக்குத் தெரியும்படி திறந்த புத்தகமாக இருக்க வேண்டும். அப்பா எப்போது கொழும்புக்குப் போகிறார், அம்மா எந்தக் கோயிலுக்குப் போகிறார் போன்றவை பிள்ளைக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் போது தான் செய்வது மட்டும் முன்கூட்டியே தெரிவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் உள்ள நியாயம் பிள்ளைக்குக் குழப்பதைத் தரலாம்.

தனது தேவைகள், செயல்கள், முடிவுகள் ஆகியவற்றில் தெரிவுக்கும் இடமிருப்பது பிள்ளையின் உரிமை. உணவு, உடுப்பு ஆகியவற்றில் தொடங்கிக் கட்டிடிமைப் பருவத்தின் பிற்பகுதியில் கற்கும் பாடங்கள், செய்யும் வேலை, திருமணம் போன்ற பெரும் தீர்மானங்கள் வரை இது தொடரலாம். “நான் என்ன தொழில் செய்யப் போகிறேன்?, வெளிநாட்டுக்குப் போகப் போகிறேனா இல்லையா? யாரைத் திருமணம் செய்யப் போகிறேன்?” போன்ற வாழ்வின் மிக முக்கிய விடயங்களில் கூடப்பிள்ளைக்குத் தெரிவு செய்ய இடம் தராத குடும்பங்கள் எமது தூழலில் இன்னும் இருக்கத் தான் செய்கின்றன. அதைப் போன்றதொரு நகரம் வேறு இருக்க முடியாது. “சுதந்திரம் இல்லாத வாழ்வு, ஆன்மா இல்லாத உடலைப் போன்றது” என்ற Kahlil Gibran இன் கூற்று இந்த இடத்தில் நினைவு வருவதைத் தடுக்க முடியவில்லை.

உதவி என்பதும் கொடை என்பதும் பொதுவாக உயர் நிலையில் உள்ள ஒருவரால் அவருக்குக் கீழே உள்ளவருக்கு வழங்கப்படுவன. “கொடுக்கும் கை எப்போதும் மேலிருக்கும். வாங்கும் கை கீழிருக்கும்” என்று ஊரிலே பேசுவார்கள். பெற்றோர்தான் எப்போதும் பிள்ளைக்கு உதவ வேண்டும் என்பதில்லை. அவ்வப் போது பெரியவர்களுக்கு உதவி செய்யப் பிள்ளைகளைத் தூண்ட வேண்டும். அதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். கூட்டுக் குடும்பம் ஒன்றில், கண்பார்வை குறைவான தாத்தாவைக் கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்வதில் பிள்ளை உதவலாம். சமையல் செய்யும் அம்மாவுக்கு வெங்காயம் உரித்துக் கொடுத்தல், தேங்காய் துருவிக் கொடுத்தல் போன்றவற்றை வயதுக்குப் பொருத்தமான முறையில் செய்யக் கேட்கலாம். பதினம் வயதுப் பிள்ளை ஒருவர், அப்பா மறந்து போய் விட்டுப்போன உணவுப் பொதியை அவரது வேலை ஸ்தலத்தில் கொடுக்க முடியுமாயின் மிகவும் நல்லது. இவ்வாறு பல உதவிகளைச் செய்யும் போது பிள்ளையின் தன்னம்பிக்கை உயரும் என்பதற்கு மேல் நற்பண்புகளும் வளர்த்தெடுக்கப்படும். வீட்டு அங்கத்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல; ஏனைய பெரியவர்களுக்குக் கூட உதவி செய்ய ஊக்கம் தரலாம். அதே சமயத்தில் “எது உதவி?” என்பதைத் தெளிவாகக் கற்றுத் தர வேண்டும்.

ஆசிரியராயினும் அவருக்குச் “சிகரெட்” வாங்கிக் கொடுத்தல் உதவியாகாது. வேறொரு பெரியவர் “கஞ்சா பக்கற்” ஒன்றைக் குறிப்பிட்ட கடை

யில் கொடுத்து உதவுமாறு கேட்டால், அதைச் செய்வது உதவியாகாது என்பது மட்டுமில்லைக் குற்றமுமாகும். சட்ட விரோதச் செயல்களுக்குப் பிள்ளைகளைப் பாவிக்க முனைபவர்கள் பிள்ளைகளைத் துஷ்பிரயோகம் செய்கிறார்கள் என்பதும் உரிய வயதில் பிள்ளைக்குத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

வாழ்வு யாருக்குமே முற்றிலும் தெளிந்த நிரோடையாக இருப்பதில்லை. பிரச்சினைகள் எந்த வயதிலும் வரும். பிறந்து மூன்றே மாதமான பிள்ளைக்குக் காய்ச்சல் வந்தாலும் பிள்ளைக்கு அது பிரச்சினை தான். ஆயினும் பிள்ளையால் அதைத் தீர்க்க முடியாது. ஆயினும் வயது கற்று அதிகரிக்கும் போது சிறு சிறு பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பெற்றோர் வழிகாட்ட வேண்டும். இடமளிக்க வேண்டும். எட்டு வயதுப் பிள்ளை ஒரு எறும்பைக் கண்டாலும் பெற்றோரிடம் ஓடி வர முடியாது. அது கடிக்கும் எறும்பா கடிக்காத எறும்பா என்று இனம் காணவும், கடிக்கும் எறும்பாக இருந்தாலும் விலகிச் செல்ல அல்லது தட்டிவிடப் பெற்றோர் கற்றுத் தரலாம். கடையில் ஒரு பொருளைத் தவற விட்டு விட்டு வந்த பன்னிரண்டு வயதுப் பிள்ளை அது அருகில் உள்ள கடையாயின் - தானே அதைப் போய் எடுத்து வரலாம். அதற்கும் கூடப் பெற்றோரிடம் சொல்லி அனுமதி பெற வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

ஏற்கனவே விதி முறைகள் வகுக்கப்பட்ட விளையாட்டுக்களை மட்டுந்தான் பிள்ளைகள் விளையாட வேண்டுமா? அவர்கள் தாமே விளையாட்டுக்களையும் விதி முறைகளையும் உருவாக்கக் கூடியவர்கள். பத்துப் பதினொருவயதுப் பிள்ளைகளிடம் இருப்பது மாபிளைக் கொடுத்துப் பாருங்கள். அவர்கள் தாமே பல விளையாட்டுகளை உருவாக்குவார்கள். அத்தகைய ஆக்கத்திறன்கள் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த முறையில் வளர்ந்து வரும் பிள்ளை மெல்ல மெல்லச் சிறு செயற்றிட்டங்களை உருவாக்கித் தாமே செய்து முடிப்பார்கள். வீட்டுத் தோட்டம் ஒன்றைத் தாமே உருவாக்கிப் பராமரிப்பது ஒன்றாக இருக்கலாம். தூரிய ஒளிச் சக்தியைப் பாவித்து இயங்கும் உபகரணம் ஒன்றைத் தயாரிப்பது இன்னொன்றாக இருக்கலாம்.

“சுதந்திரம்” என்பது ஒரு பெண்ணாக உருவாக்கப்படுவதும், சுதந்திரதேவியின் சிலை ஐக்கிய அமெரிக்காவின் நியூயோர்க் துறைமுகத்தில் இருப்பதும் முக்கிய செய்திகள். “சுதந்திரன்” என்றொரு செய்தித் தாள் எமது நாட்டில் 1947 முதல் 1983 வரை வெளிவந்தது. சுதந்திரப்பறவைகளை மட்டும் மறந்துவிட முடியுமா என்ன?

“சுதந்திரம்” என்ற கருப்பொருளைக் கொண்டு எழுதப்பட்ட பல நூல்களை இருந்தாலும் Jane Austin எழுதிய “வற்புறுத்தல்” (Persuasion) என்ற நாவல் மறக்கப்பட முடியாதது.

கண்ணியம் என்ற மனிதப் பண்பு சுதந்திரம் என்ற யன்னலூடாகவே பரவுகிறது. தமது பிள்ளைகளுக்கும் தொற்ற வேண்டும் என்பதை ஒவ்வொரு குடும்பமும் மனம் கொள்ள வேண்டும்.

(தொடர்ந்து பேசுவோம்)

உங்கள் திறமைக்கு அதிஷ்டம் காத்திருக்கிறது
வெல்லுங்கள் 150,000 ரூபாய்கள்!

எழுத்தாளர் “குரு அரவிந்தன் வாசகர் வட்டம்” நடத்தும் உலகளாவிய திறனாய்வுப் போட்டி - 2023

தமிழ் இலக்கிய உலகில் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் குரு அரவிந்தன் அவர்களின் தமிழ் இலக்கிய சேவையைப் பாராட்டும் முகமாகவும், வாசிப்பு, எழுத்துப் பழக்கத்தை ஊக்குவிக்கும் நோக்கமாகவும் இடம்பெறும் குரு அரவிந்தன் எழுதிய நாவல், சிறுகதை தொடர்பான திறனாய்வுப் போட்டி.

15 பரிசுகள், மொத்தம் 150,000 ரூபாய்கள், இலங்கை ரூபாயில் வழங்கப்படும்.

முதலாம் பரிசு இலங்கை ரூபாய்கள் - 30,000.

இரண்டாவது பரிசு இலங்கை ரூபாய்கள் - 25,000.

மூன்றாவது பரிசு இலங்கை ரூபாய்கள் - 20,000.

நாலாவது பரிசு இலங்கை ரூபாய்கள் - 15,000.

ஐந்தாவது பரிசு இலங்கை ரூபாய்கள் - 10,000.

10 பாராட்டுப் பரிசுகள் இலங்கை ரூபாய்கள் தலா 5000.

குரு அரவிந்தன் அவர்களின் படைப்புக்களுக்கான திறனாய்வுப் போட்டி. குறைந்தது 2 புதினங்கள் அல்லது 4 சிறுகதைகள் பற்றி உங்களின் கருத்துரைகளைத் தமிழில் அல்லது ஆங்கிலத்தில் 5 பக்கங்களுக்குள் அல்லது 1500 சொற்களுக்கு மேற்படாமல் யூனிகோட் மற்றும் வேர்ட் (Unicode and Word) அச்சுப்பிரதியாக அனுப்பவும். மாணவ, மாணவிகளாயின் தனியாகக் குறிப்பிடவும். வயது வரம்பு இல்லை. ஒருவர் ஒரு கட்டுரை மட்டுமே அனுப்பலாம். பரிசுபெற்ற கட்டுரைகளைத் திருத்தி நூலாக வெளியிடும் உரிமை வாசகர் வட்டத்திற்கு உரியது.

மின்னஞ்சல் வழியாக ஆங்கிலத்தில் உங்களின் முழுப்பெயர், தெளிவான அஞ்சல் முகவரி, மின்னஞ்சல் முகவரி, செல்போன் எண் விவரங்களோடு அனுப்பவேண்டும்.

உங்கள் திறனாய்வு எமக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கடைசி நாள்:

31. 03. 2023.

போட்டி முடிவுகள் 2023 ஏப்ரல் மாதம் 30 ஆம் திகதி

இணையத்தில் வெளியிடப்படும்.

மின்னஞ்சல்: kurufanclub@gmail.com

(kurufanclub@gmail.com)

இணையம்: <https://kurunovelstory.blogspot.com/>
(kurunovelstory.blogspot.com)

<https://canadiantamilsliterature.blogspot.com/>

<http://tamilaram.blogspot.com/>

இந்த அறிவிப்பினை உங்களின் முகநூல் பக்கத்திலும் பகிரிக்குழுக்களிலும் (whatsapp) பகிர்ந்து உதவுங்கள்.

நன்றி!

சுலோச்சனா அருண்,

செயலாளர்,

குரு அரவிந்தன் வாசகர் வட்டம்.

வாசிப்பின் பல தளங்களைக் கோரும் “அம்ருதாவின் புதிர் வட்டங்கள்”

தாட்சாயணி

நவீன இலக்கியத்தின் கதைகூறல் முறை அதிகளவான எல்லை மீறல்களோடு, மையம் சிதைந்த யதார்த்த முறையிலிருந்து விலகிய தன்மையில் பல்வேறு கதை சொல்லல் முறைகளுக்குத் தாவி யுள்ளது. கதை என்பது, மொழி உருவான காலத்திலிருந்து ஆதி மனிதனின் உணர்வுகளை சுவாரசியமாக இன்னொருவனை உணர வைத்ததில் ஆரம்பித்தது எனக் கொள்ளின் அந்தச் சுவாரசியமான எடுத்துரைப்பு முறை கதையை ஒவ்வொரு தலை முறைக்கும் அந்தந்த சுவாரசியக் கூறுகளின் சிறிய, சிறிய மாற்றங்களோடு நகர்த்தியது எனக் கொள்ளலாம். அவ்வாறாகவே காலத்திற்குக் காலம் சிறுகதை சிறிய தாவல்களையும், எல்லை கடத்தல்களையும் மேற் கொண்டு இன்றைய நவீன கதை கூறல் முறைக்கு வந்துள்ளது. எனினும் கதையின் சுவாரசியம் அதிலுள்ள மொழிவளம், புதிய சொல்லாடல்கள், குறியீடுகள் என்பவற்றின் மூலம் வாசகனின் மனத்தின் பல்வேறு கதவுகளைத் திறந்து விடுவதன் மூலமே எழுத்தாளனின் படைப்பின் நீடித்த தன்மையைப் பேச முடியும்.

சித்தாந்தன் வழமையான போக்குகளினின்று விலகி இலக்கியத்தில் புதிய வாசல்களைத் தேடி நகர்பவர். நவீன கவிதைகள் மூலம் வாசகனிடம் ஆர்ப்

பாட்டமில்லாத மெல்லிய அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தியவர். அத்தகையவரிடம் வாசகரிடம் கூறுவதற்கு எண்ணற்ற கதைகள் இருக்கின்றன. அவற்றின் கூறுமுறைகள் எல்லாவற்றிலும் நேரடியாக இருப்பதில்லை. நேரடியான கதைகள் திரும்பத் திரும்ப ஒரே விதத்தில் சொல்லப் பட்டு வாசகனுக்குச் சலிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. புதிதாக எதையும் வாசகனுக்குத் தருவதில்லை என்பதோடு, சில விடயங்களை அவை உண்மை தானென்றாலும் நேரடியாகக் கூற முடியாது. அரசியல் துழல் அக்கதை வாசகனுக்கு எத்தகைய தாக்கத்தை வழங்குகிறதோ அதை விட அதிக தாக்கத்தை எழுத்தாளனிடம் பிரயோகித்து விடும். அவ்வாறான வேளைகளில், மையம் சிதைந்த குறியீட்டுப்பாணி கதைகளின் தேவை மிக முக்கியமானது. அத்தகைய காலத்தின் தேவையை இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் மூலம் கூடு செய்கிறார் சித்தாந்தன்.

“நூறாயிரம் நுண்துளைகள் பொறிக்கப்பட்ட பெயர் - ஓர் அஞ்சலியுரை; எனும் கதை யுகத் தாண்டவன் எனும் எழுத்தாளனின் மரணத்தோடு ஆரம்பிக்கிறது. யுகத்தாண்டவன் பற்றிய பிம்பம் கதை சொல்லியால் துண்டு துண்டாக ஓட்ட வைக்கப்படு கிறது. அத்தனைக்கும் கதைசொல்லி யுகத்தாண்ட வனோடு அதிகம் கதைத்ததில்லை. இறுதியாக ஒரு தேநீர்க்கடையில் சந்தித்த போது அவனோடு ஐம்பது சொற்களுக்கு மேல் பேசியிருக்கவயில்லை. கதை சொல்லி ஏனையவர்களிடமிருந்து அறிந்து கொண்ட தகவல்களாலும், நேரடிச் சாட்சியமான அந்த இறுதிச் சந்திப்பின் உரையாடலிலிருந்தும், யுகத்தாண்டவனின் படைப்புகளிலிருந்தும் கதைசொல்லி பிழிந்து எடுத்த சார நினைவுகளைக் கதை வாசகர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கிறது. போலி இலக்கியவாதிகளிடம் காணப்படு கின்ற அதி மேதாவித்தன உணர்வு, நேர்மையற்ற பாங்கு, தற்பெருமை, மனச்சாட்சியற்ற விமர்சனம், போலி முகத்திரை என்பவற்றை வாசகனிடம் திறந்த மன நிலையில் முன் வைக்கிறது இப்பிரதி. எழுத்தாளனின் புகழ் நோக்கிய கோமானித்தனமான செயற்பாடுகள், அவனது இயல்பறிந்து அவன் மரணத்திலும் அவனது கதையின் வரிகளை நாடகத்தனமாக ஒப்புவிக்கிற மனைவி பாத்திரம் என்பன கதையினூடு வாசகன் மனதில் சிறு புன்னகையை ஏற்படுத்திச் செல்கின்றன.

ஒரு மரண நிகழ்வில் மரணித்தவனது பெருமைகளையே பேச வேண்டும் என்கின்ற எழுத்தாத விதி இருக்கின்ற போது கதைசொல்லியால் தான் என்ன செய்ய முடியும்? யுகத்தாண்டவனின் கவிதைகள், அவனது பிரதிகளில் வருகின்ற கனவுகள், அவை பற்றிய விமர்சகர் அந்துவனின் கருத்து இவற்றையெல்லாம் கூறுகிற போது, கதைசொல்லியின் கண்களில் நீர் திரளாமல் விட்டால் தான் ஆச்சரியம். தேநீர்க்கடையில் யுகத் தாண்டவனிடம் தனக்கு ஏற்பட்ட மோசமான அனுபவத்தைக் கூறாமல் கதைசொல்லியின் மனம் ஆறப்போவதில்லை. ஆனால், என்ன செய்வது? இறப்பு நிகழ்வில் தான் ஒருவரைப்பற்றி மோசமாகப் பேசக் கூடாதே. யுகத்தாண்டவன் தன்னைப்பற்றிய, பிறர் அறியக்கூடாது எனவும், தரமற்ற வெறும் குப்பை எனவும் நினைத்த அவனது முதல் நூல் பற்றிய ரகசியத்தைப் பார்வையாளர் மத்தியில் போட்டுடைத்துத் தன் மனஅவசத்தைத் தீர்த்துக் கொள்கிறான் கதைசொல்லி. நூறாயிரம் துளைகளால் பொறிக்கப்பட்ட தன் பெயர் பற்றிப் பெருமதிப்புண்ட யுகத்தாண்டவனுடைய முதல் படைப்பு வாசகர் பார்வைக்குத் தப்பி விடக் கூடாதென்று கதைசொல்லி நினைப்பதைத் தவறென்று யார் கூறி விட முடியும்?

“நட்சத்திரங்களை மோகிப்பவன்” எனும் இத்தொகுதியின் இன்னொரு கதையும் இக்கதையின் இயல்புடன் பொருந்தி வரும் கதையே. நவீன எழுத்து எனும் போர்வையில் வெளியாகின்ற போலிகளைத் தோலுரிக்கும் விதத்தில் இப்பிரதி அமைந்துள்ளது. சமூக வலைத்தளங்களின் தாக்கம் இலக்கியத்தில் செலுத்தி வரும் செல்வாக்கும், குறுகிய காலத்தில் முகநூல் மூலம் பெற்றுக் கொள்ளும் விருப்புக் குறிகளின் அடிப்படையில் மொக்கையான, கவித்துவமற்ற வரிகளுக்குச் சொந்தமானவர்கள் கூட, கவிஞர் களேனும் ஒளி வட்டத்தில் பிரகாசிப்பதையும், அர்த்தமற்ற விவாதங்களைத் தவிர்த்து தத்தம் குரலுக் கான ஆலவட்டங்களை மட்டுமே எதிர்பார்க்கும் அரை வேக்காடுகளையும் விமர்சகர் அந்துவனுடாக சிக்கனமாக, மனதைத் தைக்கக் கூடிய உரையாடல் களினூடாக யதார்த்தபூர்வமான சிறு எள்ளல் தொனிக்க வாசகரிடம் கடத்துகிறார் சித்தாந்தன். முகநூல் உலகில் குழுமிக் கிடைக்கும் பல்வேறு வகையான குழுமங்களது அலட்டல்களுக்கும் இப்பிரதி அங்கதமான ஒரு பதிவை அளிக்கின்றதெனலாம்.

நிர்வாக ரீதியிலோ, அரசியலிலோ தலைமைப் பீடங்களில் மாற்றம் ஏற்படும் போது, அத்தலைமையை அண்மித்து இருப்பவர்கள் நெருக்கடிகளை எதிர் நோக்குவதும், புதிய தலைமைக்கு நெருக்கமானவர்கள் பழையவர்களை ஒதுக்குவதையும் இரு தரப்பையும் சுமுக உறவில் வைத்திருப்பவர்கள் தப்பித் பிழைப்பதையும் காணலாம். அனுபவமிக்க காத்திரமான தலைமை இவற்றை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும். இவ்வாறான நிலையில் புதிய தலைமையை வரவேற்க அத்தலைமையைத் தாம் தாம் கொண்டு வந்தோம் என்று சொல்பவர்களால் நடத்தப்படும் அருவருக்கத்தக்க வரவேற்பு ஏற்பாடுகளை அலுவலகம் சார் சூழ லொன்றில் பொருத்திக் கூறப்பட்ட கதை “அகங்கார மூர்த்தியின் அலுவலகக் கோப்பு”. தலைமைத்துவ

மாற்றங்களின் போது நிகழும் சம்பவங்களைக் கொண்டு மனித மனதின் இருண்ட மூலைகளை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருகிறார் சித்தாந்தன். இத்தகைய கதைகள் மூலம் தன் சமூகத்தில் இருக்கின்ற அழுக்குக் கூறுகளை வாசகனுக்கு இனங் காட்டி, சுய எள்ளல் மூலம் அவற்றைக் கடந்து செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது.

ஆண், பெண் உறவு நிலையில் ஏற்படும் சிக்கல்களைக் குறியீட்டுப் பாணியில் மையம் சிதைந்த நிலையில் கூறிச் செல்லும் கதை “அம்ருதாவின் புதிர் வட்டங்கள்”. இக்கதைத் தொகுப்பின் தலைப்புக் கதை அது. அத்தலைப்பின் வசீகரம் போலவே பிரதியினுள் னும் புதிர் வசீகரம் இருக்கிறது. எனினும் அவ்வசீகரத் தினுள் தான் மனத்தைக் குத்திக் கிளறும் வாலறுந்த பல்லி எழுந்து நாட்டியமாடுகிறது. அம்ருதாவுக்கும், கதைசொல்லிக்குமான மன முரண் எங்கிருந்து ஆரம்பித்து எவ்வாறு வளர்கிறது என்பதுவும் எத்தகைய முரண்கள் இருந்தாலும் இருவரும் கடைசிவரை சேர்ந்தே தான் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதுவும் அழகாக இப்பிரதி மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இருவரும் சிந்திக்கும் விதம் ஏறக்குறைய ஒன்றாகவே இருக்கின்ற போதிலும் அவர்களுக்கிடையே விரிசல் விழுந்து கொண்டேயிருக்கிறது. வாலறுந்த பல்லி எப்போதும் அச்சுறுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறது. சமயங்களில் விலகிப் போனாலும் போய் விட்டது என்று நினைக்கிற தருணங்களில் மீள வந்து விடுகிறது. மனதில் எழும் சிந்தனையிலிருந்து, வீட்டில் போடும் கோலம், இருவரது உறவு நிலை போன்றவற்றினூடாக வட்டங்களின் பரிமாணங்கள் பற்றிய வாக்குவாதத் தோடு கதை நகர்கிறது. வட்டத்தினுள்ளே ஒருவரும், வட்டத்தின் வெளியே ஒருவருமாகத்தான் இருவராலும் எப்போதும் இருக்க முடிகிறது. உள்ளே நிற்பது யார் என்றால் என்ன? வெளியே நிற்பது யார் என்றால் என்ன? அவர்கள் வரையில் எல்லாம் ஒன்று தானே. இரண்டு பேராலும் ஓரிடத்தில் நிற்க முடியவில்லை என்பது தானே உண்மை. வாசகன் மன உணர்வுக்கேற்றபடி அவனது நியாயம் சார்ந்தும், அவனது நியாயம் சார்ந்தும் கதை வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. அன்பின் அலைக்கழிப்பின் அபத்த நாடகம் என இக்கதையை அழைக்கலாம் போலிருக்கிறது.

குறியீட்டுப் பாங்கில் பூடகமாக மட்டுமே சொல்ல வேண்டிய தேவை கருதி அபூர்வமான கலைத்துவத்தோடு கூறப்பட்ட கதை “வேட்டையன்”. நமது நாட்டுச் சூழலில், தலைமைத்துவத்தின் பலவீனத் தைத் தமக்குச் சாதகமான முறையில் பயன்படுத்தி நிபந்தனையுடனான வழிகாட்டலில் தவறுக்கு இட்டுச் செல்லும் அந்நிய சக்திகள் பற்றிய கோடி காட்டலுடன் வேட்டையன், நாய்கள், சாமியார் ஊடாகக் கச்சிதமான பிரதி ஆகியுள்ளது இக்கதை. தலைமைத்துவ அதி காரம், புகழ், இவற்றால் ஒரு கட்டத்தில் ஏற்படும் மமதை, அதிகார எல்லை மீறல், ஆகியவற்றால் நாட்டின் எதிர்காலமே கேள்விக்குறி யாகி அழிந்து விடுவதையும் தலைமையின் சிதைவையும் இப்பிரதியில் காட்சிப் படுத்துகிறார் சித்தாந்தன். நாட்டுச்சூழலை நன்கு புரிந்து கொள்ளும் வாசகர்களுக்கு இப்பிரதி தரும் அனுபவம் அலாதியானது.

“அரசனும், குதிரைவீரனும், அழியும் காலத்து சனங்களும்” எனும் பிரதியும் நேரடியான கதை கூறலில் கூற முடியாத விடயங்களைத் துண்டு, துண்டாகப் புதியதொரு பரிசோதனை முயற்சியில் வெளிப்படும் பிரதி தான். கொடிய யுத்தம் உண்டு தீர்த்த மண்ணில் ஆரம்ப எரிநிலைப் பிரச்சினை கிளர்ந்த இடம் நூலகம். அந்த நூலகத்தில் சிதறிப் பரந்திருக்கும் தாள்களில் குழம்பியிருக்கும் வாசிப்பின் கூறுகளினூடு போர் நடத்துகின்ற அரசனின் அட்டுழியங்களும், குதிரை வீரன் காப்பாற்ற நினைக்கின்ற மண்ணினதும், மக்களதும் அவல நிலையும், இறுதி யுத்த காலத்தில் ஓடுக்கப்பட்ட சிறு துண்டு நிலத்தில் லட்சக்கணக்கான மக்களின் நெருக்குதலும் நூலகத்தின் வரைபடம், கிளைக்குறிப்பு, வாசிப்பு, மீள்வாசிப்பு எனக் குறியீட்டுப் பாணியில் பேசப்படுகிறது.

மேலே குறிப்பிட்ட இரு பிரதிகளினதும் பொதுப் பண்பாக அரசியலை நேரடியாக விமர்சிப்பதன் மீதான அச்சம் கதைகளுக்கான புதிய வடிவத்தைக் கலைத் தன்மையோடு கொண்டு வருவதற்கான சாத்தியங்களைப் படரவைக்கிறது.

புத்தரின் பஞ்ச சீலக் கொள்கையைப் பின்பற்றும் சமரசின்ஹ என்பவனின் குடும்பத்தில் இராணுவத்திலிருக்கின்ற மகனால் நிகழ்த்தப்பட்ட போர்க் குற்றங்கள் குறித்தான வெறுப்பும், புறக்கணிப்பும் வெளிப்படும் கதையாக “புத்தரின் கண்ணீர்” அமைகிறது. கடந்து போன யுத்தத்தில் பாதிக்கப்பட்ட தரப்புகள் இரண்டுமாக இருந்தாலும் இறுதி யுத்தத்தில் மீறப்பட்ட அறம் சார்ந்த கொந்தளிப்பு இரு தரப்பினருக்கும் இருக்கிறது என்பதை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது இக்கதை. யதார்த்த பாணியில் எழுதப்பட்ட இக்கதையில் யுத்தம் தொடர்பான விபரணப்பகுதி சற்றே கதையின் கலையம்சத்தை விஞ்சித் துருத்தி நின்றாலும், கதையின் களத்திற்கு அது அவசியமான ஒன்று என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

“எழிலரசன் என்கின்ற சகுனி” எனும் கதையும் யதார்த்தபாணியில் சாதாரண வாசகனும் இலகுவில் எட்டக்கூடிய வகையிலான கதையாக அமைகிறது. யுத்தத்தின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து, இறுதிக்காலம் வரை தாய் மண்ணிலிருந்து, யுத்தக்களத்திலிருப்பவர்களை அண்மித்திருந்தவர்களுக்கு இக்கதையில் ஊடாடியிருக்கின்ற உள்ளார்ந்த துயரத்தையும், வலியையும் அணுக்கமாக உணர முடியும். போர் ஒரு இளைஞனை எப்படி வளைந்திருக்கிறது என்பதற்குப் போரிலிருந்து தடுப்பு முகாம் வரை சென்று மீண்ட அத்தனை பேரினதும் ஓட்டு மொத்த சாட்சியாக ஒலிக்கிறது எழிலரசன் என்கின்ற சகுனியின் விரக்தியான குரல். கதையின் முடிவில் மனதில் படரும் வலி ஏற்படுத்தும் தாக்கம் சொற்களில் அடங்காதது.

“ஓ, லு மற்றும் கறுப்பு வெள்ளைப்பிரதி” இரு இலக்கிய நண்பர்களுக்கிடையிலான உரையாடல் மூலம் ஒருவனின் தொலைந்து போன பிரதிமீட்கப்படும் போது அதன் சுயத்தைத் தொலைத்து விடும் என்பதை மூன்று பிரதிகள் மூலம் கதைசொல்லி விளங்க வைக்க முயல்கிறான். மையம் தகர்தல், உருவப்பகுதி, அருவப் பகுதி என நகரும் இப்பிரதி எனக்கும் முழுமையான புரிதலை ஏற்படுத்தவில்லை. கோட்பாடுகள் தொடர்பான என் அறிவின் போதாமை காரணமாக இருக்கலாம்.

பிரதியில் சொல்லப்படுவது போல வாசிப்பு இயல்பான தேடலில் மீள, மீள வாசிப்பு செய்யும் போது ஏதாவது புரியலாம் என நினைக்கிறேன்.

மொத்தத்தில் இத் தொகுப்பு மூலம் புதியதொரு கதை சொல்லல் முறையைத் தேர்ந்தெடுத்து நேரடியாகச் சொல்ல முடியாதவற்றையும், சமூகத்தில் தான் கண்ட இருள் செறிந்த பகுதிகளையும் வாசகனுக்கு நல்லதொரு அனுபவமாக்கியுள்ளார் சித்தாந்தன். ●

கனவுகளும் நாலும்

ஒரு மழைநாளில்

வானம் இருண்டு கிடந்தது.

என் மனக்குளத்தைச்

சூழ்ந்து நின்றன சிந்தனைக் கொக்குகள்.

இரவு தின்றுதீர்த்த குளிர்

விடிந்தபின்னும் தொடர்ந்தது.

முடுபனியின் குளிர்

முகத்தை முத்தமிட்டது.

எனது நேற்றைய இரவுக் கனவுகள்

இன்னும் முடியவில்லை.

செருப்பையும் தாண்டி குத்தும் முன்போல

பகல்பொழுதுகளிலும்

கனவுகள் என்னைத் துரத்துகின்றன.

தாவும் தாய்க்குரங்கின்

நெஞ்சை அழுத்திப்பிடித்திருக்கும்

குட்டிக்கிரங்குபோல

நானும் என் கனவுகளைப்

பற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

புல்நுனியில் அமர்ந்து அக்களிக்கும்

பனித்துளியின் ஆயுட்காலம்போல

என் கனவுகளும் காணாமல் போகலாம்.

ஆயினும் என் கனவுகளை

நான் களவாட விடமாட்டேன்

ஏனெனில் கனவுகள் மட்டுமே

என் சொத்துக்கள்

தனிமையைத் தின்று தீர்க்கும்

என் கனவுகள்

எனக்கு விலைமதிப்பற்றவை!

-தமிழ் நேசன்

தீபச்செல்வனின் “பயங்கரவாதி” - துப்பாக்கிகள் ஆளும் தேசத்தில் துணிச்சலுடன் ஒரு நாவல்

புலிகளின் கட்டுப் பாட்டில் இருந்த வன்னியில் ஒரு சிறுவர் இல்லத்தில் இருந்து சிறீலங்கா இராணுவத்தின் கட்டுப் பாட்டுப் பிரதேசத்தில் இருக்கும் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் உயர் கல்வி கற்கச் செல்லும் ஒரு மாணவனின் கதை. போரின் உக்கிரமும் அதனூடே இனவழிப்பும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் மாணவர்களை மையப்படுத்தி ஒரு நாவலை எழுதியுள்ளார் தீபச்செல்வன்.

2002ம் ஆண்டுக்குப் பின்னரான சமாதான காலத்தில் ஈழதேசத்தை போர்மேகங்கள் மெல்ல மெல்ல தூழத் தொடங்கும் பொழுதுகளில் “பயங்கரவாதி” நாவல் ஆரம்ப மாகி பேரவலங்களுடன் போர் முடிவுக்கு வரும் காலங்களில் நாவலும் நிறைவு பெறுகின்றது. 2021ம் ஆண்டு மார்கழி வெளி வந்த இந்த நாவல் பற்றி தனது உரையில் குறிப்பிடும்போது “எதிரில் துப்பாக்கி ஏந்திய இராணுவம் கண்காணிக்கும் தருணங்களில்தான் கிளிநொச்சி நகரப் பூங்காவிலிருந்து “பயங்கரவாதி” கதையின் முன் பக்கங்களை எழுதத் துவங்கினேன். அதே நகரத்தில் அமர்ந்தபடியே இறுதிப்பக்கங்கள் வரை தினமும் எழுதி முடித்தேன்.” இந்த வரிகளை சாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. ஈழத்தில் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்து சுமார் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னரும் ஒரு படைப்பாளி துப்பாக்கி முனைகளுக்கு அஞ்சியே தனது எழுத்துக்களைப் படைக்க வேண்டிய தூழல். ஆனாலும் வலி சுமந்த, மறக்க முடியாது மனதுக்குள் உழன்றுகொண்டிருந்த காலப் பகுதியைக் களமாகக் கொண்டு இந்த நாவல் நகருகின்றது.

மாறன் என்ற கதாபாத்திரத்துடன் ஆரம்பமாகும் நாவல் அதே மாறனுடனே நிறைவு பெறுகின்றது. இடையில் போரினால் அல்லல் பட்டு சீரழிக்கப்பட்ட எத்தனையோ மாணவர்களின் சாட்சியாக மாறன் என்ற கதாபாத்திரம் கண் முன்னே எழுகின்றது. கதை நகர நகர மனம் கனமேறிக் கொண்டு போக அன்றைய காலத்தின் காட்சிகள் திரள் திரளாக கண்முன்னே தோன்றின. வடக்குக் கிழக்கில் திட்டமிட்டு கல்வியை அழிக்க நினைப்பவர்களுக்கு முதலில் அவர்களது பார்வை பல்கலைக்கழகங்களிலே பதிக்கின்றது. இந்த நாவலில் அதனை கன கச்சிதமாக நகர்த்தியிருப்பார் தீபச்செல்வன். பிற பிரதேசங்களில் இருந்து வந்த மாணவர்களின் உணவுப்பிரச்சனை, பொருளாதாரப் பிரச்சனை என்பது தொடங்கி பாதுகாப்பற்ற மாணவர்களின் வாழ்வும் அதன்

மீதான பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்தின் கையறு நிலைமையும் என பல விடயங்களை சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றார்.

ஈழப்போர் சார்ந்த நாவல்கள் ஏராளமாக வெளிவந்த போதிலும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தை மையப்படுத்தி வெளிவந்த நாவல்கள் சிலவற்றையே அறியமுடிகின்றது. அந்த வகையில் தமிழ்நதியின் “பார்த்தீனியம்” நாவலை மறக்க முடியாது. “பார்த்தீனியம்” நாவல் இந்திய இராணுவம் ஈழத்தில் இருந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தையும் களமாகக் கொண்ட நாவல். சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலான ஈழ விடுதலைப்போரில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் காத்திரமான வகிபாகத்தினை கொண்டிருந்ததை மறுக்கமுடியாது. ஈழத்தில் போர் முனைப்புப்பெற்று இருக்கும் காலத்தில் இலங்கை படையினரின் கண்காணிப்பின் கீழ் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இருந்த காலத்தில் தமிழ் உணர்வுகொண்ட மாணவர்கள் எவ்வாறான ஆபத்துக்களை எதிர் கொண்டார்கள் என்பதினை தீபச்செல்வனின் “பயங்கரவாதி” நாவல் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

யுத்தம், சாவு, அவலம், பஞ்சம் என்று இருந்த காலத்திலும் நண்பர்களுடனான நகைச்சுவை, மென்மை யான காதல் என தூழலுக்குப் பழக்கப்பட்ட மனிதர்கள் விடியலுக்கான கனவுகளுடன் வாழ்ந்த காலத்தில் நகரும் இந்த நாவல் வன்னியில் விடுதலைப்புலிகளின் செழுமை யான கட்டமைப்புக்களையும் நிர்வாகத்தையும் ஓரளவு பதிவு செய்கின்றது. தீபச்செல்வனுக்கு “பயங்கரவாதி” இரண்டாவது நாவல் ஆனால் பதினேழாவது நூல். இவரது அனைத்து நூல்களிலும் தமிழ் தேசிய உணர்வு கசிந்தபடியே இருக்கும்.

இவரது முதல் நாவலான நடுகல் சில ஆண்டு களுக்கு முன்னர் வெளிவந்து பலரது கவனத்தையும் பெற்றிருந்தமை அறிந்ததே. அண்ணன் தம்பிக்குமிடையிலான உரையாடலுடனான கதை நகர்வும் கிளிநொச்சியில் இடம்பெற்ற யுத்தகால இடப்பெயர்வும் கதைக்களமாக கொண்ட நாவல். ஒரு போராளி வீரச்சாவடைகின்றபோது அவரது குடும்பம் படும் வேதனையும் அஞ்சலிப்பதற்காக நடு கல்லைத் தேடும் மனநிலையும் வாசிப்பவர்களின் மனதை உருக்கும். நடுகல் நாவலிலும் யுத்தத்தினால் மக்கள் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகளை படம் பிடித்துக்காட்டியுள்ளார். ஆனாலும் அந்த மக்கள் ஒரு வேட்கைக்காக அதை தாங்கி மீண்டும் மீண்டும் மீள்வதையும் சிறப்பாக சொல்லியுள்ளார்.

ஈழத்திலிருந்து வெளிவரும் போர்க்கால படைப்புக்கள் வெறும் இலக்கியப்படைப்புகளாக மட்டும் பார்க்கப்பட மாட்டாது, அவை அக்காலத்தின் வரலாற்று ஆவணங்களாகவும், அக்காலத்து வாழ்வியலின் பதிவுகளாகவும் பார்க்கப்படுகின்றது. கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக பல மாற்றங்கள் உருவாகியிருக்கலாம். வலிகளைக் கடந்து போயிருக்கலாம் ஆனால் அந்த வலிகளை மறக்கமுடியாது. இந்த நிலையில் பயங்கரவாதி நாவல் பெரு நிஜத்துக்கும் சிறு கற்பனைக்கு மிடையில் கதை அமைந்திருப்பதாகவே நினைக்கலாம். தீபச்செல்வனும் அந்தக் களத்தில் பயணித்த அனுபவத்துடன் இதனை எழுதியது போன்று உணர்வு முடிகின்றது. ஏனென்றால் இந்தக் காலப்பகுதியில் தான் இவர் அதே பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி கற்றிருந்தார். அந்த வகையில் இது நாவல் மட்டுமல்ல அக்காலத்துக்கான ஆவணப்பதிவும்கூட. ●

உண்மை சுட்டதாலா?

அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் ஆண்டுதோறும் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு என 5 இலக்கியத்துறைகளுக்கு விருதுகள்(50000.00) கொடுத்து வருகிறார்கள். 2021 ஆம் ஆண்டுக்கான விருது அண்மையில் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை ஆகிய துறைகளுக்கு விருதுகளை வழங்கியிருந்தார்கள். ஆனால் நாவலிற்கு எந்த விருதும் வழங்கப்படவில்லை. நான் அறிந்த வரையில் சிவ.ஆருரன் உட்பட மேலும் சில நாவலாசிரியர்களின் நாவல்கள் போட்டிக்கு அனுப்பப்பட்டன. சிவ.ஆருரனின் “ஆதுரசாலை” நாவல் சாகித்திய விருதை பெற்றதோடு, வடமாகாண விருதையும் பெற்றுக் கொண்டது. கொடகேயின் முதல் மூன்று தெரிவிலும் இடம்பெற்றது. இவ்வாறு இருக்கும் போது ஏன் இந்த நாவல் அங்கு புறக்கணிக்கப்பட்டது. ஆதுரசாலை நாவலில் நாவல் ஆசிரியர் சிவ.ஆருரன், யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில் உள்ள பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டம்பெற்ற 23 வைத்தியர்கள் பட்டம் பெற்றதோடு அவுஸ்திரேலியா சென்று விட்டார்கள் எனவும், குறிப்பாக சிலரது பெயர்களை சுட்டி அவர்கள் மெல்போனில் வசிப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இந்த உண்மை சுட்டதால் தான் இந்த நாவல் விலக்கப்பட்டிருக்கும் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. விருதுத் தேர்வு என்பது நடுவர்களின் மனநிலை சார்ந்ததாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்வாறான குரோதமான எண்ணங்களுடன் படைப்புகள் புறக்கணிக்கப்படும்போது படைப்பாளியின் மனநிலை எவ்வாறான தொரு வெறுப்புக்கு உள்ளாகும் என்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

இலங்கை சாகித்திய விருதுத் தெரிவுக்காக

கோரப்படும் நூல்களுக்கான விதிமுறைகள் என்ன?

ஆண்டுதோறும் ஈழத்து படைப்பாளர்களை ஊக்குவிக்கும்முகமாக சிறந்த நூல்களுக்கு பரிசுகளை இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் அறிவித்து படைப்பாளிகளை கௌரவித்து வருவது என்றும் கொண்டாட்டத்திற்குரிய பாராட்டத்தக்க செயலாகும். ஆனால் விருதுத் தெரிவுக்காக கோரப்படும் நூல்களுக்கான விதிமுறைகள் பற்றிய குழப்பம் பல படைப்பாளிகளிடம் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக புலம்பெயர் தேசத்தில் உள்ள பல படைப்பாளிகள் ஈழத்து வெளியீட்டகங்கள் மூலம் நூல்களை வெளியீடு செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களது நூல்கள் போட்டிகளுக்கு அனுப்ப முடியாத நிலை காணப்படுகின்றது. ஆனால் ஒரு சிலர் இரட்டைப் பிரஜாவுரிமை என்ற பெயரில் தமக்கு இலங்கையிலும் குடியுரிமை இருக்கின்றது எனக் கூறி போட்டிக்கு அனுப்புகிறார்கள்; விருதுகளையும் வாங்குகிறார்கள். இவ்வாறான நிலையில் ஏனைய பல புலம் பெயர் படைப்பாளிகள் குழப்பம் அடைகிறார்கள். இந்திய பதிப்பகங்களில் நூலை பதிப்பித்தவர்களில் சிலர் வெளிப்பதிப்பகங்கள் மூலம் வெளியீடு செய்த நூல்கள் விருதுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமா இல்லையா என்ற

சரியான தகவல் தெரியாத காரணத்தினால் போட்டிக்கு அனுப்புவதில்லை. உதாரணமாக சென்ற முறை தாட்சாயணியின் “வெண்கவர்” சிறுகதைத்தொகுப்பு சிறந்ததொரு தொகுப்பாக வெளிவந்தபோதும், படைப்பாளர் இந்திய பதிப்பகமான “கடல் பதிப்பகம்” மூலம் நூலை வெளியீடு செய்த காரணத்தால் போட்டிக்கு அனுப்பவில்லை. ஆனால் பின்னர் போட்டிக்கு அனுப்பப்பட்ட நூல் பட்டியலை பார்த்தபோது பல நூல்கள் இந்திய பதிப்பகங்களால் வெளியிடப்பட்டவை என்பதை அறிய முடிந்தது. இவ்வாறு பல படைப்பாளர்கள் குழப்பம் அடைகின்றார்கள். தெரிவுக்கு கோரப்படும் நூல்களுக்கான விதிகளையும் விண்ணப்ப படிவத்துடன் இணைப்பது சாலச்சிறந்தது.

ஓரே செய்திகள்!

முன்னைய காலங்களில் பத்திரிகை என்பது மக்களுக்கு அறிவை ஊட்டுகின்ற வகையில் வெளியாகின. வாசகர்கள் வெவ்வேறு பத்திரிகைகளை வாசித்து புதுப்புது செய்திகளை பெற்றதோடு, பல தகவல்களையும் அறிந்து கொண்டார்கள். ஆனால் தற்போது எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் 50 வீதமான செய்திகள் ஒரே செய்தியாக வெளியாகின்றன. அதை விடச் சில பத்திரிகைகளின் செய்தித்தலைப்பு ஏற்படுத்தும் குழப்பம் பற்றி சொல்லத் தேவையில்லை. செய்தித்தலைப்பைக்கூட ஒழுங்காக எழுதத்தெரியாத செய்தியாளர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் அவசியமா? இணையங்களில் வெளியாகும் செய்திகளை அப்படியே கொப்பியடித்து வெளியீடு செய்வதனால் தான் ஒரே செய்தி எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியாகின்றது...

ஏமாற்றுவதே இவர் வேலையா?

உயிரோவியன் 1 இல் குறித்த கவிஞர் ஒருவர் செய்த ஏமாற்று வேலைகள் பற்றி குறிப்பிட்டேன். குறித்த கவிஞர் கொடகே நிறுவனத்தின் தொடர்பாளர் ஊடகமாக செயற்படுவது அனைவரும் அறிந்ததே. 2020 ஆம் ஆண்டு நாவலுக்கு எந்த விருதும் கொடகேயால் வழங்கப்படவில்லை. அந்நிலையில் குறித்த ஒரு எழுத்தாளர் தனது நாவலுக்கு விருது கிடைக்காததற்கு காரணத்தை வினவியபோது கிடைக்கவில்லை என்றாராம் கவிஞர். குறித்த எழுத்தாளர் அப்படியாயின் ஏன் சிவ.ஆருரனின் “ஊமைமோகத்துக்கும்” கிடைக்கவில்லையா என வினவியபோது அந்த நூலும் கிடைக்கவில்லை என்றாராம். பதிவுத் தபாலில் அனுப்பும் நூல்கள் எவ்வாறு காணாமல் போகின்றன. ஏன் இவ்வாறான ஒரு பொய்யான காரணத்தை குறித்த கவிஞர் சொல்கிறார் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியாது இருக்கிறது. ஆனால் கொடகே நிறுவனத்திற்கு பரிசுத்தேர்வுக்கென அனுப்பப்பட்ட ஆருரனின் “ஊமை மோகம்” நூல் கொடகே நிறுவனத்தில் இருந்துள்ளது. அதை ஒரு எழுத்தாளர் அங்கு பெற்று அதை தற்போது மொழிமாற்றம் செய்து வருகிறார்.

(இடையிடையே சந்திப்போம்) 39

ஜீவநதியின் 2022 இல் வெளியான ஆளுமைச் சிறப்பிதழ்கள்

சோ. பத்மநாதன்

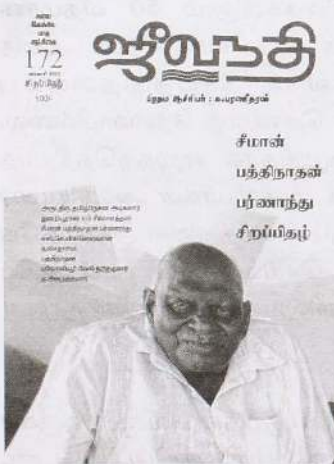
திக்குவல்லைகமால்

யோகேஸ்வரி சிவம்பிரகாசம்

தம்மிஜயா தேவதாஸ்

சீமான் பத்திநாதன்

குப்பினான் ஐ.சண்முகன்

மண்டுர் ஆசோகா

தாமரைச்செல்வி

க.தனிகாசலம்

குந்தவை

த.கலாமணி

ச.முருகானந்தன்

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
கூடுக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழும்
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

No 10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259